STRIPSCHRIFT

TIJDSCHRIFT VOOR STRIPLEZERS

FL 2,25/35F

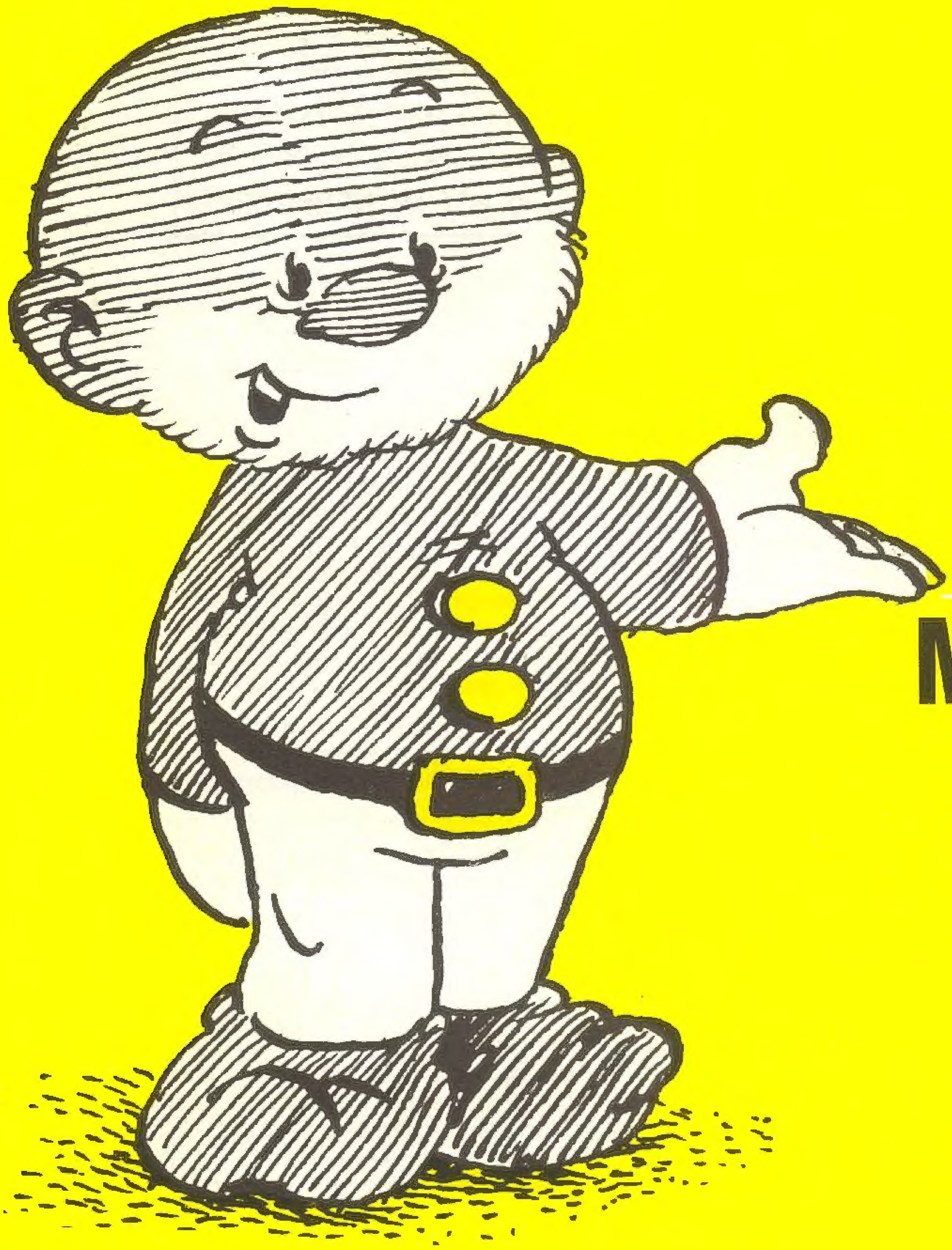

STRIP- EN POLITIEKE KABOUTERS

MORRIE TURNER'S ZWARTE HUMOR

STRIPS IN DE BIBLIOTHEEK

JOHNN BAKKER BRITSE STRIPS

in dit nummer
avonturen van
paulus de boskabouter

Kartoen

INKOOP / VERKOOP van STRIPVERHALEN

ANTIKWARIAAT en BOEKHANDEL

alles per postorder, geen porto!

niet-leden stripschap
prijslijst op aanvraag

•

Van Swietenstraat 45
ZOETERWOUDE (dorp)

DE BESTE STRIPS
ALTIJD
IN VOORRAAD BIJ
BOEKHANDEL
ILA
EN
STATIONSBOEKHANDEL
bruna

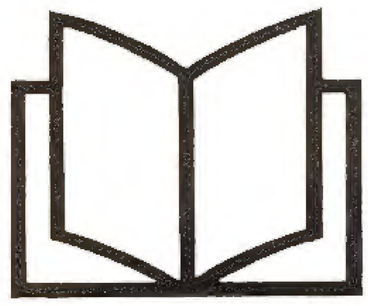

DUS IN MEER DAN
100 FILIALEN VAN
BRUNA N.V. IN NEDERLAND

In de rubriek „Stripspecialisten" kunnen boekhandels hun assortiment stripuitgaven onder de aandacht van de lezers brengen.
Hiervoor kan men één of meer „vakjes" gebruiken tegen een prijs van *f* 30,— per vakje van 6 x 6 cm.

stripschrift

Nummer 19

Uitgegeven door
N. V. Drukkerij Levisson voor

het stripschap

Nederlands centrum voor belangstellenden in strips, goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 30 september 1968.
Doel: de waardering bevorderen voor strips in het algemeen en Nederlandse strips in het bijzonder.

ADRES VAN REDACTIE EN ADMINISTRATIE
De Bruyn Kopsstraat 10, Rijswijk
telefoon (070) 90 87 80

Redactieraad voor dit nummer:

Mej. H. Hagebeuk
P. Hans Frankfurther
R. van de Kamer
F. Neve
R. Richard

Eindredactie:
Nettie Hagens

Verantwoordelijk redacteur:
Frits de Winter

Vormgeving:
Nico Buis

Verschijnt twaalf maal per jaar

Te verkrijgen

. d.m.v. lidmaatschap Stripschap à f 18, -
. via abonnement à f 15, -
. in de losse verkoop à f 2, 25

STRIPS IN DE BIBLIOTHEEK

In het AVRO jeugd TV-programma "Stuif es in" van 4 april heeft Frank Pasman uit Den Haag zich beklaagd over het feit dat zijn bibliotheek geen stripboeken heeft. In de speakerscorner van dit programma zei hij:

"Jongens en meisjes. Ik wil het over het volgende hebben. Waar jullie ook wonen zal ook wel een bibliotheek zijn en een heleboel meisjes en jongens en ook jullie ouders gaan naar zo'n bibliotheek. Maar er zijn ook kinderen die zeggen: "Gewone boeken, niks aan. Ik lees liever stripboeken."
Ik ben ook zo'n jongen en nu zullen jullie die gewone boeken lezen je wel afvragen: maar waarom lezen die kinderen liever stripboeken. Wel dat zal ik jullie zeggen.
Als er b.v. staat dat er een man in een put valt, dan zie je dat gebeuren op dat plaatje in een stripboek.
Ik weet wel dat onze vaders en moeders en ook onze juffen en meesters zeggen dat stripboeken erge slechte boeken zijn, maar ikzelf b.v. lees erg graag maar heb er geen geduld voor. Als ik echter bij mijn bibliotheek kom en om stripboeken vraag, krijg ik ook altijd te horen: "Nee, die hebben we niet. Dat zijn geen goeie boeken hoor!"
Nu moet ik dus altijd bij mijn vriendjes lenen en die hebben dus allemaal zo'n beetje dezelfde omdat de moeders de oude en kapotte weggooien. Nu zou ik aan de bibliotheken willen vragen: Is het niet mogelijk dat er in stripbladen zoals Donald Duck, de Pep, de Sjors, Suske en Wiske, Karl May enz. worden ingebonden, die wij als gewone boeken desnoods in een aparte stripbibliotheek kunnen lenen. Dank u."

Over deze kwestie hebben wij allereerst contact opgenomen met de Centrale Vereniging van Openbare Bibliotheken in Den Haag. Daar werd ons verteld dat de openbare bibliotheken in Amsterdam veel strips hebben, die niet alleen in de leeszaal ter inzage liggen, maar ook uitgeleend worden. Verspreid over het hele land zijn er verschillende bibliotheken die, in tegenstelling tot nu, vroeger wèl strips in de leeszaal hadden. Maar... die werden zó vaak meegenomen door kinderen, dat deze bibliotheken ermee zijn opgehouden.

Waarom nemen deze bibliotheken de strips dan niet gewoon in de uitlening op, zo vragen wij ons af. Het meenemen van stripalbums en gebonden jaargangen zou dan snel afgelopen zijn.

Daarna hebben wij bij het Bureau Boek en Jeugd in Den Haag ons licht opgestoken. Wij kregen daar de veel (wat tè veel) gebezigde uitspraak te horen; "Wij hebben niets tegen strips, maar er zijn zoveel slechte!"

Dat er strips van inferieure kwaliteit zijn, valt niet te ontkennen. Maar zijn er dan geen slecht geschreven boeken, en in dit geval: jeugdboeken? Als nu een bibliotheek kan bepalen welke boeken zij wèl en welke zij niet wil opnemen, kan zij dit ten aanzien van strips toch ook doen?

Wij zijn van mening dat een besluit tot verbanning van een genre literatuur uit de bibliotheken nooit genomen mag worden uit gemakzucht of door onbekendheid met het materiaal.
Er is nog een àndere reden waarom het opnemen van strips in bibliotheken aanbevelenswaardig is. In onderwijskringen heeft men namelijk de ervaring opgedaan dat z.g. "lees-luie" kinderen als Frank Pasman - kinderen dus die het geduld niet kunnen opbrengen een boek uit te lezen - middels het medium strip zich leren te concentreren op hun leesstof. Zodat deze jonge lezers na verloop van tijd niet meer alléen strips lezen, maar gaandeweg ook belangstelling krijgen voor de meer abstracte vormen van leesstof. Het afstoten van déze groep potentiële "bibliotheekbezoekers-van-de-toekomst" is naar onze mening strijdig met de doelstellingen van een bibliotheek. En niet in jouw belang, Frank!

SUMMARY

And old story of "Paulus the Woodgnome" fills the booklet of the July-issue of 'Stripschrift'. Besides the reprint you will find an article about this well-known gnome and his creator Jean Dulieu.
'Stripschrift' is, however, not only dedicated to gnomes, such as they appear in comic-strips, but also to the large number of elves in the Netherlands. The elves are mostly young people who champion an anti-authoritarian society. In many towns in the Netherlands such societies, called 'Orange Freestate', already exist. At the municipal elections held in June the elves won 12 seats.
Furthermore an article about the 'black humor' of Morrie Turner, an American negro-cartoonist, and about the popular Dutch cartoonist Johnn Bakker.

kabouters in de strip en in de politiek

Bij zijn intrede in de raad, in oktober van het vorig jaar, had het vierde Provo-raadslid, Roel van Duijn, het al over 'Amsterdam - Kabouterstad', over tuin- en plastikkabouters.

Wàt Roel van Duijn en zijn medekabouters nu precies wilden begon het Nederlandse volk eigenlijk pas duidelijk te worden, toen Van Duijn in januari van dit jaar de Amsterdamse gemeenteraad voorlas uit een Piggelmee-verhaal.
Hòe duidelijk het is geworden, blijkt wel uit de uitslagen van de gemeenteraadsverkiezingen op 3 juni: 5 zetels voor de Kabouters in Amsterdam (die hun aanhangers daar per advertentie nog eens voor bedanken), 2 in Den Haag, 2 in Leeuwarden, 1 in Arnhem, Leiden en Alkmaar.
Bestaan de Kabouters in de politiek nog niet zo lang, kabouters in de strip gaan al een hele tijd mee. Geen wonder dus dat Stripschrift deze maand blijge(punt)mutst een nummer uitbrengt, dat in het teken van de kabouters staat.

In dit kabouternummer dan de herdruk van een oud verhaal van Paulus de Boskabouter, een artikel over deze welbekende kabouter en zijn schepper Jean Dulieu, een strip uit de kabouterkrant, en her en der verspreid over de pa(gina's)ddestoelen enkele bekende kabouterstripfiguren.

tom poes en een diagonale projectie

of een poging tot klaarheid in de werelden waarin wij leven.

Na de raadsverkiezingen van 3 juni 1970 is de evidente parallel tussen Rommeldam en Amsterdam niet meer te ontkennen. En niet alleen in de laatste lettergreep.
Immers, in Rommeldam wordt het establishment fijntjes tot de orde geroepen door Pee Pastinakel en Baas Kweetal (getuige b.v. "De Bovenbazen"). Dezelfde kabouterachtige figuren, weliswaar numeriek groter dan hun Rommeldamse tegenvoeters, zullen nu in Amsterdam de verturving grondig aanpakken.
De verschillende redenen tot verturving in beide steden mogen genoegzaam bekend geacht worden; deze verschillen hoogstens in enkele detailpunten.
In beide urbanisaties staat vrijwel dezelfde uilenmaatschappij tegen de verturving aan te mediteren; overigens met hetzelfde negatieve resultaat.
Aan de beide einden van de diagonaal vinden we nu twee markante figuren: de heren T. Poes enerzijds en R. van Duyn anderzijds.
Hoewel verleidelijk, mogen in dit verband de figuren van Tom Poes en Roel van Duyn zeker niet klakkeloos congruent genoemd worden. Bepaalde in het oog springende overeenkomsten zijn er ongetwijfeld vele.
Om er slechts enkele te noemen:
- de kleur wit. T.P.: "dat witte ventje", bij oplettende lezertjes zeer zeker bekend; R.v.D.: de (weliswaar uit een min of meer chaotisch verleden stammend, maar nog duidelijk aanwezig zijnde) "witte" plannen in Amsterdam.
- de al of niet subtiele toepassing van het Alternatief. Bij T.P. zien we het Alternatief zich voordoen als het Plan, bij R.v.D. is iedere toelichting op dit punt overbodig.
- oppervlakkig gezien de grootste overeenkomst tussen beide heren doet zich echter voor in de meer ludiekere manifestaties. Enerzijds een speels gesol met de rechtlijnige denkgewoonten van de heren B. Bas en B. Super; anderzijds een niet minder speels om de tuin leiden van braafdenkende Amsterdammers.
Kortom: overeenkomsten voor het oprapen. Edoch, nu dient opgemerkt te worden dat ondanks al deze raakpunten beide figuren in wezen grondig verschillen. Waar T.P. zich onthoudt van de wezenlijke daad - een eigenschap die overigens reeds eerder gesignaleerd werd, ik meen door J.H. Donner - onthoudt R. van Duyn zich van de wezenlijke theorie. Terwijl T.P. zich beperkt tot het aangeven van alternatieve plannen, gaat de heer van Duyn geheel op in het doen uitvoeren van (wellicht door T.P.-achtige figuren opgestelde) plannen.

Olle Kapoen in 'Olle Kapoen en de Grijpdabbels'

Met behulp van dit wiskundige stelsel van diagonalen, loodlijnen en raakpunten moet de mogelijkheid bestaan tot analysering van de huidige Amsterdamse situatie. En dit niet alleen, ook toekomstige ontwikkelingen in Amsterdam zijn hiermede te voorspellen.
Laten we eens aannemen, dat Tom Poes in de Rommeldamse gemeenteraad gekozen zou worden. Geheel ondenkbaar is dit zeker niet, gezien de grote uitbreidingsplannen van de heer Dickerdack. En, zoals bekend verondersteld mag worden, stemt minstens 25% van de bevolking van nieuwbouwwijken op wat onduidelijke, zich ludiek voordoende groeperingen.
T.P. dus, vergezeld van de heren Pastinakel en Kweetal, waarbij de figuur van Prof. Prlwytzkofsky zich wellicht nog zou kunnen aansluiten, komt in de Rommeldamse Gemeenteraad.

Een van de vele, vele Smurfjes

Hoewel de schrijver zich de complete gevolgen van deze politieke grol (zoals de liberale Markies van Cantecleer ongetwijfeld zou opmerken) niet geheel duidelijk voor ogen kan stellen, moet zich naar zijn mening een totale ontreddering voordoen.
Wat is namelijk het kardinale punt?
De corrigerende, onzichtbare Kracht tegen de soms wat ondoordachte

ring sex-bladen,
en buitenl. tijdschrifte
dagbladen. Singel 39, A
Tel. 222666. P

BEDANKT!
Kijk dat was nou aardig van u. Om 5 vermoeide kabouters aan een stoeltje te helpen. Onze dank grenst aan hondsdolheid! (De gezamelijke A'damse aardmannetjes). P250

HELDERZIENDE MAJAFRA
Lomanstr. 93 hs. A'dam-Z
Tel. 020—760114.
Dag. v. 2—8, zat. v. 2—4, geheimhouding verzekerd.
radio, pers

AD
huw
etc.
Mae

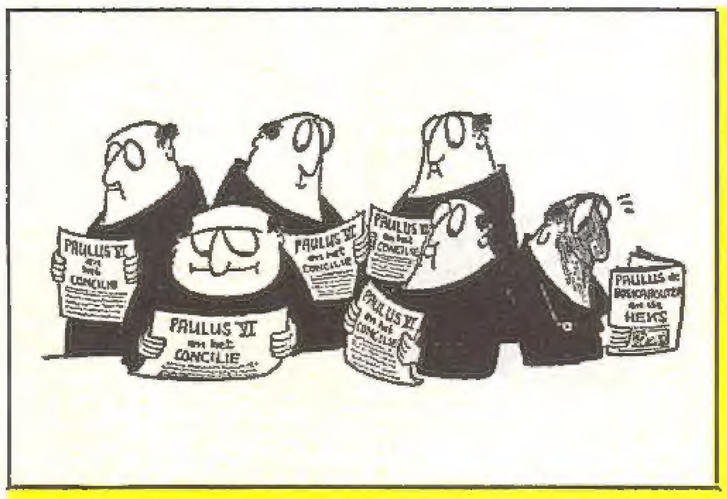

Een cartoon van CORK uit de bundel 'Aroma'

maatregelen van de Overheid is verdwenen! Deze voorheen altijd aanwezige Kracht is opgegaan in de Autoriteit zelve!
Dat de uilenmaatschappij tot dusverre deze Kracht niet als zodanig erkende is van geen enkel belang.
Belangrijk is slechts, dat het Evenwicht verstoord is.

Wie zal nog in staat zijn de onvoorstelbare krachten in toom te houden, die de heer O.B. Bommel bij tijd en wijle om zich heen verspreidt?
Wie zal de artistieke uitspattingen van de heer T. Tijn nog kunnen nivelleren?
Wie zal de duivelse ideeën van de heer B. Super feilloos kunnen uitbalanceren tegen het wat botte inzicht van het Politie-apparaat in de persoon van de heer Bas?
Niemand.
Want de figuren die dit kunnen, zijn Autoriteit geworden. Zij hebben het zo druk met het opstellen van nieuwe artikelen ten behoeve van de heer Dorknoper, dat de werkelijke toestanden hen geheel en al voorbijgaan.
Daarbij komen dan nog de aanpassingsmoeilijkheden; denkt u zich Baas Kweetal eens in als lid van "De Kleine Club"!
Deze situatie overziende komt de schrijver tot de conclusie dat de heer Toonder een dergelijke ontwikkeling koste wat kost dient te vermijden. De gevolgen zijn voor niemand te overzien: totale anarchie komt hier om de hoek kijken!
Komt de heer Toonder ondanks deze opmerkingen toch tot een dergelijke constructie dient de bestuurbaarheid van Rommeldam onverwijld door een Avontuur te worden behouden. Als mogelijkheden zou de schrijver willen adviseren
- een ongeremde groeikracht van alle planten, hetgeen de heer Pastinakel ongetwijfeld zou nopen tot uittreding uit de gemeenteraad wegens drukke werkzaamheden elders;
- een alles verwoestende uitvinding van Prof. Sickbock, hetgeen de heer Kweetal zou verplichten tot ingrijpen, waarbij zijn zetel ter beschikking zou komen;
- een bijzonder geniepige streek van de heer Super, waardoor de heer Bommel in direct levensgevaar zou komen. Tom Poes moet dan wel ingrijpen en zijn plaats in de raad opgeven.
Al deze mogelijkheden zouden de Rommeldamse Raad weer een ordentelijk aanzien geven, waardoor tevens het gevaar van totale ontreddering bezworen zou zijn.

Piggelmee uit de bekende Van Nelle-verhalen.

Waar de macht van de heer Toonder zich zeer waarschijnlijk niet uitstrekt tot ingrijpen in de Amsterdamse Raad door middel van een Avontuur, moet de schrijver voor het ergste vrezen.

Peter N. van Egmond

oerpoezen zijn niet helemaal oerpoezen

Omstreeks de 15e van deze maand brengt de Bezige Bij drie albums uit met de herdruk van een drietal zéér oude Tom Poes-verhalen, te weten: Tom Poes ontdekt het geheim der blauwe aarde (1e verhaal), De Tovertuin (3e verhaal), en De geheimzinnige roverhoofdman (4e verhaal). Dit laatste verhaal is nooit gebundeld verschenen. Waar blijft overigens De Tooverpijp (2e verhaal)?

Wat de plaatjes betreft, zijn deze herdrukken vrijwel identiek aan de oorspronkelijke krantenstrips: drie plaatjes naast elkaar; alleen het formaat is iets groter. In de oude boekjes stonden per pagina meestal twee, af en toe één, en een heel enkele keer drie plaatjes afgedrukt.

Kijken we naar de indeling van de tekst, dan zien we een verschil: in de krantenstrips en in de oorspronkelijke boekjes had ieder plaatje een kolom tekst. In de herdruk echter is de tekst verdeeld over twee kolommen per drie plaatjes.
De tekst zelf is - dat zullen met ons vele Poesminnaars zeer betreuren - niet de originele. De spelling is vernieuwd, sommige zinnen zijn wat veranderd, of zelfs geheel weggelaten.

Twee maanden geleden schreven wij een brief aan Marten Toonder, waarin onder meer de volgende passage voorkwam: "Wanneer straks ook oerbommels worden herdrukt hopen wij dat u erin zult slagen weerstand te bieden aan de verleiding om de tekst te herzien. Eén van de charmes van die welhaast dertig jaar oude werkjes is immers hun gedateerdheid en u zou daar ongetwijfeld afbreuk aan doen door ze b.v. in de nieuwe spelling over te brengen. Wij menen dat dit pleidooi niet alleen kenmerkend is voor stripmaniakken, maar ook voor vrijwel iedere andere potentiële koper. En uiteindelijk is dat toch óók een stripliefhebber."
Marten Toonder reageerde hierop als volgt:
"De lezers vallen in twee groepen uiteen. In de eerste plaats degenen, die de boekjes kopen om de herinnering die ze er aan hebben (het zgn. jeugdsentiment) en in de tweede plaats nieuwe lezers. Uit het marktonderzoek is gebleken dat de eerste categorie zoveel kleiner is dan de tweede, dat het zakelijk ongewenst zou zijn de Oerbommels te veel te dateren - en dat het integendeel gewenst was om de tekst (een beetje) te moderniseren.
Ik heb dit met zelfbeheersing gedaan, geloof ik. Maar de oude spelling kon ik toch niet handhaven daar die nieuwe lezertjes zou vervreemden."
In feite hinkt de herdruk op drie gedachten: indeling plaatjes zoals in de krantenstrip, omslag boekje als dat van het oude Elsevier-album en tekst anno 1970.

Tom poes woonde dicht bij een groot woud. Daar wandelde hij graag in, want je kunt er van alles beleven; bij de ene boom weet je niet wat je bij de volgende zult zien. Op een dag was hij vroeg op stap gegaan. De zon scheen stralend en de vogels zongen. „Echt een dag voor avonturen," dacht Tom Poes.
Hij had mischien een half uurtje gelopen, toen hij een luid gehijg hoorde.

Tom Poes woonde dicht bij een groot woud. Daar wandelde hij graag in, want je kunt van alles beleven in zoo'n bosch. Dat komt van al die boomen, denk ik; bij den eenen boom weet je niet wat je bij den volgenden zult zien. Op een dag was hij vroeg op stap gegaan, de zon scheen stralend en de vogels zongen.
„Echt een dag voor avonturen," dacht Tom Poes.

Al blijven we het dan spijtig vinden van die tekst, we kunnen toch niet ontkennen dat, in vergelijking met de Bezige Bij-pockets (waar al heel wat over geklaagd is) en de technisch slechte illegale herdrukken, deze bijna-oerpoezen/bommels de ideale herdruk langzamerhand beginnen te benaderen. En de prijs van ƒ 2,50 per boekje vinden wij heel plezierig!

MORRIE TURNER'S «ZWARTE HUMOR»

In den beginne was er de neger die geaccepteerd werd in de eersteklas-honkbalteams. Van hem naar de neger, die als zakenman gerespecteerd werd, was slechts één stap, want de ex-honkbalspeler opende hetzij zelf een restaurant of werd met het oog op de eventuele klandizie in dienst genomen door een groot bedrijf. Toen kwamen er de "ereblanken" (gebaseerd op wijlen Goerings uitvinding van de ere-Ariër) zoals Ralph Bunche, Lena Horne, en volgde de Hollywood-doorbraak met acteurs als Sidney Poitier of een talent als Diahann Carroll. En daarna volgde de Madison Avenue-overwinning, die de "kleurling-in-de-advertentie" introduceerde.
Uiteraard liep hiermee parallel, dat de neger-auteur zijns ondanks of juist daarom succes had. Maar dit werd evenmin een trend als b.v. de bevordering van een neger tot generaal, de benoeming tot rechter of burgemeester een dagelijks verschijnsel werd. De "stille zwijgzame meerderheid" van Nixon wil nog steeds niet naast een neger wonen, zijn kinderen niet met hun kinderen laten spelen, hen niet als baas aanvaarden, hen niet in vakbonden opnemen of hun niet om medisch advies vragen.

Des te merkwaardiger is, dat men zich desnoods wél wil laten beledigen door de neger-komiek. Het succes van Bill Cosby en Dick Gregory is immers gebaseerd op dit soort masochisme. En nu komt er dan opeens de eerste neger-tekenaar, wiens werk maar eventjes in 32 dagbladen verschijnt met een gezamenlijke oplaag van 15 miljoen lezers. Goed, 15 miljoen zijn een peuleschil als men weet, dat Charles Schulz, de man die "Peanuts" (Klein grut) geschapen heeft in binnen- en buitenland door zo'n 50 miljoen mensen gelezen wordt.

DO YOU LIKE THIS KIND, OLIVER ?
YES, IT PROVIDES ALL THE DAILY REQUIREMENTS, NIPPER
OF WHAT ?
VITAMINS, MINERALS, IRON!
OH, THOSE!..
HOW ABOUT LOVE, FRIENDSHIP AND HAPPINESS ?

THIS IS PETER-HE'S MEXICAN-AMERICAN! GEORGE IS ORIENTAL
HI, PETER
HI, GEORGE
THIS IS ROCKY, HE'S AN AMERICAN INDIAN
HI, ROCKY
HI, PETER
THIS IS RANDY, HE IS A AFRO-AMERICAN, NEGRO, BLACK, COLORED, SOUL BROTHER!
AND WHAT ARE YOU ?
VERY CAREFUL!

Maar 15 miljoen zijn wel een enorme stap voor Morrie Turner's "Wee Pals" die voor 't eerst in 1965 een bescheiden voetje zetten op het lange moeilijke pad naar succes en .... integratie.

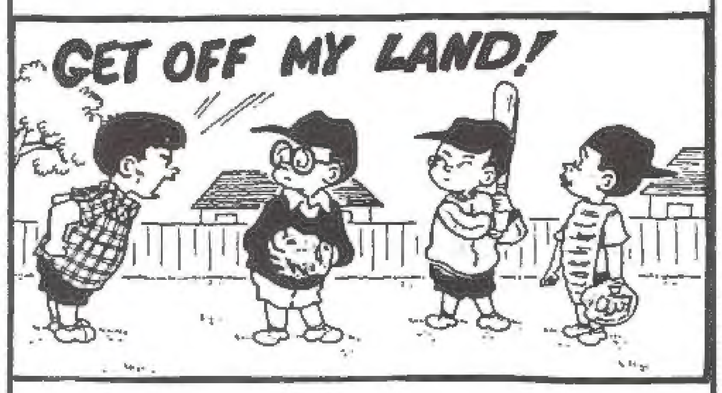

Charles Schulz heeft zijn jonge collega, die bij de Amerikaanse luchtmacht begon, niet alleen de weg gewezen maar ook voor de inleiding tot de eerste uitgave van de tekeningen in boekvorm gezorgd. Turner die slechts wat tekeningen voor soldatenkrantjes gemaakt had, liep indertijd rond met de gedachte aan een humoristische serie die tegelijkertijd een pedagogisch doel had: de integratie van de neger. En hij hield al zijn

I HEARD THERE'S A NEW BOY IN YOUR CLASS, PAUL
YEAH, HE'S A NICE GUY-BIGGER THAN THE REST OF US-HE WEARS GLASSES, RUNS REAL FAST, WEARS A TURTLE-NECK SWEATER
IS HE WHITE OR AFRO-AMERICAN ?
GOSH! I DIDN'T NOTICE!

landgenoten volgens het oude satirische principe van "ridentem dicere verum" een lachspiegel voor, waarop elke boer met kiespijn jaloers kon zijn.
Evenals de strips van Schulz zijn de Turner-strips slechts bevolkt door kinderen. Maar daarmee houdt elke vergelijking ook op, want zijn kinderen zijn dé kinderen van Amerika: blank en zwart, geel en rood. Hoe uiteenlopend zij echter ook zijn qua afkomst, zo eensgezind zijn ze om hun eenheid te bewerkstelligen en samen op te trekken tegen elk vooroordeel en de op vooroordelen gebaseerde haat, de discriminatie, het onbegrip.

WOW! MORE RACIAL PROBLEMS
AFTER ALL, YOU CAN'T BLAME US FOR RESENTING CENTURIES OF SLAVERY
DO YOU THINK MANY NEGROES WOULD HAVE MADE SLAVES OF WHITES IF THE SITUATION WERE REVERSED?
YOU MAKE IT DIFFICULT TO HAVE HONEST FEELINGS OF HATRED

Schulz zegt in zijn voorwoord dat elke strip op een levensbeschouwing gebaseerd moet zijn die je hele leven vervult (bij hem zelf is dit het geloof, dat hij ook als lekenprediker uitdraagt). De door hem zelf ervaren intolerantie heeft geleid tot Turner's geloof in de gelijkheid van de mens en hem vervuld van de wenselijkheid van een vreedzame integratie. En waar kan men die beter bereiken dan bij kinderen die nog onbesmet zijn met de vooroordelen van de ouders.
Schulz zegt ook, dat men aanvoelt, dat Turner bij deze problemen niet alleen als toeschouwer aan de zijlijn betrokken was; hij prijst aan de andere kant de grote rol die de humor desondanks toegewezen krijgt (Ook Charlie Brown worstelt met problemen, maar ook in "Klein Grut" overheerst steeds de humor). En hij stelt uiteindelijk vast dat "Wee Pals" die kinderen zijn "waarmee je zelf graag in de buurt gespeeld zou hebben toen je jong was". Hij voegt er niet aan toe "indien ze in die buurt gewoond hadden". Dat hoeft ook niet want, dat zij daar niet, of nog niet wonen hoort juist als inzet tot de strijd die Turner voert.

* * *

Turner moet wel aan zijn humor intelligentie paren (hij is beslist niet de beste tekenaar onder de "cartoonisten") want wie komt anders op de gedachte, om de kinderen die "zwart aan de macht" resp. rood of geel of wit aan de macht propageren, de eenheid te laten vinden in "regenboog-aan-de-macht"?
En hoe kan je beter de absurditeit van de superioriteits-waanzin bewijzen dan in een strip waarin gesteld wordt: laat die demonstrerende kerels die het hier niet bevalt, en die op alles iets aan te merken hebben, toch teruggaan naar hun land van herkomst. Waarop het Indiaanse jochie zegt: "wat zal het dan eenzaam worden zonder jullie allemaal"! Of de droom van het jongetje, dat buschauffeur werd en ermee worstelde, dat hij iedereen naar het achterste gedeelte door moest sturen....
Turner is net oud genoeg om dit aan den lijve ondervonden te hebben. Hij maakt er een (wrang) grapje van. Hij maakt in zekere zin van vele dingen een grapje, en je voelt hoe zeer hem de underdog ter harte gaat. Ongeacht of dit het joodse jongetje is of de "nisei" (wiens oorspronkelijk Japanse afkomst evenmin vergeten en vergeven wordt als de Afrikaanse) of het kind met Spaans/Mexicaans/Portoricaans bloed.
Een steeds moraliserend tekenaar dus?
Misschien wel, maar de liefde tot "zijn" kinderen, d.w.z. alle kinderen van Amerika, en het onuitgesproken gevoel van saamhorigheid met dit Amerika, laten de eventueel opgestoken wijsvinger gauw vergeten. Trouwens, Turner confronteert zijn kinderen, vooral de meisjes, ook met de gewone dingen van de dag, waar men "gewoon" mag kijken en niet hoeft te speuren naar de diepere betekenis. Maar je zou hem toewensen, dat hij binnenkort ook vijftig miljoen lezers heeft. Dan zou de integratie misschien opeens wat minder moeilijkheden opleveren.

W. J.
uit De Nieuwe Linie

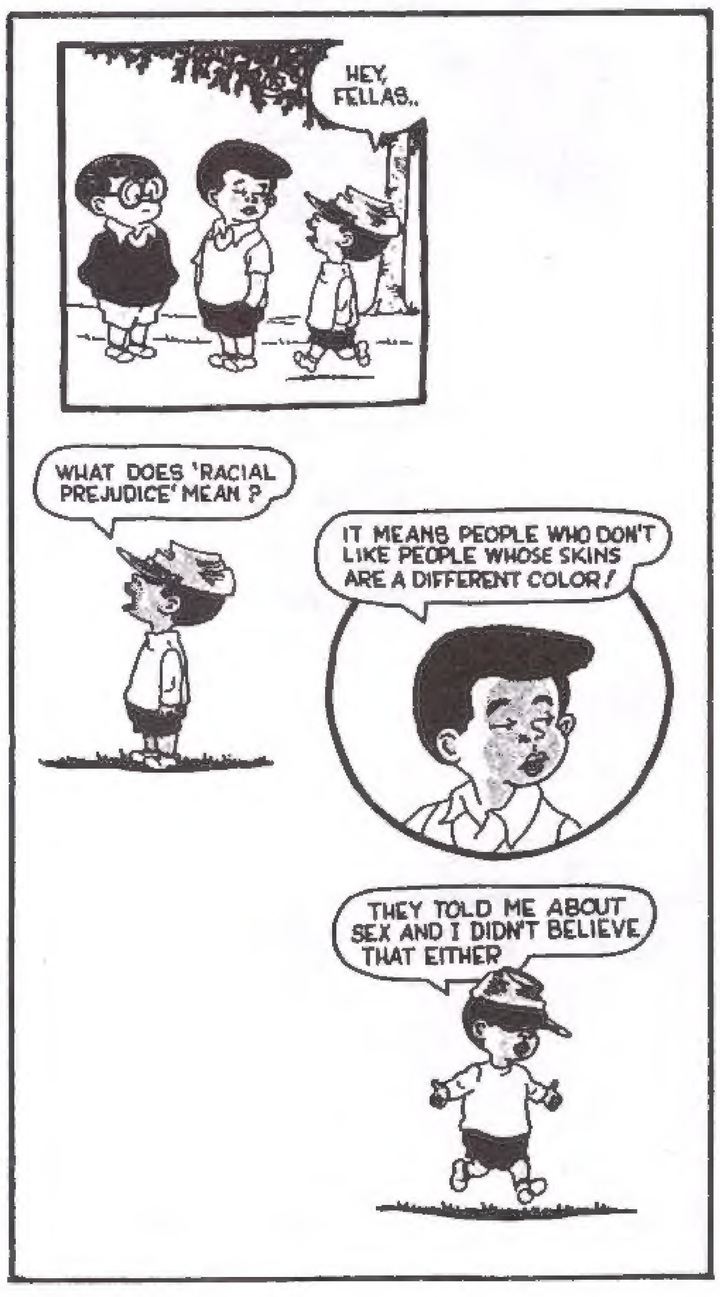
HEY, FELLAS..
WHAT DOES 'RACIAL PREJUDICE' MEAN ?
IT MEANS PEOPLE WHO DON'T LIKE PEOPLE WHOSE SKINS ARE A DIFFERENT COLOR!
THEY TOLD ME ABOUT SEX AND I DIDN'T BELIEVE THAT EITHER

● Zwarte strip-held

ONGEVEER drie weken geleden werd een dozijn Amerikaanse dagbladen verrast met een nieuwe tekenstripheld: Luther. Dat is een jongen uit een kleine stad, die soms niet begrijpt wat er gebeurt en soms cynisch reageert. Luthers problemen zijn niet die van de meeste kinderen, want hij is een negerjongetje en hij heeft de problemen en de reacties van een arm zwart kind, dat leeft in een Amerikaanse achterbuurt. Zijn wereld is er een van misdaad, armoede, Black Power, brutaal politie-optreden en rassendiscriminatie.

Moeilijke onderwerpen, vooral voor vermaak en ontspanning wensende tekenstriplezers, maar de Luther-serie wordt met zoveel voortreffelijke humor gemaakt dat de „Washington Post" er tot nu toe nog geen boos woord over hoorde. De strip is het werk van Brumsic Brandon Jr., een ervaren zwarte karikatuurtekenaar en tekenfilmontwerper, afkomstig uit de stad Washington en nu woonachtig op Long Island. Zijn Luther-strip verscheen het eerst in de kleine „Manhat-

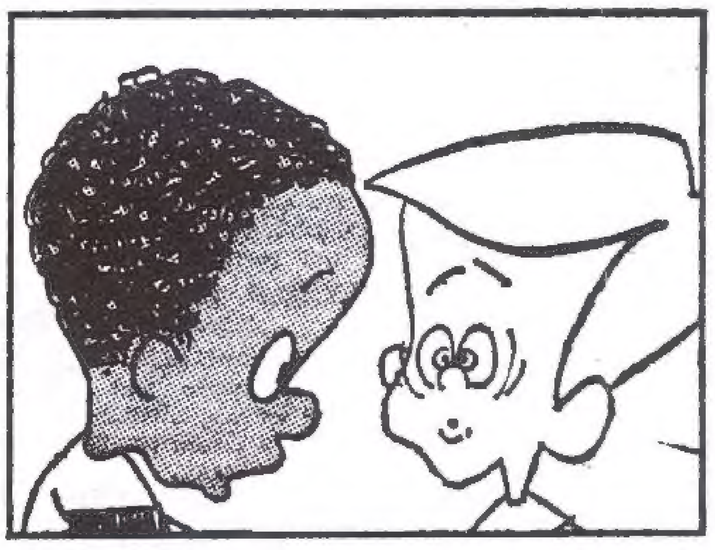

tan Tribune". Daarna kon hij hem ook verkopen aan het grote avondblad „Newsday" op Long Island, maar pas dankzij de vermaarde journalist in Washington, Robert Spivack, vond hij voor zijn strip een nationaal publiek.
Reeds lang was Robert Spivack van mening, dat er zeer veel sterk journalistiek en artistiek talent bij de negers verloren gaat door vooroordeel en discriminatie. Hij heeft er zeer veel tijd en geld aan besteed jonge negers op te leiden in de journalistiek. Spivack hoopt dat binnen twee jaar 140 Amerikaanse dagbladen de Luther-strip zullen opnemen. Nu verschijnt hij al wel in bladen zowel aan de oost- als de westkust der Verenigde Staten, maar nog uitsluitend in liberaal ingestelde kranten.

uit de Tijd

de lotgevallen van een boskabouter

GETEKEND EN VERTELD DOOR
JEAN DULIEU

Door vele radio- en televisie-uitzendingen, een groot aantal boeken en verhalen in kinderbladen is Paulus de Boskabouter een wijd en zijd bekend en zeer geliefd figuurtje geworden. Behalve de echte stripkenners zullen er echter maar weinig mensen zijn die weten dat Paulus eigenlijk een stripfiguur is.
In 1946 begon Paulus, creatie van Jean Dulieu, wiens ware naam Jan van Oort is, zijn stripavonturen in Het Vrije Volk en beëindigde deze twaalf-en-een-half jaar later, in 1958. Twaalf-en-een-half jaar lang iedere dag drie tekeningetjes en 150 woorden tekst.

Van viool naar tekenpen

Jan van Oort had, toen hij met tekenen begon, een conservatoriumopleiding achter de rug en was violist geweest in het Concertgebouworkest. Tegen het eind van de tweede wereldoorlog, om precies te zijn in de hongerwinter 1944/1945, ruilde hij, 23 jaar oud, de viool voor de tekenpen, zonder ooit tekenles te hebben gehad.
Zijn tekentalent heeft hij ongetwijfeld geërfd van zijn grootvader Johan Braakensiek, vermaard tekenaar van politieke prenten, die hem nooit in enige richting geduwd heeft, maar aan de tekeningen van zijn kleinzoon zeker heeft gezien dat de jongen talent had.
Jan van Oort ontwierp in die laatste oorlogswinter twaalf kabouters; zijn vrouw koos er één uit, die de naam Paulus de Boskabouter kreeg. Na een paar maanden had hij honderden tekeningen klaar van Paulus, het goedmoedige maar toch vrij slimme kaboutertje met z'n baardje, z'n bolle buikje en z'n begrijpende glimlach, dat langzamerhand gezelschap kreeg van een aantal metgezellen.
Na de oorlog stapte Jan van Oort met een map vol Paulus-tekeningen naar de Vrije Volk-redaktie toe, die er wel iets in zag voor een stripverhaal. "Hebt u een tekst?" was de vraag. Nu had Jan van Oort tot dan toe niet aan een tekst gedacht. "Zeker," zei hij, "maar die heb ik thuis laten liggen."
Een paar uur later was de kersverse tekst op de redaktie. Het verhaal werd geaccepteerd en Paulus begon zijn 'loopbaan', terwijl Jan van Oort zijn naam veranderde in, letterlijk in het frans vertaald, Jean Dulieu.

Paulus: symbool van bevrijding

Alle figuren uit de Paulus-verhalen zijn geënt op mensen die Dulieu kent. Ze hebben een bepaald karakter en men kan van te voren aanvoelen hoe ze in een bepaalde situatie zullen reageren.
"Paulus b.v. is een kruising tussen mijn buurman - de man weet het niet eens - en mijn grootvader. Ik kan mijn figuren alleen echt houden als ik ze op de werkelijkheid ent. Ze zijn

allen ook afsplitsingen van mijn persoontje."
"Paulus is niet voor niets in de hongerwinter ontstaan," legt Dulieu uit. "Voor mij was hij het symbool van bevrijding van jezelf. Zijn vrijgevochten bestaan, alleen in een bos, zonder relaties, zonder maatschappelijke rompslomp, waren voor mij symbolisch."

Paulus' metgezellen

Jean Dulieu heeft zijn Paulus omringd met een groot aantal al even onvergetelijke figuren.
Oehoeboeroe de uil beeldt de ware vriendschap uit, die gebaseerd is op een zeker machtsvertoon, dat zich uit in het gebruik van veel grote, nietszeggende woorden.
Maar hélpen doet hij wanneer Paulus, die met zijn hang naar goed-doen vaak bedrogen uitkomt, weer eens in moeilijkheden raakt.
Ondanks veel vertoon van geleerdheid begrijpt Salomo de raaf nooit de kern van een zaak, al zal hij liever doodvallen dan bekennen dat hij iets niet weet.
Gregorius de das is even dom als lui en is alleen maar in beweging te krijgen als er wat te halen valt.
Het kwade element in de Paulus-verhalen wordt vertegenwoordigd door de heks Eucalypta, Rein de Vos en Krakas, een soort kraai.
Het aantal metgezellen van Paulus is in de loop der jaren uitgegroeid tot ongeveer vijftig. Ze hebben een eigen karakter, met voor kinderen duidelijk herkenbare menselijke hebbelijkheden, die echter nergens van het dier een mens-in-vermomming maken.
Paulus is altijd in zijn eigen sprookjessfeer gebleven; er zijn nooit politieke aktualiteiten of oorlog en misdaad aan te pas gekomen.

Paulus-boeken

Niet alleen als stripfiguurtje veroverde Paulus de Boskabouter het Nederlandse publiek. Jean Dulieu schreef en tekende meer dan twintig Paulus-kinderboeken. Een daarvan, getiteld 'Paulus de hulpsinterklaas', leverde hem in 1962 de prijs voor het beste kinderboek van het jaar op. Daarmee was Paulus de eerste Nederlandse stripfiguur die voor zijn geestelijke vader officiële erkenning verwierf. Zodoende kon er sedertdien helaas geen Paulusboek meer worden bekroond.

Omslag van een in Indonesië verschenen Paulus-boek

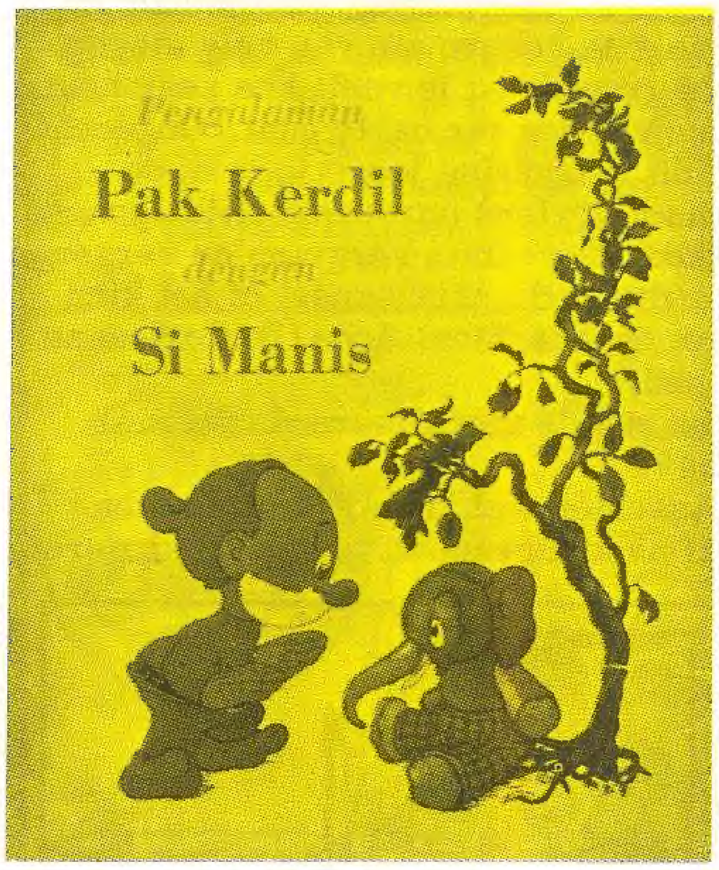

Paulus op z'n Japans

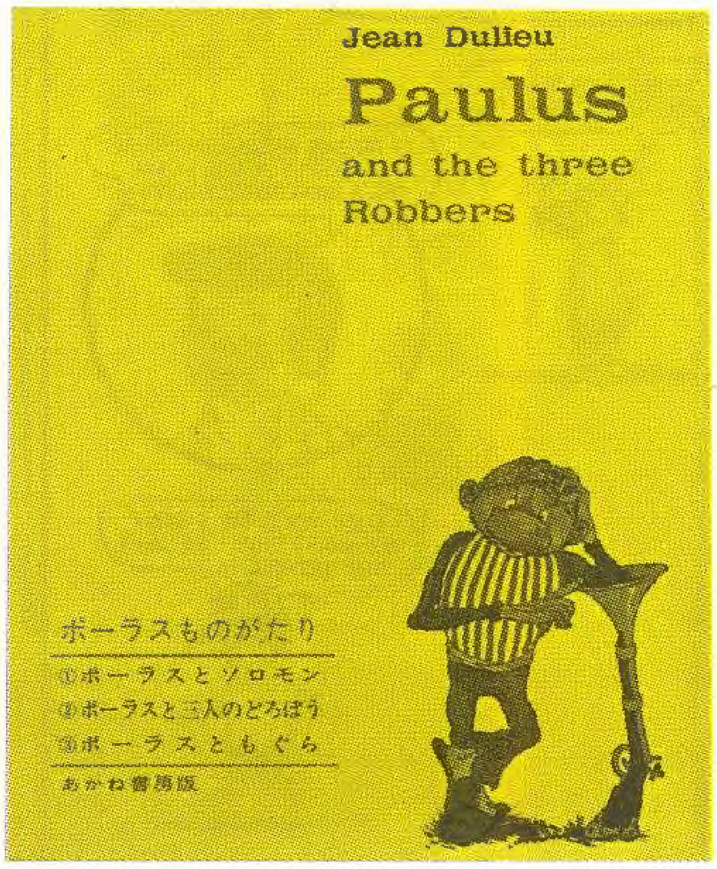

Buitenland

Doordat de strip (op z'n Nederlands) met de tekst eronder verscheen en Dulieu er achteraf niet meer toe is gekomen om balloons in te tekenen, bleek de strip buiten ons land onverkoopbaar.
Als hoofdfiguur van kinderboeken overschreed Paulus - dankzij de aktiviteiten van een literair agent - echter wel degelijk onze grenzen: niet minder dan een dozijn titels (waarvan hierbij enige worden gereproduceerd)

Paulus...

verschenen ook in Zweden, Duitsland, Engeland, de Verenigde Staten, Zuid-Afrika, Indonesië en Japan.

Paulus voor de radio en op de plaat

Nadat Paulus een kleine tien jaar als strip in Het Vrije Volk had gestaan, deed hij ook in de ether zijn intrede. Jean Dulieu beperkte zich niet tot het schrijven van de teksten, maar sprak zelf ook alle rollen (behalve die van het elfje Priegeltje, die door een van zijn dochtertjes vertolkt werd), evenals hij dat naderhand ook bij de tv-serie zou doen.
Van 1955 tot 1964 heeft de VARA-radio maar liefst 900 uitzendingen van 10 minuten aan Paulus gewijd. Toen men onlangs een van die bandjes opnieuw wilde gebruiken, bleken ze zonder uitzondering allemaal te zijn weggegooid....
Wèl bestaan er uit die tijd nog drie Philips-langspeelplaten waarop Paulus te beluisteren valt: Paulus en de toverfluit/drank, Paulus is jarig (die in 1962 een Edison verwierf) en Paulus vangt een vos.
Eveneens in die periode publiceerde de VARA-gids heel wat verhalen met bijbehorende Paulus-tekeningen, toen nog in zwart/wit. Trouwens: ook in Israël is Paulus voor de radio opgetreden, terwijl daar eveneens een grammofoonplaat uit resulteerde.

Televisie volgt

In Nederland duurde het nog tot de winter 1967/68 voor Paulus ook op de NTS-televisie zijn intrede deed: 40 zondagmiddagen lang kon men zich tien minuten lang door de kleurrijke marionettenfilms laten boeien. Ook bij de tv-versie had Dulieu weer alle stemmen voor zijn rekening genomen. Wie enigermate thuis is in de wereld van tv-series zal weten dat deze steeds uit een veelvoud van dertien afleveringen bestaan. Inderdaad viel die ene Paulus die er 'te veel' was, een beetje buiten de serie: deze luisterde namelijk de geboorte van een der inmiddels talrijk geworden oranjetelgen op. Zonder die film te voorschijn te halen, valt met geen mogelijkheid te achterhalen wèlke telg dat was. De overige 39 afleveringen worden het komende winterseizoen wellicht opnieuw uitgezonden.

De Paulus uit 1946

Doordat de Paulusfilms in kleur zijn opgenomen en met behulp van talrijke acteurs in het Engels konden worden nagesynchroniseerd, zijn ze inmiddels ook in Engeland, Canada, Australië en Nieuw-Zeeland te zien geweest.
Eén ervan zullen de lezers van Stripschrift zich herinneren die de filmmarathon hebben uitgezeten waarmee STRIP '68, eerste Nederlandse dag van het beeldverhaal, werd afgesloten.

Dagstrips in kleur

Eveneens gedurende de winter 1967/68 publiceerden 42 opeenvolgende AVRO-bodes/Televizieren iedere week drie ingekleurde dagstrips uit Het Vrije Volk. Als merkwaardige coïncidentie mag in dit verband niet onvermeld blijven, dat het eveneens de Nederlandse Rotogravure Maatschappij was die onlangs de eveneens ingekleurde Bontekoestrip uitbracht, die direkt aansluitend op Paulus eveneens in Het Vrije Volk heeft gestaan!

...en Eucalypta in 'Het Winterboek van Paulus'

Niettegenstaande alle 'vormen' waarin Paulus reeds verschenen is, valt moeilijk te ontkennen, dat er, met name buiten ons land, nog heel wat mogelijkheden braak zijn blijven liggen voor een vindingrijke manager.

Paulus en de commercie

Men mag gerust stellen dat Jean

Dulieu heel wat vruchten heeft geplukt van de populariteit van zijn geesteskind. Zo herinneren we ons de lollies die Onrust & Hoorn in Zaandam achter uitgestanste Paulusfiguren kleefde, en het Paulusgrammofoonplaatje dat LOT voor 45 cent verkocht aan wie snel enige kleding wilde laten reinigen.
Zo waren er ook de 'als wandversiering' te gebruiken prentbriefkaarten van Het Vrije Volk, de Pauluskaarten 'voor het kind' uit 1963 en de kaartenserie die Gebr. Spanjersberg, Rotterdam, in 1967 in omloop bracht.

Zo zag Paulus er in 1958 uit

In de jaren 1967/1968 heeft Sales Promotion Spits in Blaricum een groot aantal Paulus-artikelen op de markt gebracht, zoals p.v.c.-poppen, pyama's en pyamazakken, drop, ballonnetjes, gordijnen, een kalender, kaarten en een handwerkpakket.
Als premie-artikelen werden door Spits uitgebracht: vacuümgetrokken figuren, bij de A & O zaken; sleutelhangers; puzzles, bij Van der Berg en Jurgens; en poppekastpoppen, bij hagelslag van Wessanen.

Boffiestrips

Behalve de Paulus-strips heeft Jean Dulieu nog andere beeldverhalen getekend en wel de zgn. Boffiestrips, die in de vijftiger jaren per aflevering van vier kleurenplaatjes verpakt werden bij diverse Albert Heijn produkten.
Iedere Boffiestrip bevatte enkele regels tekst. Het totale verhaal bestond uit 96 Boffiestrips, die verzameld konden worden in het album "Boffie en Buikie in de Knoop".

Geen Paulus-tekeningen meer?

Zoals in de titellijst vermeld wordt, zijn de vanaf nr. 34 verschenen en nog te verschijnen Paulus-boeken niet meer geillustreerd met tekeningen. De illustraties bestaan uit kleurenfoto's van de in de tv-serie gebruikte poppen, geplaatst tegen geprojecteerde achtergronden.
Zouden we daaruit kunnen concluderen dat er een eind gekomen is aan de indrukwekkend lange reeks Paulus-tekeningen die Jean Dulieu in de loop der jaren geproduceerd heeft?

PAULUS·BIBLIOGRAFIE

Paulus als dagstrip in Het Vrije Volk

Eerste plaatsing van 3571 afleveringen met doorlopende nummering

1 (in HVV van 9-2-1946) t/m 51, naderhand gebundeld en als 'de lotgevallen van een boskabouter' voor ƒ 0,65 verkocht.

52 t/m 125, als 'tweede deeltje - avonturen met den veldkabouter Pieter' gebundeld en voor ƒ 0,75 verkocht.

126 t/m 193, als 'derde deeltje - van kippen, een boot en een voorgevoel' gebundeld en voor ƒ 0,75 verkocht.

194 t/m 270, als 'vierde deeltje - gevaarlijke ontmoetingen' gebundeld en voor ƒ 0,75 verkocht. In dit deeltje verschijnt Eucalypta voor het eerst ten tonele.

271 t/m 338, als 'vijfde deeltje - bij de aardkabouters' gebundeld en voor ƒ 0,75 verkocht.

339 t/m 454, als bijvoegsel van Stripschrift 19 gebundeld.

455 t/m 1628, niet gebundeld.

1629 t/m 1738, als 'zesde deeltje - de reis naar de puntster' gebundeld en voor ƒ 0,75 verkocht. Later samen met vijf voorgaande deeltjes als omnibus uitgebracht in gele band met zwart/rode opdruk.

1739 t/m 3571 (najaar 1958 in HVV) niet gebundeld.

Herplaatsing van 1392 afleveringen volgens gewijzigde nummering vanaf 1964.
A1 (1838 oud) t/m A100
B1 (1286 oud) t/m B100
C1 (1775 oud) t/m C150
D1 (2002 oud) t/m D250
E1 (2402 oud) t/m E300
F1 (3091 oud) t/m E260
G1 (2778 oud) t/m E232 (3571 oud, ra, ra, hoe kan dat?)

Paulus in andere tijdschriften

1) VARA-gids: zwart/wit tekeningen met tekst '55/'63.
2) AVRO-bode: 126 ingekleurde dagstrips, verdeeld over 42 weken: '67/'68
3) Fix en Fox (kinderblad van de NRM, Leiden): zowel strips als korte verhalen: 1961.
4) Kris Kras (kinderblad): ± 150 geïllustreerde verhalen, waarvan er 39 in De Puntnik werden gebundeld.
5) Eva: gedurende zes jaren verhalen met gekleurde platen.
6) Margriet: gedurende twee jaren verhalen met gekleurde platen.

Paulus in boekvorm

Arbeiderspers

6 stripboekjes, eerst afzonderlijk uitgebracht, naderhand als omnibus in één band (zie hierboven)

8) Het Winterboek van Paulus, met twaalf gekleurde platen in halflinnen gebonden en voor ƒ 2,25 te koop.
9) De hulpsinterklaas, destijds voor ƒ 1,60 te koop! Daarna wilde deze uitgeverij geen Paulusboeken meer uitgeven. Later met nieuwe illustraties door Van der Peet en Ploegsma herdrukt.

VAN DER PEET

10) Het ei: met tekeningen uit de dagstrip (serie Paulusboom).
11) De verrassing (serie Paulusboom)
12) Het klaaghemd (serie Paulusboom)
13) Poetepoet: met tekeningen uit de dagstrip, later met nieuwe illustraties door Ploegsma herdrukt (serie Paulusboom).
14) Wawwa het olifantje, later met nieuwe illustraties, door Ploegsma herdrukt.
15) Eucalypta de heks, later door Ploegsma herdrukt.
16) Het draakje, later door Ploegsma herdrukt.
17) Kenarrepoere
18) Priegeltje.
19) De hulpsinterklaas, beste kinderboek van 1962, later door Ploegsma herdrukt.

PLOEGSMA

20) De puntnik: 39 van de ± 150 Paulus-verhalen uit Kris Kras.
21) Pieter, 6e druk à ƒ 3,75
22) De drie rovers, 5e druk à ƒ 3,75
23) Het levenswater, 4e druk à ƒ 3,75
24) Joris het vispaard, 5e druk à ƒ 3,75
25) Mol, 4e druk à ƒ 3,75
26) Salomo, 5e druk à ƒ 3,75
27) Poetepoet, 4e druk à ƒ 3,75
28) De hulpsinterklaas, 6e druk, nu voor ƒ 6,25 te koop!
29) Schipper Makreel, 3e druk à ƒ 6,90
30) Wawwa het olifantje, 9e druk à ƒ 6,90
31) Het draakje, 5e druk à ƒ 6,90
32) Eucalypta de heks, 6e druk à ƒ 6,90
33) De eikelmannetjes, het mooiste en meest bijzondere Paulusboek aller tijden dat dan ook ƒ 22,50 kost. Bij dit boek hoort een door Albert Heyn uitgebrachte wandplaat, waaraan de prijsvraag was verbonden, de ontelbare eikelmannetjes te tellen die erop voorkwamen...

HOLKEMA & WARENDORF

34) Het eukelknijn, evenals alle hierna te vermelden boeken niet meer geillustreerd met tekeningen, maar met kleurenfoto's van in de televisie-serie gebruikte poppen à ƒ 4,95
35) Japie de eenhoorn à ƒ 4,95
36) Het oliebollenfeest à ƒ 4,95
37) De rokomobiel (verschijnt najaar 1970)
38) De heksenvakantie (id.)
39) De reus Worrelsik (id.)
40) De beren (verschijnt voorjaar 1971)
41) Het boomspook (id.)
42) De bruiloft (verschijnt onder voorbehoud)
43) De bergbouter (id.)

de britse strip optimaal tentoongesteld

Jane - waarschijnlijk de meest legendarische aller Britse striphel-dinnen - werd in 1932 in de Londense Daily Mirror geboren en leefde tot 1959. Als schepping van de tekenaar Norman Pett begon ze haar leven heus wel preuts, maar tijdens de tweede wereldoorlog ontpopte zij zich als algemeen pin-up idool, dat nooit meer in een situatie geraakte zonder bij de eerste de beste gelegenheid haar kleren kwijt te raken!

In de eerbiedwaardige National Portrait Gallery in Londen kunt u tot en met 24 augustus zien hoe Jane in de aldaar gereproduceerde strip D 283 in het park niet ziet dat er "NAT" bij de bank staat. Als ze weer wil opstaan kleeft haar jurkje helemaal vast en heeft ze alleen nog maar haar slipje en BH aan - met alle komplicaties van dien. Bijgaand prentje getuigt ervan. Maar er zijn heel wat meer redenen om die tentoonstelling, zo enigszins mogelijk, niet te missen.

Voor het eerst is hier namelijk de statische materie waaruit cartoons en strips nu eenmaal bestaan op ongekend dynamische wijze weergegeven. Wij hadden het voorrecht, te worden rondgeleid door Harry Smith, tekenaar van de ook in ons land bekende strip uit de insektenwereld: Billy the Bee (1955-1969). Het materiaal is in vier hoofdstukken ondergebracht.

1. Prints to Press, waarmee de periode 1720-1914 is aangeduid. Ettelijke van de hier getoonde prenten zijn ons reeds uit Nederlandse schoolboekjes bekend.

2. Yesterday's Circus, van 1914 tot 1969. Hier worden met behulp van dia's historische gebeurtenissen in de herinnering teruggeroepen zoals Chamberlains terugkeer uit München en de introduktie van de minirok, terwijl van verscheidene tekenaars wordt getoond hoe deze daarop hebben gereageerd.

3. Pen to print toont tot in bijzonderheden het ontstaan van cartoons en strips, te beginnen bij de inspiratie, tot het ogenblik waarop de lezer zijn krant openslaat en het resultaat van veler inspanning onder ogen krijgt. Zo is er een 5 minuten durende audiovisuele presentatie op zes schermen met geluidseffekten en muziek die Carl Giles op de voet volgt van zijn woning in Witnesham naar zijn studio in Ipswich, waar hij de "editorial cartoon" maakt die met de trein van 4.24 uur naar Liverpool Street Station wordt gebracht waar een motorkoerier klaarstaat om hem naar de Daily Express te brengen. Tot verlevendiging van het geheel dragen eveneens de eindeloze filmpjes bij die een achttal striptekenaars bezig tonen "drawing the line". Het zijn: Trog en Graham van de Daily Mail, Cummings en Lancaster van de Daily Express, Dickens en Jak van de Evening Standard, Waite van de Daily Mirror en Mac van de Daily Sketch.

Het vertellen van een verhaal door middel van plaatjes als dagbladverschijnsel gebeurde in Engeland voor het eerst toen de Daily Mail met de kinderstrip Teddy Tail begon. In 1919 volgde de Daily Mirror met Pip, Squeak and Wilfred en pas een jaar later kwam de Daily Express met ons aller Rupert (Bruintje Beer). Eigenlijk dateert het doorlopende stripverhaal in Engeland van lang vóór 1915, zelfs van vóór het eerste regelmatig verschijnende Britse stripblad Ally Sloper's Half Holiday, ja van Rowlandson's befaamde prenten. Al dit materiaal is natuurlijk in optima forma te bewonderen, terwijl foto's van The Strip Men (naast ingelijste originele strips) evenmin ontbreken. Een tiental eigentijdse strips is - sterk vergroot - tot The Strip Parade toegelaten, één ervan (Reg Smythe's Andy Cap) trekt zelfs letterlijk aan het oog voorbij.

4. 1970 The view from Fleet Street: als afsluiting van het geheel veler visie op één De Gaulle en een bandje waarop MacMillan zijn relatie weergeeft ten opzichte van de caricaturisten die zich van hem meester hebben gemaakt. Ook: een wekelijks wisselende cartoonwand. Men moet tenslotte bijblijven?

Harry Smith biedt ons, een maand na de opening, bijna verontschuldigend een exemplaar aan van de voorlopige kalalogus. Maar de definitieve (van Brian Yates en Patricia Connor) is misschien klaar voor u naar Londen gaat. Iedere dag kunt u tussen 14.00 en 17.00 voor 4 shilling (studenten half geld) als een van de gemiddeld 800 bezoekers naar binnen. Van maandag t/m zaterdag ook 's morgens van 10.00 uur af, donderdag en zaterdag ook 's avonds tot 20.00 uur en zondag tot 18.00 uur. En de opbrengst gaat dan, mede dankzij de Britse tegenhanger van "onze" NDP, ook nog eens naar het Mental Health Research Fund, een goed doel. Met het materiaal hoopt men - na de tentoonstelling - een permanent dokumentatiecentrum te stichten.

Het is de tentoonstelling wel aan te zien dat er een jaar aan de voorbereiding is gewerkt. We kunnen de inrichters onder aanvoering van Robert Wade alleen dankbaar zijn voor de vindingrijkheid waarmee zij weerstand hebben weten te bieden aan de verleiding om een overweldigende hoeveelheid schatten op te hangen, zoals wij van de meeste andere striptentoonstellingen gewend zijn.

phf.

NIEUWS van de strijpmarkt

Op 11 juli verschijnt bij de Geïllustreerde Pers een nieuw Astérix-album, getiteld "Astérix en de Britten".
In de losse verkoop kost het album ƒ 2,25. Degenen die geabonneerd zijn op een van de bladen van de GP, hoeven slechts ƒ 1,75 neer te tellen.

Onder de titel "Een eenvoudige doch voedzame maaltijd" zal op 1 oktober bij de Bezige Bij een nieuwe bundel Bommelverhalen verschijnen.
De verhalen die hierin zullen worden opgenomen, zijn:
Het Booroog (nr. 5909 - 5969)
De Labberdaan (nr. 5427 - 5495)
De pasmunt (nr. 5496 - 5559)

Na Pep Parade 1 en 2 gaat de GP op 26 september een 3e deel uitbrengen. De eerste Pep Parade heeft het, in tegenstelling tot wat in het vorige nummer van Stripschrift gezegd werd, uitstekend gedaan, en is helemaal uitverkocht (oplaag 70.000 exemplaren).
Met nummer 2, dat in een even grote oplaag gedrukt is, gaat het dezelfde, goede kant uit!

Voor ƒ 62,50 kunt u eigenaar worden van het grandioze franse stripalbum SAGA DE XAM.
Een Eric Losfeld uitgave waaraan striptekenaars van grote naam hun krachten hebben gewijd.
Wel een forse uitgave ineens, doch zeer beslist deze aderlating dubbel en dwars waard.
Voor de echte stripliefhebber een must.
(verkrijgbaar o.a. bij Lambiek, Amsterdam)

JOHNN BAKKER

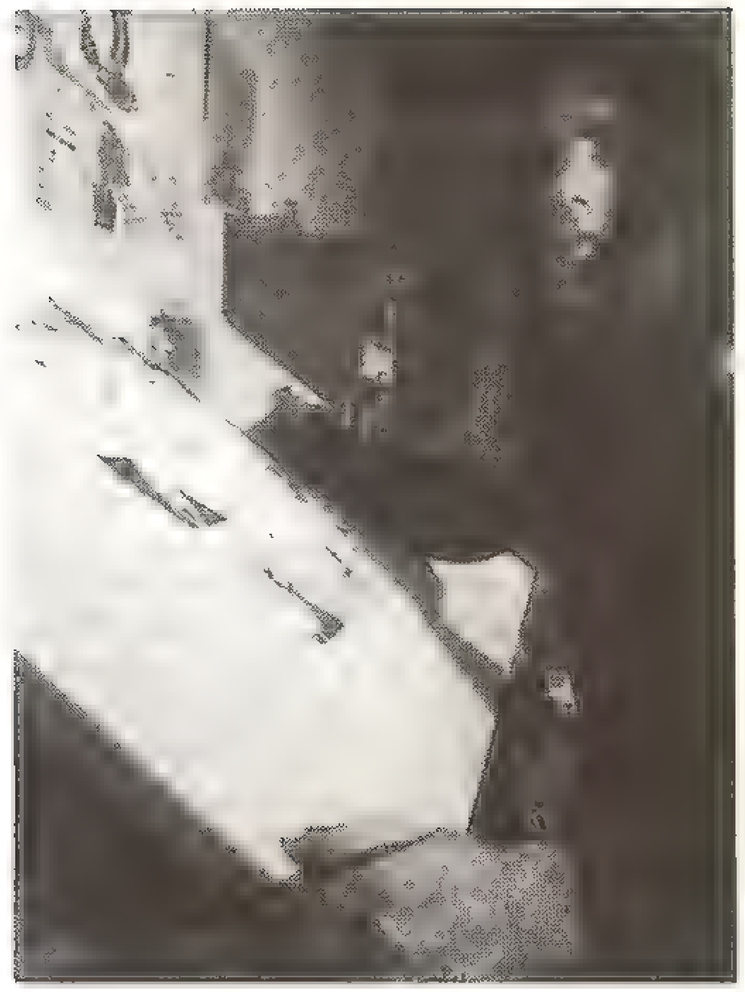

Johnn Bakker aan zijn tekentafel

In de serie "Jonge Nederlandse Striptekenaars" is het deze maand de beurt aan Johnn Bakker. De 22-jarige Johnn Bakker zal bij de meeste striplezers bekendheid genieten als de schepper van "Blook" in het onvolprezen Pep.
Een tekenopleiding heeft hij eigenlijk nooit gehad: na de lagere school volgde hij een technische opleiding en zat hij heel kort op de Academie, op een zaterdagmiddagcursus: "Ik heb daar bijzonder slechte cijfers gekregen, ik was niet geschikt voor de Academie, ik had geen talent."
Daarna deed Johnn wat dekoratiewerk en maakte wat portretjes, tot hij begon te varen. Twee en een half jaar lang voer hij op de oost, als passagier, zonder enige bagage; hij leefde van de ene dag op de andere, hij dreef wat handel met de zeelui enzo.
Weer op de vaste wal ging hij de muziek in: eerst werd hij zanger bij de beatgroep "Kick" en daarna vormde hij met "Downy boy" Jason de bluesgroep "Subterraneans". Met deze groep maakte hij een single en een elpee.
"Onderwijl heb ik steeds getekend, dingetjes voor koffiebarretjes, bijvoorbeeld 'n postertje met "lekker bakkie" enzo. Daarna begon ik aan een aantal stripverhaaltjes in verschillende stijlen, waarmee ik een maandblad wilde maken. Maar dat is nooit afgekomen."

De "ruimtereiniger" uit Blook

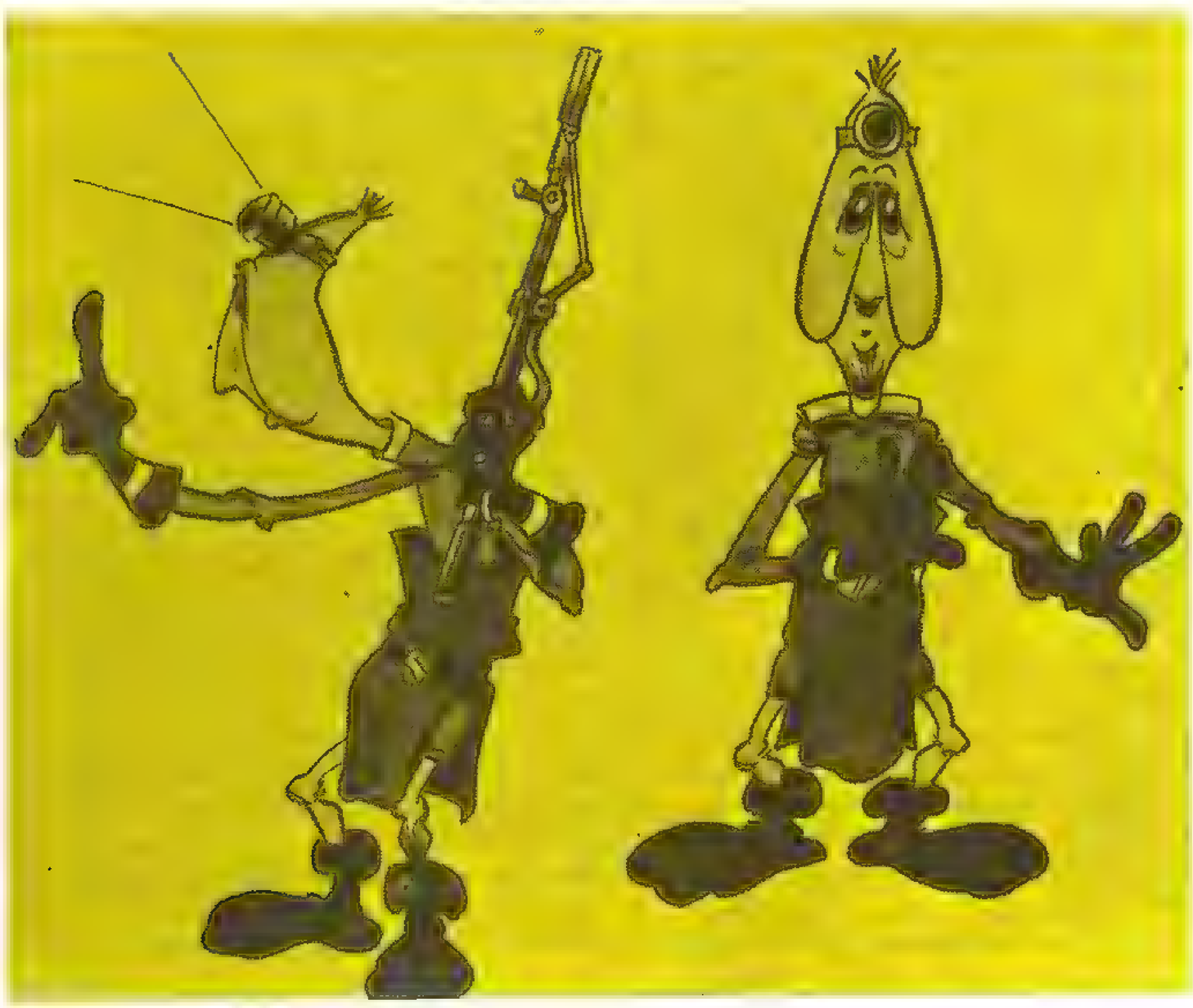

"Toen ik stopte met de muziek dacht ik, ja, ik moet nu toch eigenlijk wat worden, en toen dacht ik, ik ga het proberen met stripverhaaltjes."
Na eerst wat verhaaltjes voor sexblaadjes getekend te hebben en wat realistisch werk, wierp Johnn zich op de humoristische stijl. Hij stapte naar Uitgeverij Dupuis toe en kon daar een realistisch verhaal tekenen; maar daar had hij geen zin in en hij stapte naar Lombard. "Daar hadden ze wel humoristen nodig, maar de verhaaltjes die ik bij me had waren te gruwelijk, te realistisch qua verhaalopzet; maar de tekeningen vonden ze wel leuk en ik heb toen een mannetje ontworpen voor een science-fiction verhaal; dat mannetje hebben ze goedgekeurd, maar ik heb het verhaal nooit gemaakt. Ik ben toen nl. bij Pep geweest; humoristische science-fiction alleen vonden ze bij Pep niet voldoende, dat kwam misschien teveel in de buurt van Ravian. Toen kwam het idee om een satire te maken op de superhelden zoals die in Amerika getekend worden, en we hebben toen een mannetje ontworpen, dat in zijn "grote stand" kan tippen aan elke superheld, en in zijn "kleine stand" conciërge is. Het plot hebben we gebaseerd op de vader-zoon-tegenstelling; de zoon heeft weinig ambities, hij wil alleen alles schoonmaken: zijn vader maakt rotzooi en hij maakt alles weer schoon. En dat is Blook geworden. Die naam Blouk de meesten zeggen Bloek, maar de goede uitspraak is Blook - is Engels slang en betekent "vriend, kameraad".
Om een goede satire te kunnen maken moet Johnn Bakker natuurlijk de nodige kennis hebben van de Amerikaanse Superhero's; daarom wil hij met iedereen Amerikaanse science-fiction comics, hoe waardeloos voor de meesten ook, ruilen tegen zeldzame oude Nederlandse en Belgische strips (zijn adres is Rigolettostraat 46, Den Haag).

Johnn en Hartog van Banda gaan voorlopig nog door met Blook, ze hebben voorlopig nog genoeg goede ideëen. Maar naast Blook zal tegen het einde van dit jaar nog een tweede verhaal van Johnn Bakker in Pep verschijnen, "Dantiel", met tekst van Drs. P. De figuur van Dantiel moet de lezers doen denken aan Dante, en zijn reisgenoot Vergielje aan Vergilius: de serie is voor de wat oudere lezers bedoeld. De gebeurtenissen spelen zich af op aarde, maar de dingen die op aarde gebeuren zijn onnatuurlijk, dat is science-fiction.

Johnn Bakker is ook bezig met het tekenen van sex-pockets, van 162 pagina's, net zoiets als Mickey Spillane, maar dan in tekeningen. Hij doet dit niet alleen, hij heeft een medewerker die zijn schetsen inkt en dikwijls de achtergronden uitwerkt. Maar Blook, Dantiel en de sex-pockets vormen nog niet Johnn's volledige tekenwerk: hij is bovendien nog bezig met 'n serie verhalen in opdracht van een uitgeverij, die ineens in album zullen verschijnen, zonder eerst via weekblad of krant geïntroduceerd te zijn. Het verhaal is humoristisch maar wel wat te realistisch voor de kinderen; de hoofdfiguur is Mod. "Die Mod is eigenlijk 'n soort biografie van mij. Wat dat kereltje doet is eigenlijk dikwijls wel fout, maar hij doet het alleen om te overleven: 'n soort wet van de wildernis; het is geen opvoedkundig materiaal.
Mod is voor 100% Johnn Bakker, zoals ik wil tekenen en schrijven; ik hoef nergens rekening mee te houden, er is geen censuur, omdat het albums zijn: in een weekblad zou zo'n verhaal niet kunnen. Het verhaal speelt zich af op andere planeten en ik probeer er een politiek tintje in te verwerken, door alle dingen waar ik het hier op aarde niet mee eens ben, op die planeten ook te laten gebeuren en zo aan te vallen."
Wanneer de eerste albums van Mod uitkomen weet hij zelf nog niet; er zijn er twintig gepland en hij heeft er nu vier af.
Bij de verschillende ruimtevaartuigen en technische installaties die in deze science-fictionverhalen ten tonele worden gevoerd kan hij natuurlijk zijn fantasie de vrije loop laten, maar hij probeert ze toch zoveel mogelijk verantwoord te maken: "Als 'n toestel bijvoorbeeld 'n zuigende rol heeft moet er 'n ruimte zijn waar alles dat opgezogen wordt in kan verdwijnen; voor het zuigen moet er een of ander turbinemotortje opzitten ofzo. Voor bestaande ruimtevaartuigen gebruik ik 'n hele uitgebreide dokumentatie, maar ik maak er natuurlijk wel een beetje een karikatuur van, zoals Franquin met zijn autootjes doet. Ik probeer ook het verhaal zich zo weinig mogelijk op aarde te laten afspelen, want dan val ik in straten, en daar heb je Tillieux, Franquin, Roba, Mittei, die tekenen allemaal dingetjes in straatjes; dus dan word je ingedeeld bij die groep en dat is iets dat ik niet wil. Op een planeet kun je 'n eigen begroeiing verzinnen, die niet lijkt op die van Franquin of zo; zo'n begroeiing moet een bepaalde sfeer scheppen: als de mensen zo'n begroeiing zien, moeten ze niet denken aan het tuintje van hun buurman, dan moeten ze denken, dat is inderdaad daar op die planeet, en het ziet er gevaarlijk uit of leuk, dat ligt er maar aan wat voor rol het moet spelen. Sfeer kreëren vind ik erg belangrijk: de lezer moet zich betrokken voelen bij de omgeving waarin de held verkeert. Vroeger tekende ik 'n plaatje en als dat er dan leuk uitzag dan was ik er tevreden over. Tegenwoordig probeer ik altijd of het toch nog iets sterker kan. Ik werk nu harder dan vroeger, maar mijn produktie ligt lager: dat komt omdat ik nu veel nauwkeuriger werk."
Tekenen heeft Johnn Bakker altijd gedaan, dikwijls uit verveling." Als ik dan ging tekenen voelde ik me gewoon lekker tof. Door mijn tekeningen kan ik mezelf uitdrukken: als ik me vroeger in het buitenland niet verstaanbaar kon maken, heb ik vaak tekeningetjes gemaakt."
Tekenen is eigenlijk nog steeds een soort hobby voor hem, hij wil niets tekenen dat hij zelf niet leuk vindt: "Als ik iets moet tekenen dat ik zelf niet leuk vind, doe ik het niet, ook al is het mijn beroep; dan eet ik maar een paar dagen niet."
Johnn wil graag een tekstschrijver hebben die voor 100% voor hem werkt, tot hijzelf het vak volledig beheerst." Ik heb ook een tekstschrijver nodig om teksten te maken die voor iedereen helemaal begrijpelijk zijn: ik heb nogal 'ns de neiging om plat-Haagse woorden te gebruiken, die in het Nederlands woordenboek niet verkrijgbaar zijn."
"Drs. P. met wie ik Dantiel ga maken, is een totaal van mij verschillende figuur: drs. P. heeft niets van mij en omgekeerd ook niet; maar als we aan het praten zijn, praten we over dezelfde dingen. Hij heeft mij gekozen als degene die kan tekenen wat hij wil schrijven, zonder dat hij me kende; en toen hij me leerde kennen stond hij verbaasd dat ik degene was die dat getekend had: hij had zich totaal iemand anders voorgesteld; maar nadat we gepraat hadden, bleek dat mijn tekeningen bijzonder goed bij zijn teksten passen en omgekeerd. We hopen dus een goed team te vormen."

Rob van Eyck

Blook

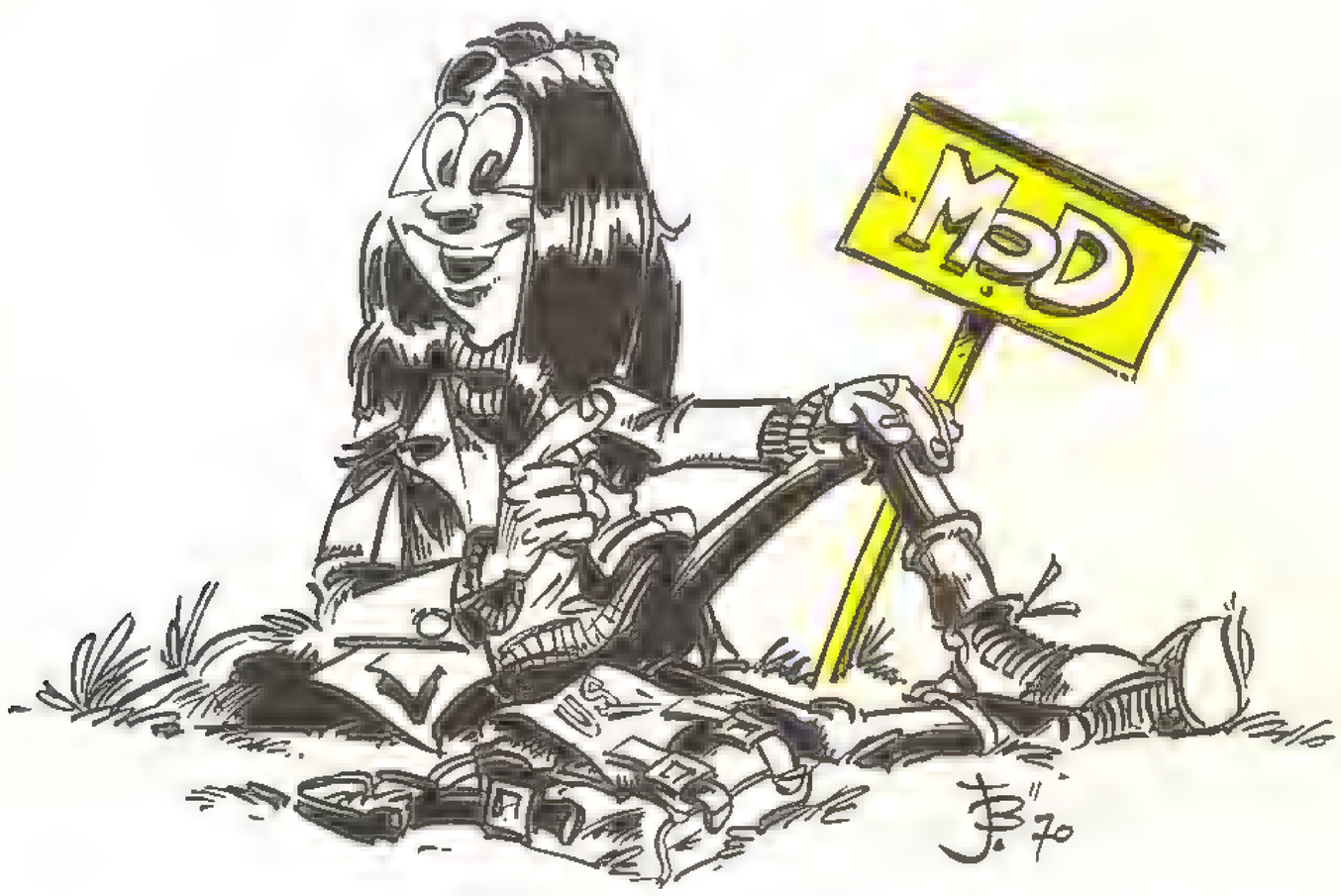

Mod, speciaal voor Stripschrift getekend

Postriptum

Tulpenhandel

Ik heb met veel belangstelling, plezier en verbazing de stripveiling en stripbeurs meegemaakt, die op 2 mei in het Amsterdamse Centraal Station historie werden. Over mijn verbazing wilde ik het graag even hebben.
Sinds jaren een ijverig Vestdijk-verzamelaar, die graag een paar tientjes over heeft voor een eerste druk van vlak na de oorlog (oplaag: een paar duizend) en een tientje meer voor een van vlak ervoor (oplaag: duizend?), kon ik mijn oren niet geloven bij het omhoogvliegen van de prijzen voor speciaal de Tom-Poesstrips. Bedragen van om en bij de ƒ 15,- voor veelal voddige, door teistering van kinderhand als onvervalst kenbare boekjes, deden mij, met al die Tom Poezen thuis in de kast, snelle vermenigvuldigingen uit het hoofd maken. Ai, begeerlijk eindbedrag!
Zelfs verhalen met kopieën werden duur verkocht. Eén boekje, geheel in kopie, bracht ƒ 16,- op. "Dat is pas verdwazing" en "waar moet dit heen" heb ik gedacht. Wat verliest zo'n fraai en fijnzinnig getekend Tom Poesje uit Toonder's prille begin niet op het onverschillig kopiepapier met zijn fletse grijzen, nee grauwen. En hoe zit het eigenlijk met het auteursrecht? Kunnen we Toonder en Kresse maar straffeloos multipliceren om geld aan ze te verdienen? Maar goed, betaald wordt er toch. Ik heb dat zelf gemerkt toen op de ruilbeurs mijn eigen Erics voor drie knaken per stuk wegvlogen. Waarschijnlijk bederf ik de markt. Als ik een Vestdijk koop mogen er een paar vochtvlekjes inzitten. Daarmee daalt de door oudheid en schaarsheid bepaalde waarde nog niet. Dat wordt anders als de rug gescheurd is, een bladzij of een schutblad ontbreken, in het boek gekrast of gestempeld is, of als losse bladzijden met plakband weer zijn vastgezet (ik kan daar trouwens niet genoeg tegen waarschuwen: met plakband maakt u er een troep van, mijne heren). Van een boek met dergelijke gebreken zakt de waarde tot de helft of minder.
Maar een deerlijk mishandeld strip-

je, gescheurd, los, en bevlekt met kinderpap, gaat even grif en duur van de hand als een strip waaruit onze geliefde helden ons onbesmeurd aanblikken. Toch ligt daar een duidelijk kwaliteitsverschil.
Daarom geloof ik, ernstig hoewel onbekommerd, dat de striphandel nog steeds in vele opzichten een windhandel is. Het is een economisch feit dat rommel minder waard is dan het gave spul, dat kopieën slechter zijn dan originelen, en dat missende pagina's minder interessant zijn dan aanwezige. Daarom denk ik dat die stripmarkt wel een beetje in elkaar zal zakken. De hoogte van de prijzen zal wat afnemen en er moet wat meer onderscheid naar kwaliteit worden gemaakt. Ik denk ook dat dit wenselijk is, al zullen vele kopers op de laatste stripveiling dat wel niet met me eens zijn.

Jaap Ferwerda

Met smart wordt er gewacht op het vierde deel van Eric de Noorman dat uitgegeven gaat worden door Wolters-Noordhoff. Eind maart/half april zou dit uitkomen. Lekker op tijd dus. Wipperoen en de Zwerfzwabbers was een maand over tijd. Wolters-Noordhoff blijft rekords breken.

Chris van der Klauw

LINUS nr. O

Net als Stripschrift begint de Engelse versie van het Italiaanse blad Linus met een nulde nummer. Als u zich haast, kunt u het misschien nog voor ƒ 3, 75 bij een goede boekhandelaar bemachtigen. Voor het in het najaar maandelijks gaat uitkomen zullen wij er nog uitvoeriger over schrijven. Ten warmste aanbevolen!

Meest verkochte....

Ook in april 1970 figureerde er een Bommel-paperback in de befaamde lijst, ditmaal Zoals mijn goede vader zei, met een eervolle vierde plaats. Men krijgt wel eens een beetje de indruk dat dit succes de geestelijke vader van Olivier B. Bommel over het hoofd dreigt te groeien, b.v. waar hij de redaktie van Vrij Nederland in eerste instantie verbood om "Tom Poes en het bevrijdingsfeest" uit het eerste nummer van OVN te herdrukken, naar hij zei, omdat het alleen maar aantoont in welke overbelichte toestand de redaktie en hijzelf zich in die dagen moeten hebben bevonden. Het is zeker niet overdreven om te stellen dat de door Marten Toonder geschapen figuren hun eigen weg blijken te gaan.
(Noot: in die OVN-aflevering de historisch geworden balloon: Pas op, heer Bommel, Bul Super de Bunkerbouwer).

Kabouter en kabouters

Paulus de Boskabouter, die deze maand de hoofdrol in het boekje van Stripschrift speelt, heeft in het blad zelf gezelschap gekregen van enkele collega-kabouters, die op de achterpagina optreden in een strip over de luchtverontreiniging.
Deze strip werd gemaakt door Jan van Amerongen en is verschenen in nummer 3 van de Kabouterkrant, het in oranje en blauw gedrukte gemeenteblad van de Oranjevrijstaat in Amsterdam.
Jan van Amerongen is tekenaar en schilder; hij maakt o.a. cartoons en heeft pas een affiche voor de kabouters ontworpen. Genoemde strip is de eerste die de 41-jarige Van Amerongen getekend heeft.
Het is de bedoeling dat voortaan in ieder nummer van de Kabouterkrant een door hem gemaakte strip gepubliceerd zal worden. Verder gaat Jan van Amerongen een vervolgstrip tekenen voor Suck, First European Sex Paper.

De Mainzelmännchen, zes in Duitsland zeer populaire kaboutertjes, die met telkens andere capriolen de tv-reklamestrips van Duitsland 2 van elkaar scheiden.

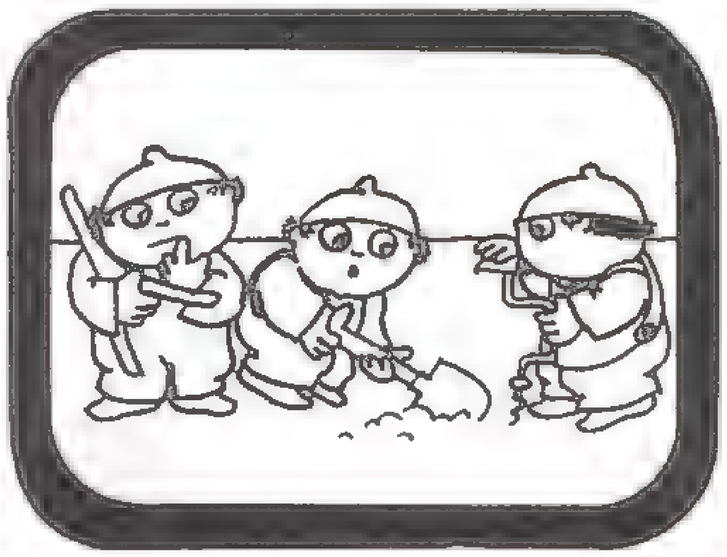

LEUTERLUSSIES

In PEP van 1 augustus zal een begin worden gemaakt met een nog nooit eerder in Nederland gepubliceerd verhaal van Prins Valiant.
Het verhaal dat de titel "De gezant van de koning" draagt, zal voorlopig in zwart-wit over twee pagina's gepubliceerd worden. Daarna zal men overgaan op afleveringen van één pagina in kleur.

MEDEDELINGEN VAN HET STRIPSCHAP

Stripschapleden en Stripschrift-abonnées vinden in hun Stripschrift-exemplaar van deze maand een serie van vijf stripsluitzegels die uitgebracht worden door het dagblad De Tijd.
Op de bijzonder leuke, kleurige sluitzegels zijn de bekendste stripfiguren die in De Tijd voorkomen, afgebeeld: de Tovenaar van Fop, Tom Poes, Astérix, Bruintje Beer, en Ollie B. Bommel.
De sluitzegels zijn bij De Tijd te bestellen; ze worden geleverd per vel van 7 series, dus in totaal 35 zegels. Bij overmaking van ƒ 1, 25 op giro 22884, t.n.v. N.V. Drukkerij De Tijd, Amsterdam, onder vermelding 'stripzegels', ontvangt u één vel. U kunt uw brieven aan vrienden en kennissen, al dan niet stripliefhebbers, dan lustig gaan opvrolijken met zo'n aantrekkelijke stripsluitzegel (na natuurlijk eerst één serie apart gelegd te hebben!).
Niets dan lof voor dit initiatief dat De Tijd genomen heeft ter gelegenheid van haar 125-jarig jubileum op 17 juni j.l.

RUILEN IN AMSTERDAM

Iedere eerste zaterdag van de maand, worden vanaf 's ochtends half twaalf strips geruild in het bovenzaaltje van de Espressobar, Oude Zijds Voorburgwal 242-244 in Amsterdam.

Nieuw stripwalhalla

Na het westen en het noorden des lands is nu ook het oosten een stripboetiek rijk geworden.
Vrijdag 8 mei j.l. opende Bert de Wilde, grafisch ontwerper en kunstschilder, aan de Nieuwstraat 26 te Zwolle zijn Stripboetiek Sidonia en maakte daarmee van zijn hobby een semi-professionele bezigheid.
Van afkomst eigenlijk half Belg woont hij toch alweer zo'n tien jaar in Zwolle. Het verzamelen van strips zat hem al lange tijd in het bloed, maar hij kreeg op den duur zo'n enorme hoeveelheid dubbel materiaal, dat een vriend hem de suggestie toefluisterde: waarom open je geen stripboetiek. Strips zijn in!
Omdat Bert een zakelijk instinct heeft was dat aan geen dovemansoren gezegd.
Vooral de liefhebbers van Vlaamse stripverhalen kunnen bij stripboetiek Sidonia aan hun trekken komen (bv. de Vlaamse Astérix).
De voorraad bestaat vooralsnog hoofdzakelijk uit nieuw materiaal, maar door inkoop hoopt Bert het accent wat naar het "antieke" te verschuiven. De prijzen liggen in het algemeen belangrijk lager dan in het westen des lands. Zo doen de eerste Lucky Luke's zo'n ƒ 20,- en kunt u voor het 3e deeltje van Suske en Wiske (Lambiorix) al voor ƒ 12,50 terecht. De eerste Nero die ik er zag liggen zal niet weinigen doen watertanden. Ook de liefhebbers van de echte, oude, oorspronkelijke Dick Bos boekjes kunnen er iets van hun gading vinden.
Kortom: voor in- en verkoop van stripmateriaal kunt u voortaan ook in Zwolle terecht. De openingstijden zijn: door de week van 16.00 tot 21.00 uur, en zaterdags van 11.00 tot 21.00 uur.

LIDMAATSCHAP

U kunt lid worden van Het Stripschap door ƒ 18, - over te maken op giro 1513000 t.n.v. de penningmeester van Het Stripschap te Groningen.
Als lid ontvangt u maandelijks Stripschrift, verder een stripmaatschapskaart, adressenlijst en inlichtingenformulier; bovendien wordt u op de hoogte gehouden van alle Stripschapsactiviteiten.
Wilt u meer weten, schrijf dan een briefje aan de Stripschap-secretaris in Amsterdam.

RUILRUBRIEK

Ter completering van verzamelingen staat alleen voor leden de mogelijkheid open tot het plaatsen van kleine annonces in Stripschrift.
Tekst hiervoor (max. 40 woorden incl. naam en adres) make men, uitsluitend geschreven op de achterzijde van de girokaart, samen met de verschuldigde vergoeding van ƒ 2,- over op postrekening 1513000 t.n.v. de penningmeester van Het Stripschap te Groningen.

Gevraagd

Sjors (Branner) en Sjors (Frans Piët) tot 1950.

Aangeboden

Bessie-albums 1 t/m 13; Eric de Noorman, De verloren viking; Kick Wilstra, deel 1 en 3; Jan Pierewiet, deel 2 en 3.

Jan Willem van Besouw
Unescoplantsoen 9, Heerlen.
Tel. (045) 213780

Aangeboden:

Sneeuwwitje (Telegraafknipsel 1938); Pinokkio (Jacovitti); Micky Mouse (Chercheur d'or); Tom Poes (kniphoed, OVN, e.a.); Kresse-illustraties uit Donald Duck

Gevraagd:

Tekko Taks, eerste verhaal; Tom Poes: knipsels 1 t/m 168 en 270 t/m 281. Boekjes: Laarzenreuzen en Watergeest; Bommelbode; Kleine Zondagsvriend.

A. C. Nijmeijer
Eeldersingel 2, Groningen.

TOM POES/BOMMEL gevraagd:

- Bommelbode nr. 10 en 12
- Kleine Zondagsvriend (alleen Bommel)
- Eerste Tom Poezen uit Tsjecho-Slowakije en Argentinië (1938)
- Nederlandstalige Indonesische uitgaven
- Buitenlandse Tom Poesboeken

H.R. Mondria
Tevelingshof 8, Leiden
Tel. (01710) 32112

Aangeboden:

Tom Poes/Bommel te ruil. Ook enige te koop vanaf ƒ 5,-- en t.e.a.b. (ruil of koop)
Bruintje Beer beoefent de wintersport en Bruintje Beer op school (knipsels 1933)
Kappie (ijszeeschelp)
Smurfverhalen uit Donald Duck en door Kresse getekende verhalen uit Donald Duck

H.R. Mondria
Tevelingshof 8, Leiden
Tel. (01710) 32112

Gevraagd:

Beeldromans van Lex Brand; Spot Morton; Dick Bos (oude serie); De Moker; De Kat; De Helse Patrouille, enz.

Klaas van der Spoel
Postbus 545, Groningen.

Nieuws van de stripmarkt

Heintje is er weer. Niet als weekblad echter, maar in de vorm van een stripboek, dat eind vorige maand verscheen onder de titel "Heintje's vakantieboek".
Het 64 pagina's tellende stripboek bevat 5 nieuwe lange verhalen en een aantal kortere, geïmporteerd uit Frankrijk en Italië. Deze volledige avonturen- en humorstripverhalen zijn nooit eerder in ons land gepubliceerd. Voor de vroegere trouwe lezers van de Heintje-jeugdkrant is er een weerzien met Arthur het spook. Heintje's vakantieboek is voor de helft in kleur gedrukt; de prijs is 95 cent, formaat ongeveer 20 x 27 cm.

In de toekomst zullen, incidenteel, meer Heintje stripboeken verschijnen.

ER WAS EENS, WAT JE ZOU KUNNEN NOEMEN EEN OVERBLIJFSEL VAN WAT VROEGER EEN BOOM WAS. ER ZAT GEEN GROEN BLAADJE MEER AAN. DAT KWAM OMDAT DE WEZENS DIE ER IN WOONDEN DE BOOM "GETECHNOLOGISEERD" HADDEN. (DIT IS EEN MOEILIJK WOORD, MAAR HET HEEFT TE MAKEN MET WELVAART.) DE BOOM WAS ER AAN DOOD GEGAAN. ZOUWEN DE VIEZE WOLKEN, DIE ER OMHEEN HANGEN, DE LIJKLUCHT ZIJN?

JAN VAN AMERONGEN

OP EEN GOEDE DAG GEBEURDE HET. OP DE OUDE ROTTENDE BOOMSTRONK ONTSTOND NIEUW LEVEN IN DE VORM VAN KLEINE PADDESTOELEN DIE ZICH VOEDDEN MET DE SAPPEN UIT HET VERGANE HOUT. ALS JE GOED KEEK WAREN HET ... KABOUTERS!

DE KABOUTERS ZAGEN GROTE WEZENS IN VIEZE-WINDEN LATEN DE BLIKKEN RONDRIJDEN, EN BESLOTEN HEN TE VRAGEN WAAROM ZE DAT DEDEN ...

DE GROTE WEZENS ANTWOORDEN VRIENDELIJK.

IK VIND HET LUXUEUS*

IK VIND HET FIJN DAT HIJ GROTER IS

DE MIJNE GLIMT

* MOEILIJK WOORD, HEEFT TE MAKEN MET WELVAART

OM DEZE INDRUKKEN TE VERWERKEN GINGEN DE KABOUTERS VERGADEREN. ONDERWERP VAN GESPREK WAS HET VIEZE MOTERGEKNETTER

ZE GELOOFDEN NIET DAT ER BOZE OPZET IN HET SPEL WAS. NA DIEPGAANDE STUDIE ONTDEKTEN ZE DAT HET HIER EEN TECHNIESE SLORDIGHEID BETROF.

ZE TOGEN AAN HET WERK

DIT IS DÉ OPLOSSING

'SNACHTS TROK HET NIJVERE VOLKJE ER OP UIT OM HET EUVEL AAN DE MOTER-BLIKKEN TE VERHELPEN.

GEFIKST

DE VOLGENDE MORGEN: HET EFFEKT WAS BOVEN VERWACHTING, WANT TEGELIJK MET HET OPHOUDEN MET HET WALMKNETTEREN, BLEKEN DE WEZENS OOK HET AGRESSIEVE RIJDEN TE HEBBEN OPGEGEVEN.

AVONTUREN VAN PAULUS DE BOSKABOUTER

waarin paulus een oude bekende ontmoet
een schooltje opricht
en het huwelijk van gregorius bijwoont

Jean Aulieu aan het werk

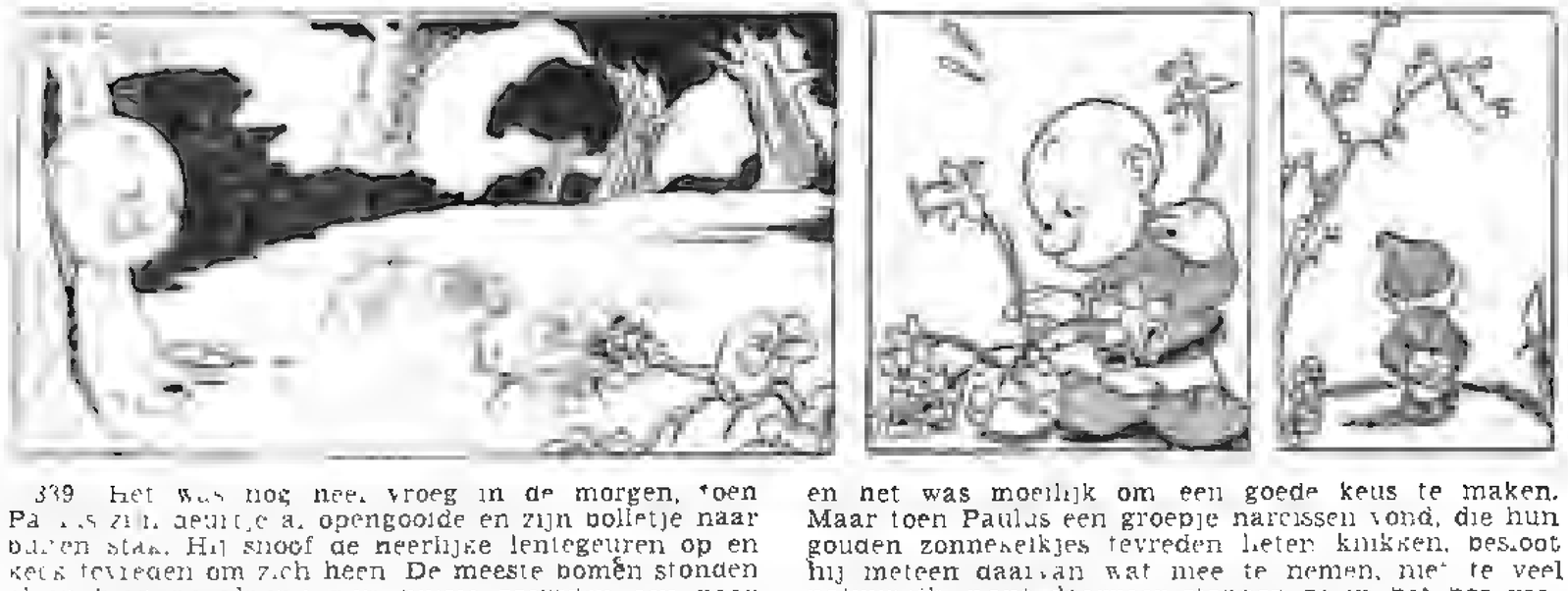

339 Het was nog heel vroeg in de morgen, toen Paulus zijn deurtje al opengooide en zijn volletje naar buiten stak. Hij snoof de heerlijke lentegeuren op en keek tevreden om zich heen. De meeste bomen stonden al in blad en vlakbij zijn huisje zoemden een paar vlijtige hommels rond de bloeiende takken van een meidoorn. „He", zuchtte Paulus „dat is nog eens een prettig ontwaken na die akelige Wortelneuzendroom! Ik zal maar dadelijk wat bloemen gaan plukken om mijn kamertje wat op te fleuren!" En het boskabouterke stapte naar buiten. Bloemen stonden er overal en het was moeilijk om een goede keus te maken. Maar toen Paulus een groepje narcissen vond, die hun gouden zonnekelkjes tevreden lieten knikken, besloot hij meteen daarvan wat mee te nemen, niet te veel natuurlijk, want daarvoor stonden ze in het bos veel te mooi! Hij schikte ze zorgvuldig in een glazen pot, en zette ze midden op tafel. „Er gaat toch niets boven lente en bloemen" zei Paulus en hij voelde zich volmaakt gelukkig. Toen nam hij zijn mutsje en ging wandelen.

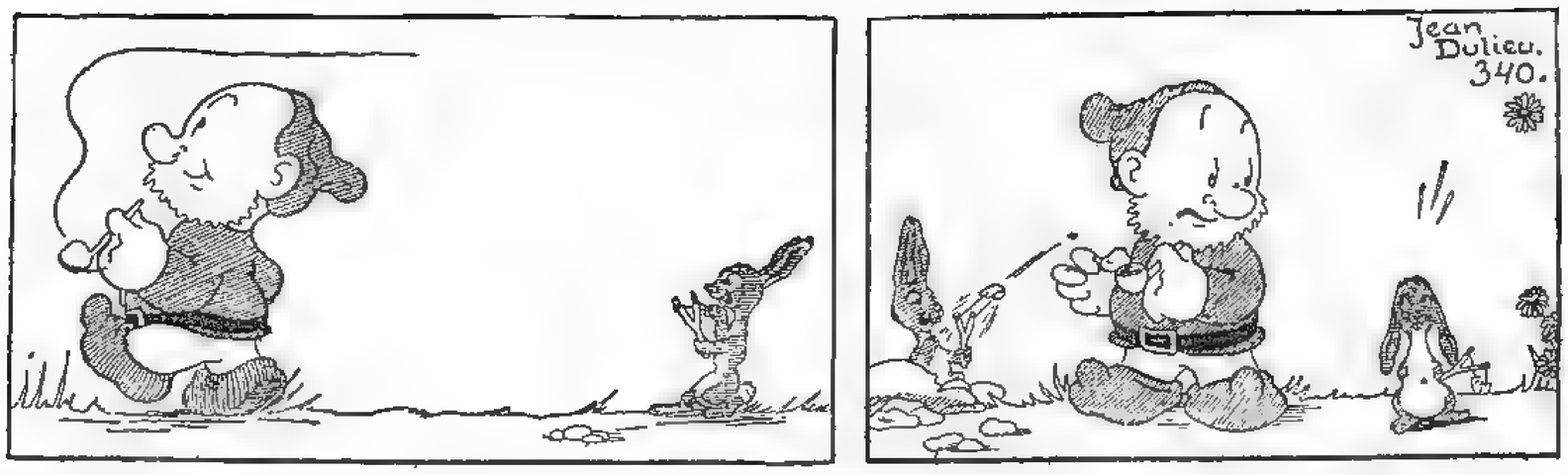

340) In een beste bui stapte Paulus door het bos. Hij genoot van alles wat hij zag. Wat was het prachtig buiten! En het pijpje smaakte hem ook zo lekker! Paulus had bij zijn thuiskomst nog een beetje tabak gevonden, die hij met zijn verjaardag gekregen had en die hij door al die grote avonturen nog niet eens helemaal op had kunnen roken. En hij schoot in een lach toen hij zich herinnerde hoe Gregorius de eerste sigaret van zijn leven had ingeslikt. „Die zal wel nooit wijzer worden!", dacht Paulus. „Maar de andere dieren hebben fijn op mijn boom gepast en Eucalypta heeft nog steeds niet uit kunnen vinden waar het levenswater verborgen is! Maar Pak en Gap? Ja, dat zijn nare dieven, daar moeten we erg voor oppassen en het schijnt dat die twee neefjes van Wipper de laatste tijd ook erg ondeugend zijn. Ik zal eens met ze praten. Eigenlijk moesten ze naar school, maar we hebben hier geen geschikte meester en....." TIK! „Au, wie schiet hier met steentjes? Kijk kijk, daar heb je een van die rakkers! Kom jij eens even hier Hupje!" TIK! „Au, wel heb ik ooit, daar is nummer twee!"

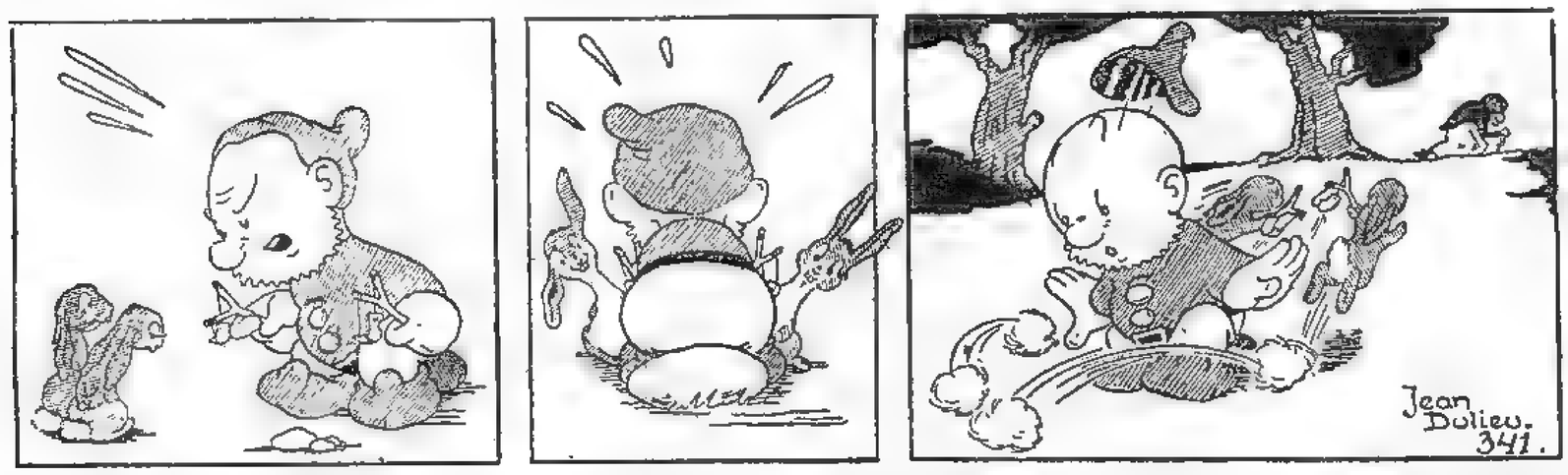

341) Paulus pakte de twee stoute konijntjes de proppenschieters af, waarmee ze hem zojuist hadden bekogeld. „Hupje en Hipje", begon hij dreigend, „nu zeg ik jullie voor eens en voor altijd dat je een ouden grijzen kabouter als ik ben, nooit en te nimmer met steentjes mag beschieten!" „Het waren geen steentjes, het waren erretjes", zei Hipje, „Oom Pluim heeft het ons geleerd", verklaarde Hupje.

„Oom Pluim, oom Pluim? Ahaaaa, nu begrijp ik het, Pluim de eekhoorn! Die heeft jullie dus zulke mooie dingen bijgebracht! Het is fraai hoor, dat moet ik zeggen! In plaats van dat jullie zoet naar school gaan, vertelt oom Pluim hoe je kattekwaad kunt uithalen!" „Konijnekwaad", verbeterde Hipje. Maar Hupje luisterde allang niet meer naar Paulus, die scheen iets ontdekt te hebben. Hij gaf Hipje een teken en toen rekten ze allebei hun halzen uit, zodat ze om Paulus heen konden kijken. „Heksen jagen, heksen jagen!!!!", juichten de twee rekels toen en hip-hup, daar hadden ze Paulus hun proppenschieters weer afgegrist en stoven ze in volle vaart op de heks Eucalypta af, die nietsvermoedend aan 't wandelen was.

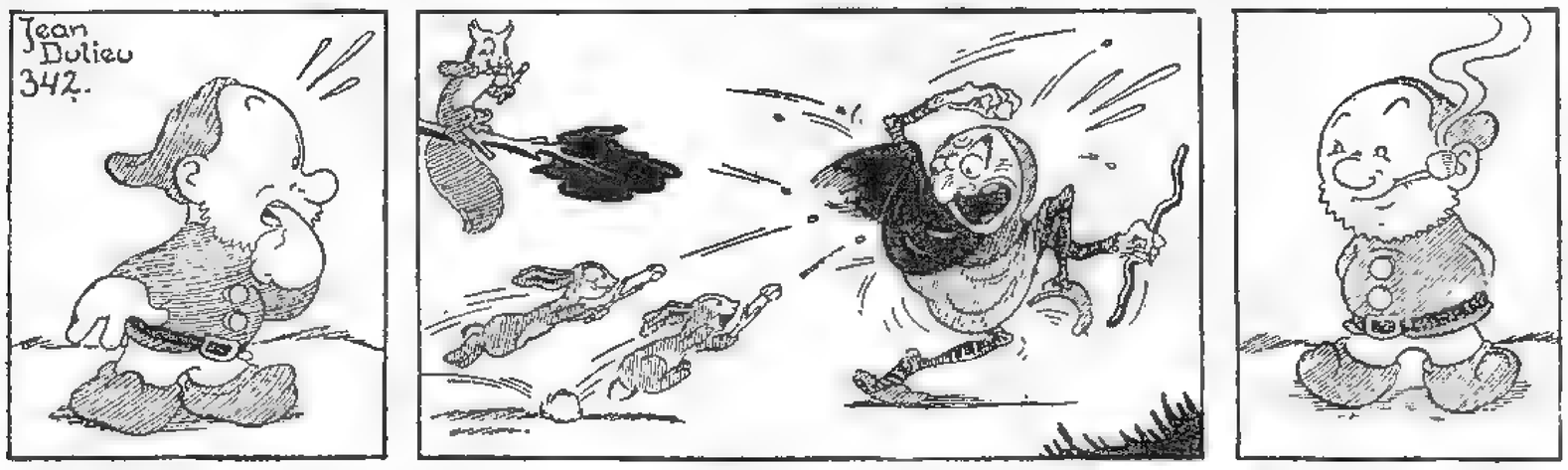

342) Paulus stond te beven als een rietje. „O hemeltje, wat halen die onvoorzichtige rakkers nu weer uit! Dat nu ook juist Eucalypta langs moest komen, het gevaarlijkste wezen van het hele bos, dat loopt vast niet goed af. Hupje, Hipje, willen jullie wel eens dadelijk terugkomen! Daar heb je het al, de heks keert zich om, ze heeft ze in de gaten. Oei, oei, wat moet ik beginnen?" Maar Paulus hoefde niets te beginnen, want de twee konijntjes begonnen de heks zó verwoed met erwtjes te beschieten, dat ze al haar toverspreuken en wonderkunsten vergat en het uitschreeuwde van de schrik! Bovendien dook Pluim ook nog op tussen het gebladerte en die had zijn proppenschieter ook niet vergeten! Eucalypta kreeg van alle kanten de harde erwtjes toegeschoten, ze kwamen op haar neus en op haar puist terecht en zelfs schoot Pluim er eentje in haar wijd geopende heksenmond, recht in haar keelgat! Schreeuwend om hulp vluchtte Eucalypta toen weg, achternagezet door de twee kleine boeven. Paulus stak een pijpje op, knikte eens en zuchtte: „Jeugd!"

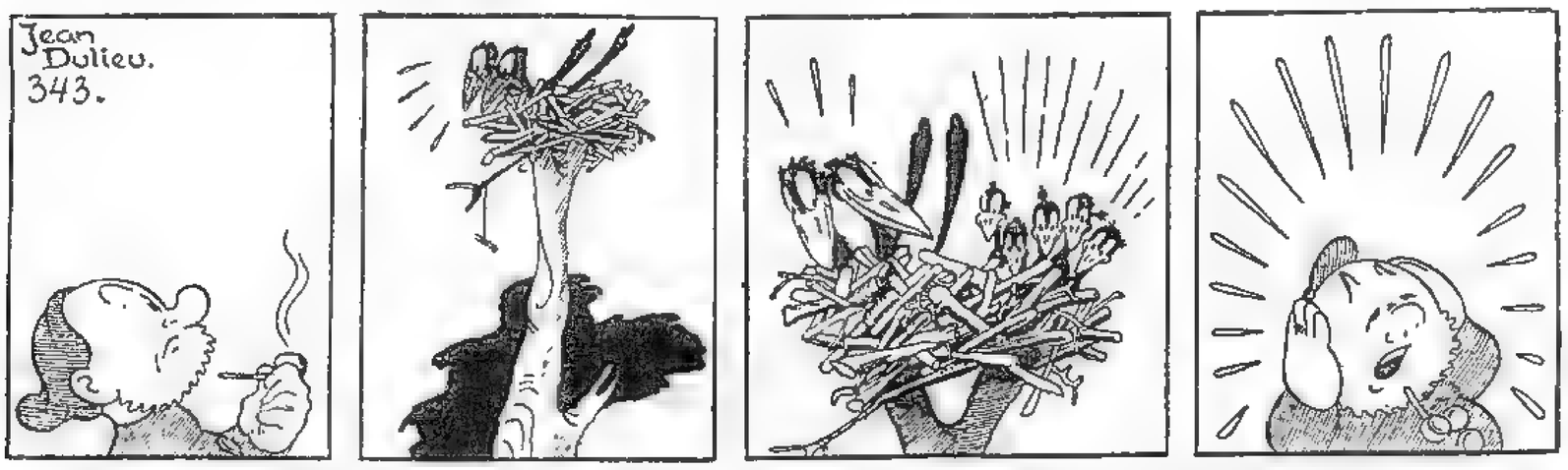

343) Paulus wandelde verder. Hij maakte zich maar geen zorgen meer over Hupje en Hipje. Die twee rakkers zouden wel zorgen dat Eucalypta ze niet te pakken kreeg. Bij de eksterboom gekomen, hoorde hij een verschrikkelijk gekras en geschreeuw. „Dat is waar ook, Oehoeboeroe heeft me verteld dat die twee gewetenloze dieven deze winter de hele voorraad van Pluim hebben gestolen. Daar moet ik ze eens even over onderhouden!" En Paulus riep zo boos mogelijk! „Pak en Gap, komen jullie eens tevoorschijn!" Tjoep, tjoep, daar kwamen de twee eksters achter elkaar over de rand van het nest heenkijken. Toen ze Paulus zagen staan, begrepen ze dadelijk, waar het over ging en ze keken vrij beteuterd. „Paulus is terug", mompelde Pak. „Nu zal er wat zwaaien", zuchtte Gap. „Wat maken jullie daar nu weer voor lawaai! Jullie hebt zeker weer gestolen en....." Maar nu deden de twee eksters erg beledigd. „Gestolen?", riep Pak uit, „geen sprake van!" En zich omwendend voegde hij er aan toe: „Kijk kinders, dat is Oom Paulus, die wil beweren dat we jullie gestolen hebben!" Paulus greep in wanhoop naar zijn hoofd en kreunde: „Nu zijn ze met hun zevenen!!"

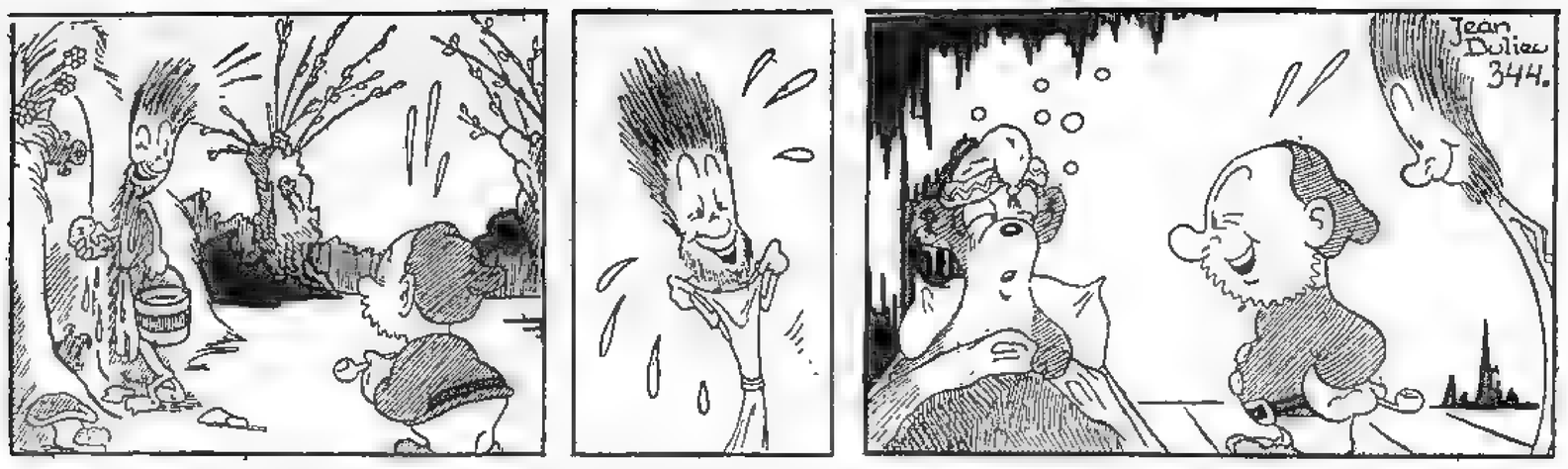

344) Met een hoofd vol zorgen liep Paulus verder en alle bloemen en katjes, de geuren van de lente en het zingen van de vogels waren zelfs niet in staat om hem weer in zijn humeur te brengen. „Zeven eksters!" mompelde hij voortdurend. Doch daar hoorde hij een vrolijk geplas en hij zette alle zwarigheden van zich af toen hij, bij het huisje van Gregorius aangeland, Dorus Bezem ontdekte, die als een echte Hollandse huisvrouw aan het schoonmaken was. „Wat een heerlijke morgen, hè?" riep Dorus vrolijk, „gaan we wandelen? Ik ben juist klaar, aha hum, het hele huisje is schoongemaakt, ik moet alleen mijn huishoudschort nog even afdoen!"

„Ja, laten we gaan wandelen, dan vergeet ik misschien mijn zorgen wel!" zei Paulus, „maar hoe is het met Gregorius, kunnen we hem niet meenemen?" „Aha, dat zal niet gaan!" lachte Dorus, „Gregorius ligt in bed. Hij heeft begrepen dat hij zijn winterslaap heeft misgelopen, en die wil hij nu inhalen!" En zo was het. Gregorius lag in bed, met een grote slaapmuts op zijn kop en was er niet toe te brengen zijn plan op te geven!

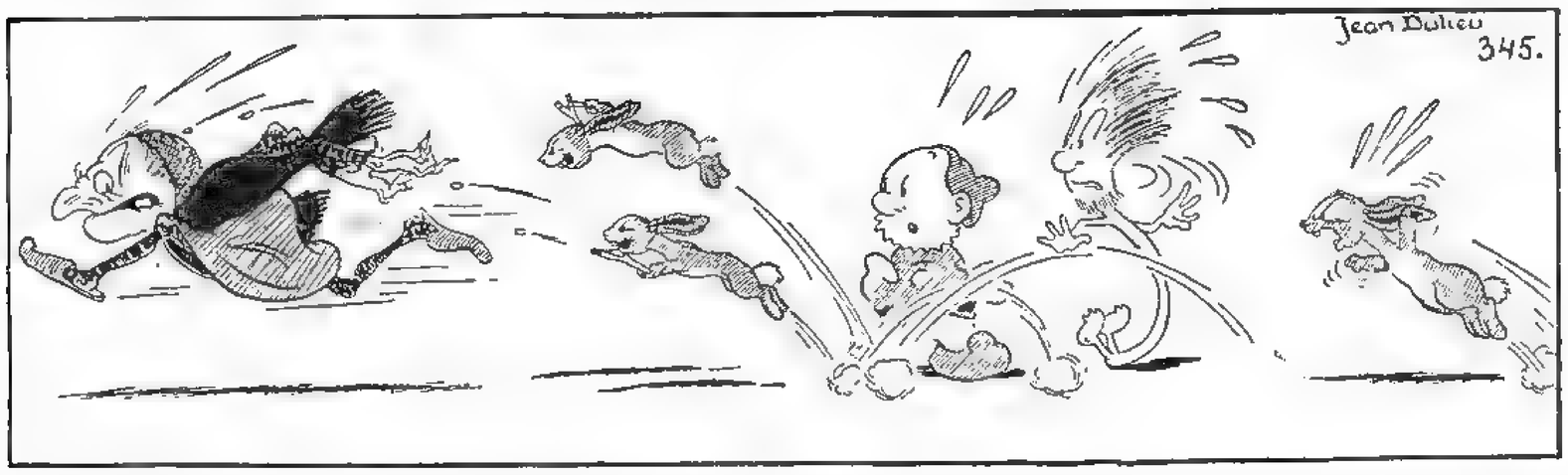

345) Juist hadden de vrienden afscheid genomen van de slaperige das, om zich op pad te begeven, toen ze een geweldig geschreeuw hoorden. Dorus Bezem verbleekte op dat geluid. „Aha, dat —, dat is —, aha hum, ga mee kijken!" Met een paar stappen waren ze buiten en bijna werden ze ondersteboven gelopen door Eucalypta!

Hupje en Hipje zaten haar vlak op de hielen, ze namen reuzesprongen, beschoten haar onophoudelijk met erwtjes en gierden door het dolle heen: „Heksen jagen, heksen jagen!!" Eucalypta liep wat ze lopen kon, van tijd tot tijd probeerde ze een toverspreuk, maar ze kwam nooit verder dan de eerste woorden. Dat kwam door de erwtjes. „Help, help!!", gilde ze, help, hou op!" Maar er kwam nog iemand aangesprongen en dat was Wipper. Hij tierde van woede. „Hier, stop, ho, halt, Hipje, Hupje!!!" raasde hij, maar zijn twee stoute neefjes hadden veel te veel plezier in hun spelletje. Wipper was helemaal buiten adem en toen hij Paulus ontdekte, gaf hij de vervolging maar op. Die rekels sprongen toch veel harder dan hij!

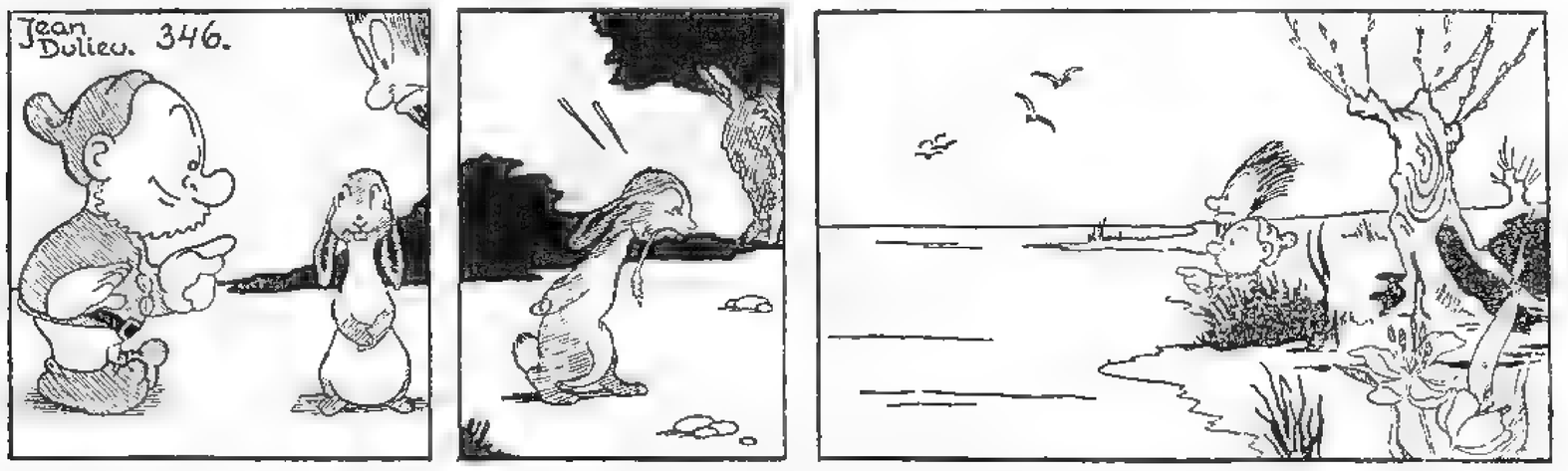

346) Wipper had een hele poos nodig om uit te blazen. Toen hij een beetje bekomen was, zuchtte hij: „Paulus, jij moet me helpen. Er is met die twee neefjes van mij niets te beginnen, ze moeten nodig naar school, maar er is hier geen school. Wat moeten we doen?" „Beste Wipper, ik beloof je, dat ik er eens over na zal denken. Ga jij nu maar rustig naar huis en pieker niet te veel over de opvoeding van dat stelletje belhamels. Ik geloof ook dat er een school nodig is in dit bos en ik vrees dat die twee neefjes van jou niet de enige rekels zullen blijven. Weet je al dat de eksters vijf eieren hebben uitgebroed?" Nee, dat wist Wipper niet en hij zakte haast door zijn knietjes toen hij het hoorde. „Alle konijnen, maar dat is verschrikkelijk! Dan zijn er nu zeven eksters!" En nu was het Wipper, die hoofdschuddend door het bos liep en voortdurend mompelde: „Zeven eksters!"

Maar Paulus bracht Dorus naar de oever van het grote water en zei: „Kijk Dorus, daarginds heb ik mijn boot verborgen. We gaan naar Pieter toe varen, misschien weet hij raad!!"

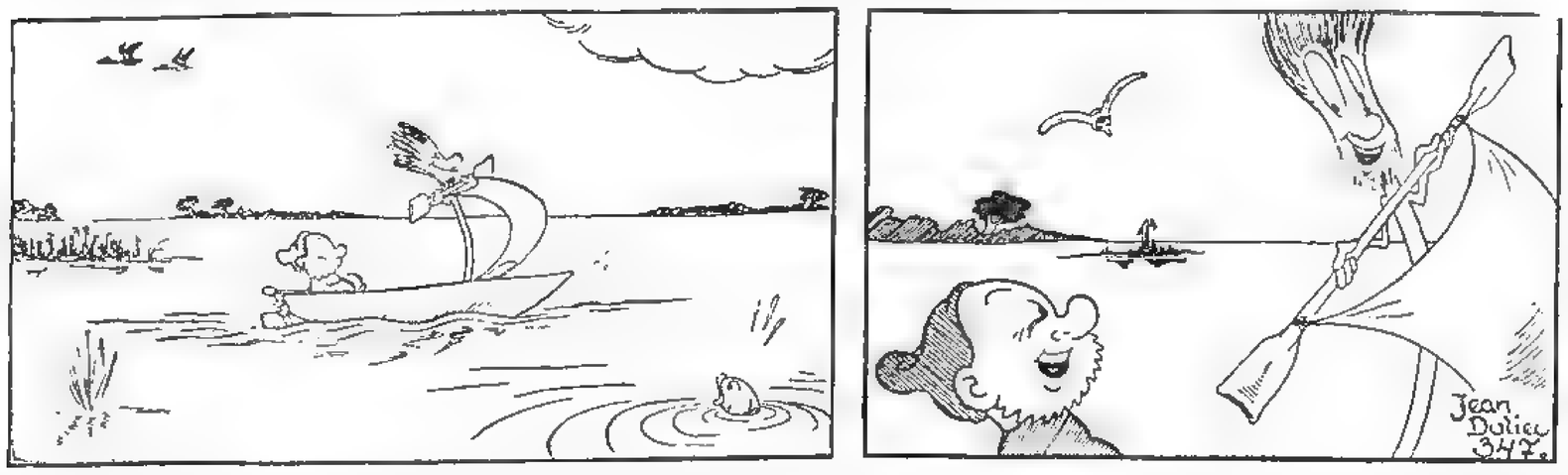

347) Dat was een verrassing voor Dorus Bezem. „Varen, heerlijk, aha hum!" riep hij uit en toen hij de prachtige boot zag, die Paulus indertijd met zoveel moeite had gemaakt, kwam hij helemaal in een reusachtige stemming. „Prachtig, prachtig!" juichte hij, geef me een laken, dan zal ik voor mast gaan spelen en jij hoeft niet te roeien!" Dat was een uitstekend plan! Het huisje van Gregorius was dichter bij dan de boom van Paulus en dus haalden ze daar gauw een laken vandaan. Dorus maakte dat heel handig vast aan de paddel, Paulus knutselde vlug een roertje en toen voeren zij uit, de koning te rijk, in hun eigen zeiljacht!

Wijd en rimpelloos lagen de plassen. Soms kook er even een verbaasde vis op om het vaartuig met de wonderlijke mast te bekijken. Een paar eenden koersten met zwiepende vleugelslag naar het noorden een enkele meeuw schreeuwde luid zijn lenteroep, doch verder was alles stil en vredig. „Geweldig is het, aha hum! Wat is het leven toch heerlijk! Aha, en alles is even mooi, hum, wat ruikt het hier fijn, hè Paulus?"

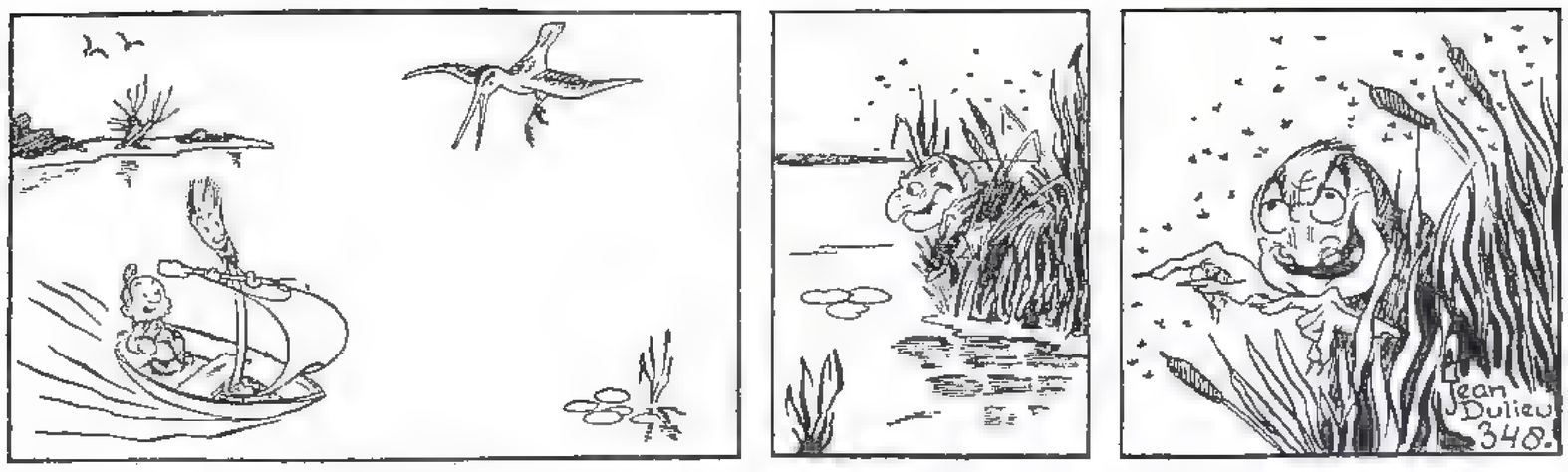

348) Zij zeilden stevig voor de wind en genoten volop van het uitstapje „Gruttegruttegrutte-grutto-gruttogruttó!" klonk het opeens en een vogel met een hele lange snavel vloog onrustig in grote kringen boven de boot „Wat is dat nu voor een beest!" vroeg Dorus, die nog nooit zoveel plezier had gehad in de talloze schoonheden van de vrije natuur. „Dat is de grutto" verklaarde Paulus, „hoor je wel dat hij zijn naam roept? Hij heeft natuurlijk hier in de buurt een nest en nu is hij bang, dat wij zijn vrouwtje komen storen in het broeden!"

Maar daarom riep de grutto niet. Waarom zou hij bang zijn voor een vriendelijken boskabouter, die nog nooit een dier kwaad had gedaan? Maar hij had met zijn scherpe ogen iets ontdekt aan de oever, tussen het riet en daarvoor wilde hij Paulus waarschuwen. Het was de heks, die er eindelijk in geslaagd was haar vervolgers kwijt te raken. Ze had zich in het riet verborgen, waar ze nogal veel last had van de muggen. Toen ze Paulus en Dorus zag varen, kreeg ze meteen een gemeen plan. „Iege piege pugge, hierrrr met al die muggen!" bromde ze.

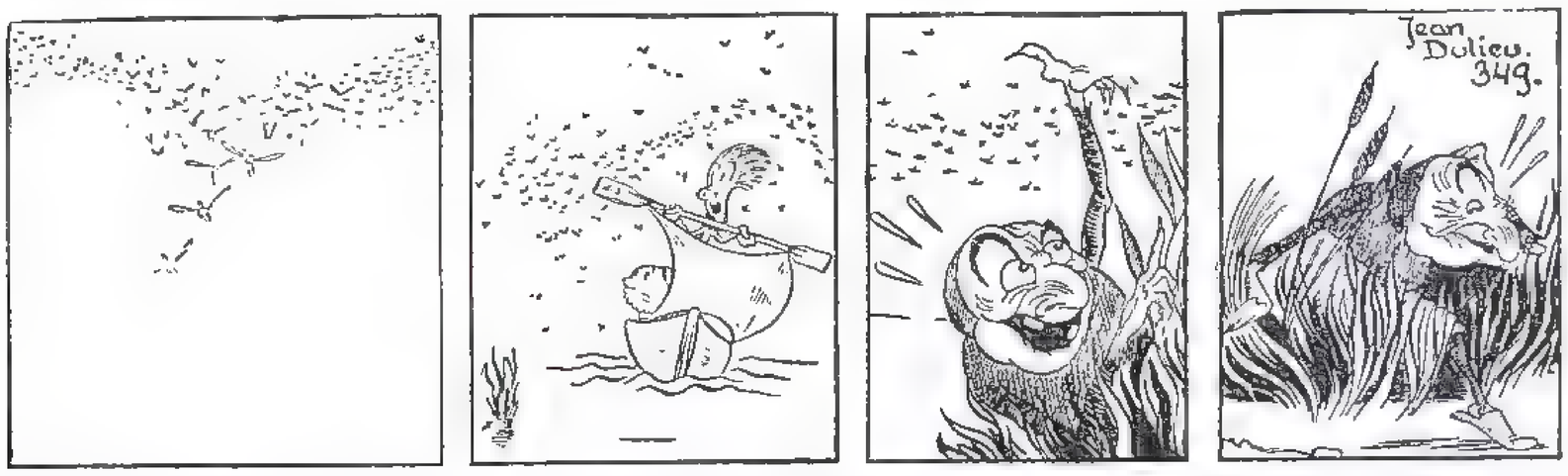

349) Nauwelijks had de heks haar toverwoorden uitgesproken of er kwamen van alle kanten hele wolken muggen aanvliegen. Ze wilden meteen beginnen met de heks te gaan steken, maar dat was de bedoeling niet. „Naar de boot!" schreeuwden zij de insecten toe, „Naar de boot en zorg dat iedere prik raaaak is!! Iekerdepiekerdepakkerdepaan, naar de boten en val ze aáaan!!!" En daar vlogen de zwermen naar de boot waarin Paulus en Dorus zo fijn aan het varen waren. De twee vrienden schrokken van het gezoem. „Waar komen al die muggen vandaan?" riep Dorus uit. Paulus draaide onrustig op zijn bankje heen en weer. „Dorus, dat is niet gewoon, ik heb nog nooit zoveel muggen gezien en ze komen allemaal onze kant op! Pas op, ze gaan steken!" En Eucalypta zat nog steeds in het riet en schreeuwde haar toverspreuken: „Iegepiegepugge, hierrrr met al die muggen!" En als er dan weer nieuwe muggenzwermen naderbij vlogen, riep ze: „Iekerdepiekerdepakkerdepaan, naar de boot en val ze aaaan!!" Toen ze op die manier duizenden muggen op het onschuldige vriendenpaar had afgezonden, repte Eucalipta zich proestend van het lachen weg!

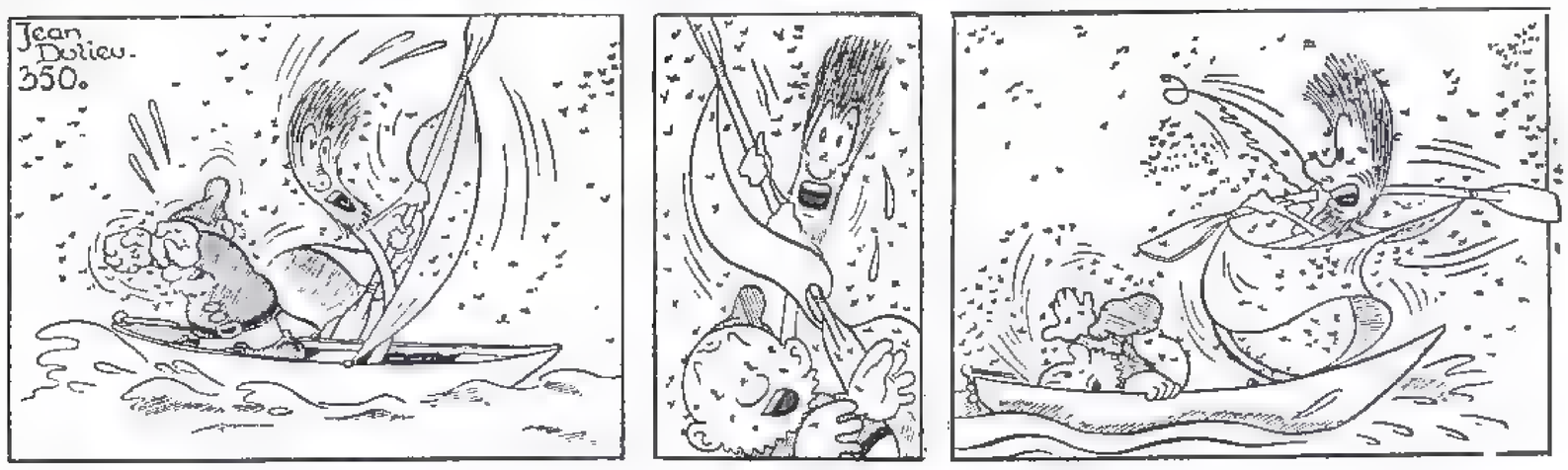

350) „Heeee hoep, wat moet dat betekenen?" riep Paulus uit, toen de eerste muggen tot de aanval over gingen. Hij sloeg wild met zijn korte armpjes in het rond, maar de muggen lieten zich niet afschrikken, zij stonden onder de ban van Eucalypta en konden niet anders dan haar bevelen gehoorzamen Ook Dorus kreeg het hard te verantwoorden. „Ik heb net vanmorgen alle wormgaatjes in mijn houten lijf met petroleum ingespoten en nu dacht ik toch eindelijk eens van die verschrikkelijke jeuk af te zijn en daar komen al die gemene muggen me steken, help Paulus, help me dan toch!" gilde hij wanhopig en toen begon hij als een wilde met de paddel en het zeil om zich heen te hakken.

Het werd een verbitterd gevecht. De boot schommelde zó dat zij ieder ogenblik zou kunnen omslaan, Paulus kon zich al spoedig niet eens meer op de been houden en plofte achterover, terwijl Dorus zich dapper teweer stelde tegen de dichte zwermen muggen, die zonder genade hun steken uitdeelden en helemaal geen acht sloegen op het geschreeuw van hun slachtoffers.

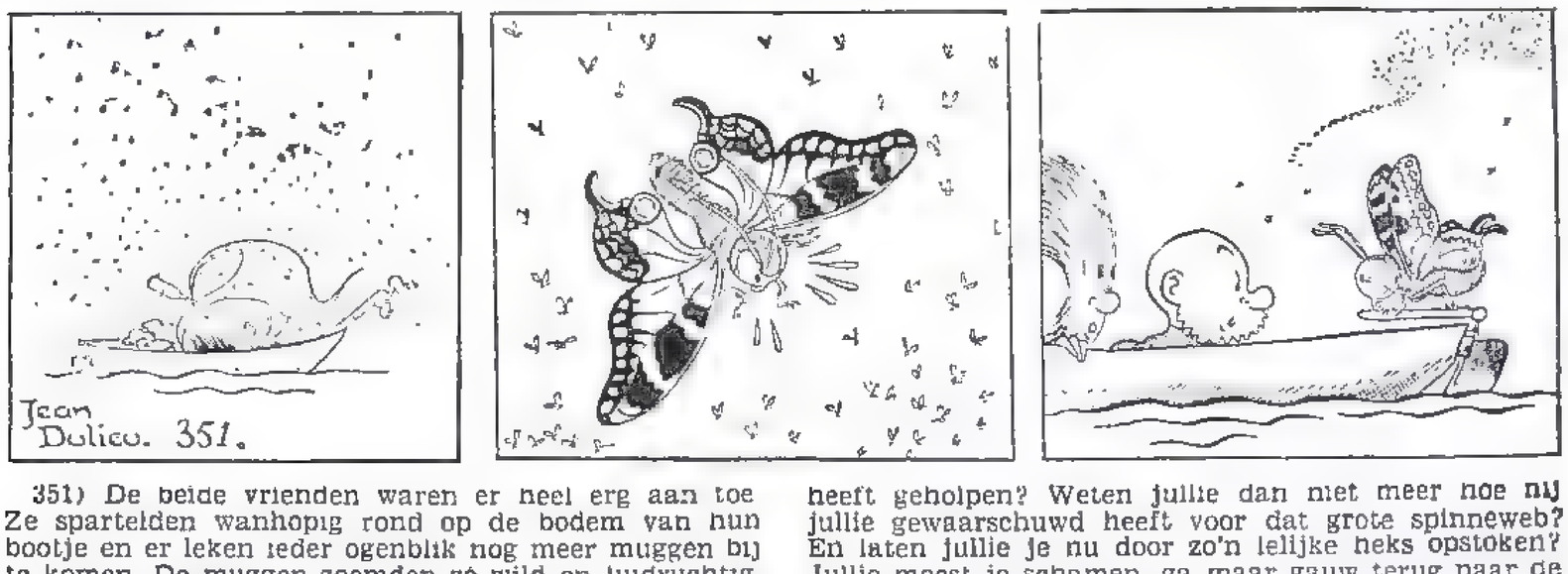

351) De beide vrienden waren er heel erg aan toe Ze spartelden wanhopig rond op de bodem van hun bootje en er leken ieder ogenblik nog meer muggen bij te komen. De muggen zoemden zó wild en luidruchtig, dat Dorus en Paulus hun eigen hulpgeschreeuw niet konden horen

Maar plotseling werd het heel stil. De muggen hielden hun adem in en gaven geen zoempje meer Er begon iemand te praten met een zachte lieve stem: „Foei, ondankbare muggen! Zijn jullie dan helemaal vergeten dat Paulus, de boskabouter jullie dan altijd heeft geholpen? Weten jullie dan niet meer hoe hij jullie gewaarschuwd heeft voor dat grote spinneweb? En laten jullie je nu door zo'n lelijke heks opstoken? Jullie moest je schamen, ga maar gauw terug naar de rietvelden!" En zzzzzzzzzz daar gingen de muggen, verlegen en spijtig. De vrienden krabbelden overeind. Ze wilden de vlinder bedanken voor hun redding, maar deze schudde vriendelijk haar hoofd. „Geen dank Paulus! Jij hebt vorig jaar mijn betovergrootmoeder gered van de boze spin. Zonder jou zou ik nu niet bestaan! Dag Paulus, geen dank!" En weg vloog de vlinder

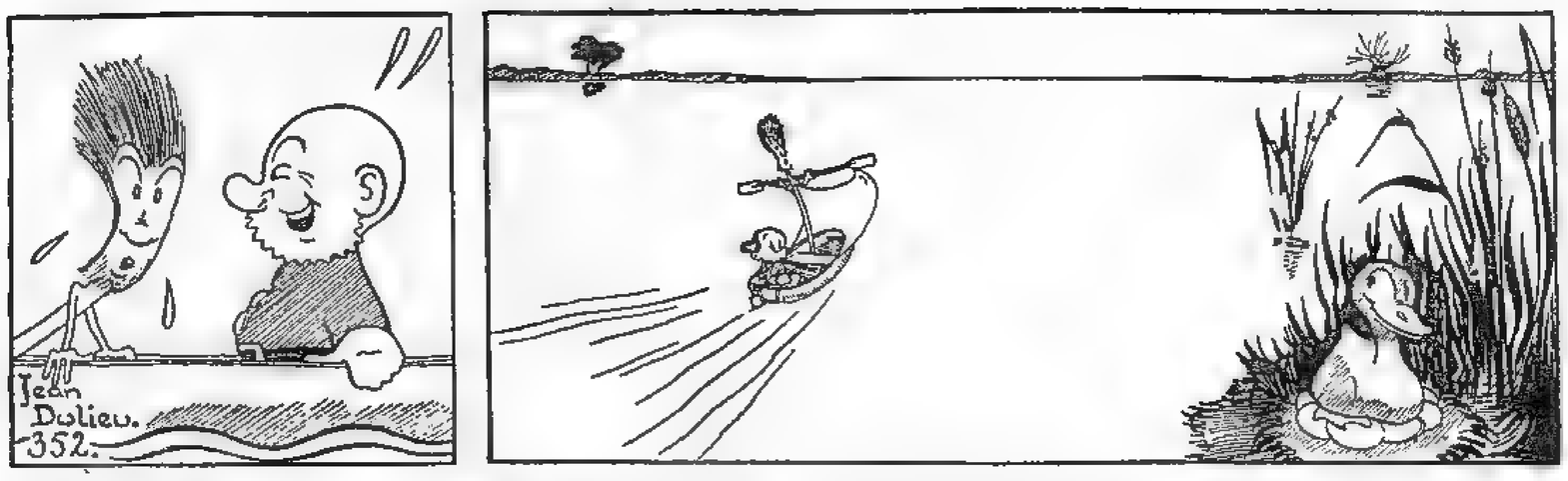

352) Vol bewondering en verbazing keek Dorus de vlinder na toen zij wegdartelde op haar glanzende vleugels. In zijn houten stokkenlijf begon zijn oud bezemhart warm en weldadig te kloppen. „Wat is ze mooi!" zuchtte hij, „ze lijkt wel een edelsteen!" Paulus glom van voldoening „ze lijkt als twee druppels water op haar betovergrootmoeder!" zei hij, „Ik heb haar nog uit de pop zien kruipen, maar dat was lang voor jouw tijd, Dorus!" Dorus zuchtte nog eens diep, herstelde het zeil, dat deerlijk gehavend uit de strijd was gekomen en nam zijn oude plaats als scheepsmast weer in. Zo zeilden ze verder over de wijde plas. De muggen waren nergens meer te zien en ze genoten weer volop van zon, lucht en water. „Kijk Paulus, daar zit ana een eend te broeden!" riep Dorus uit, maar Paulus kreeg opeens een geweldige haast. „Niet kijken, Dorus, zeil maar gauw door, ik hoop niet dat ze me gezien heeft, het is dezelfde van vorig jaar en ik voel er niets voor om wéér op eendekuikens te moeten passen!" Verbaasd keek Dorus om. Kabouters waren toch onbegrijpelijke wezens, vond hij!

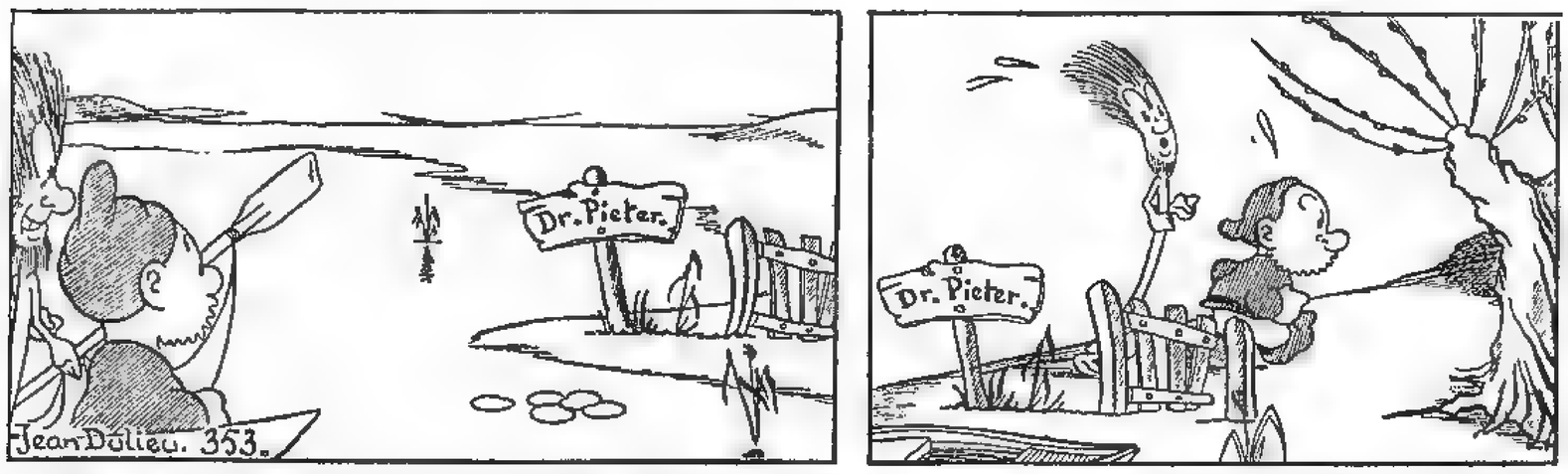

353) Toen ze nog een poosje gevaren hadden, zei Paulus: „Nu moeten we vlakbij het huisje van Pieter, den veldkabouter zijn. Let maar goed op Dorus, of je het nog niet ziet." Dorus rekte zich uit zooveel hij kon, speurde in het rond en riep toen uit: „Ginds staat een bordje en er staat: Dr. Pieter op. Dat is hem natuurlijk!"

Maar Paulus keek verbaasd. „Dokter Pieter?" herhaalde hij langzaam. „Neen, dat kan hem niet zijn, Pieter is een gewone veldkabouter en ik heb nog nooit gehoord dat hij voor dokter gestudeerd heeft. Toch weet ik zeker dat hij hier vlakbij woont." Paulus streek zich eens nadenkend over zijn baardje. Het bootje had nu de oever bereikt, juist bij het geheimzinnige bordje en een oud scheefgezakt hekje. De vrienden stapten aan wal „Ga mee Dorus" zei het boskaubertje, „we zullen eens gaan onderzoeken of mijn vriend, de veldkabouter en Dokter Pieter een en dezelfde persoon zijn, daar ben ik erg nieuwsgierig naar!" Op de voet gevolgd door de lange bezem begaf Paulus zich op weg

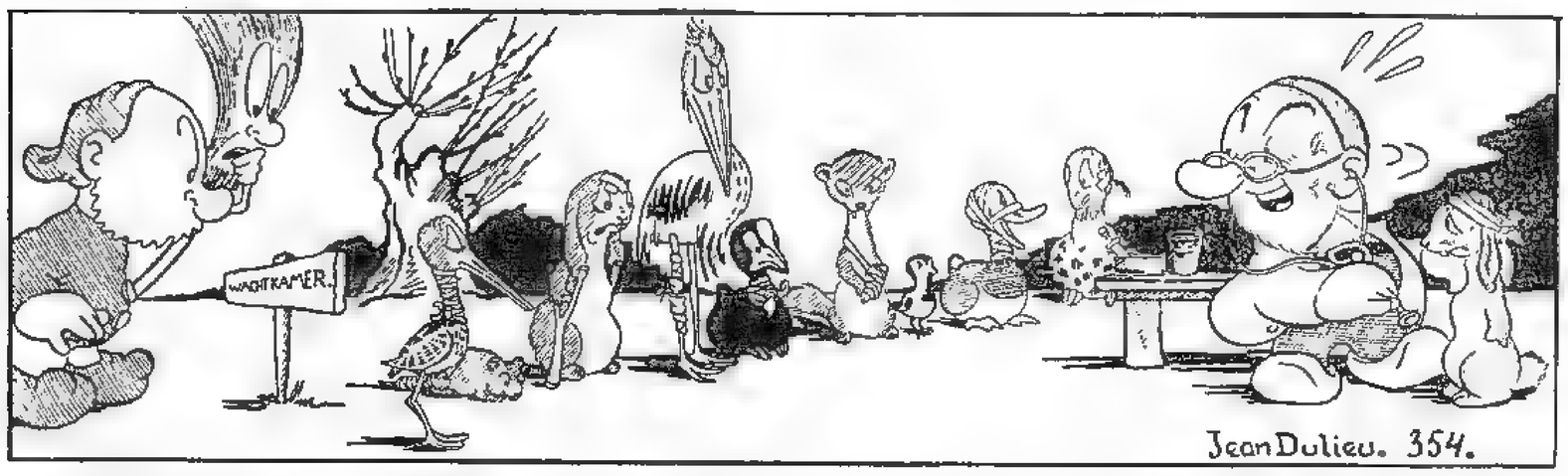

354) Ze hoefden niet ver te lopen. Achter een klein bosje vonden ze een tweede bordje waarop: WACHTKAMER stond en een eindje verder ontdekten ze Pieter de veldkabouter, die druk bezig was met het onderzoek van een konijn. Het laatste had een groot verband om de kop, keek erg bedrukt, maar zag er overigens gezond uit. De patiënten stonden in een lange rij ongeduldig hun beurt af te wachten. Er was een grote blauwe reiger met een gespalkte poot, een meerkoet met een keelverband, een oud konijn op krukken en zelfs een wezel, die schichtig van de een naar de ander keek. Ze deden allemaal erg hun best om er zo ziek mogelijk uit te zien.

Daar ontdekte Pieter de nieuw aangekomenen en hij gaf een kreet van blijde herkenning. „Paulus!!! Wat een verrassing!" En dokter Pieter wendde zich tot zijn zieken en riep: „Ik houd vandaag geen spreekuur meer, ga allemaal maar naar huis en kom morgen terug!"

De zieken barstten los in een koor van protesten, maar toen Pieter dreigde nooit meer een drankje voor ze te zullen maken, haastten ze zich gehoorzaam weg.

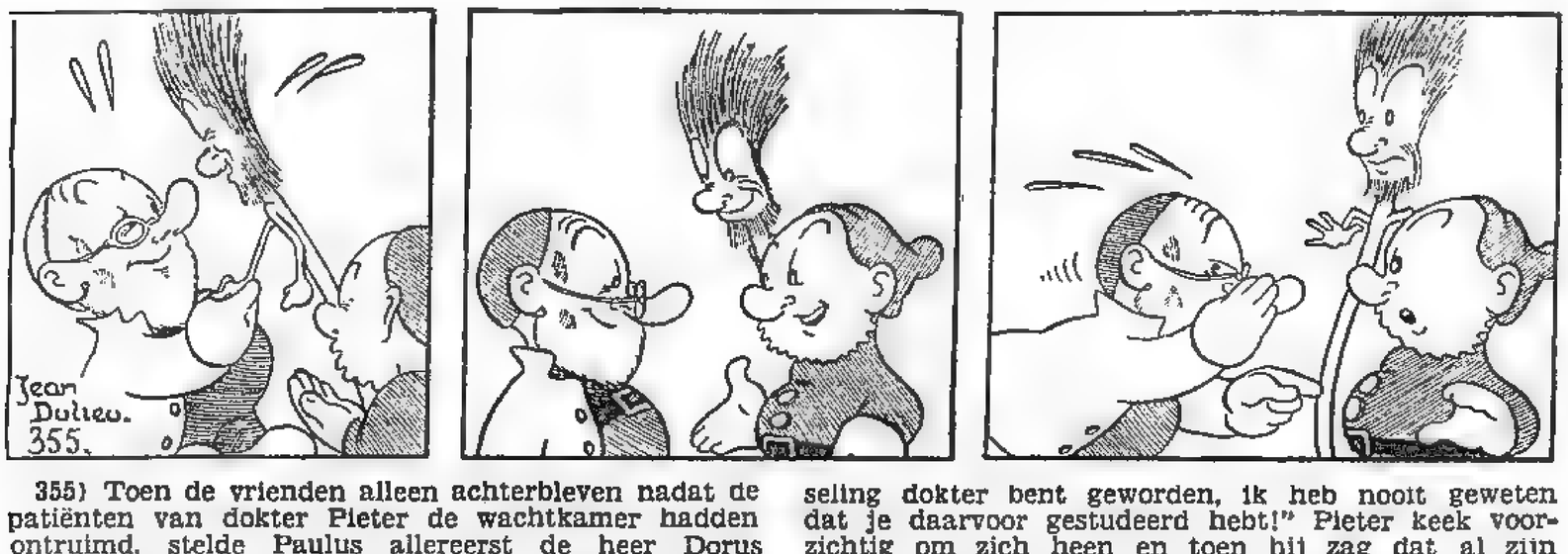

355) Toen de vrienden alleen achterbleven nadat de patiënten van dokter Pieter de wachtkamer hadden ontruimd, stelde Paulus allereerst de heer Dorus Bezem aan zijn oude kennis voor. „Aangenaam", zei de laatste, „je zult wel boos op mij geweest zijn, beste Paulus, omdat ik je helemaal niet gefeliciteerd heb met je verjaardag, maar dat komt, omdat ik het zo verschrikkelijk druk heb met mijn zieken, ik kom helemaal niet meer aan vacantie toe!" „Ik kan het aan je zien!" zei Paulus, „je ziet er veel ouder uit. Maar nu moet je mij eens uitleggen hoe jij zo plotseling dokter bent geworden, ik heb nooit geweten dat je daarvoor gestudeerd hebt!" Pieter keek voorzichtig om zich heen en toen hij zag dat al zijn patiënten werkelijk verdwenen waren, fluisterde hij: „Ik heb er ook niet voor gestudeerd en die dieren zijn ook helemaal niet ziek, ze vinden het alleen maar heel erg gewichtig om ziek te zijn en waarom zou ik ze dan.....?" „Ja, maar wat voor drankjes schrijf je dan voor?" vroeg Paulus. „Niet verder vertellen hoor, ik geef ze allemaal suikerwater en ze worden er beter van ook!" verklaarde Pieter zo zacht hij kon.

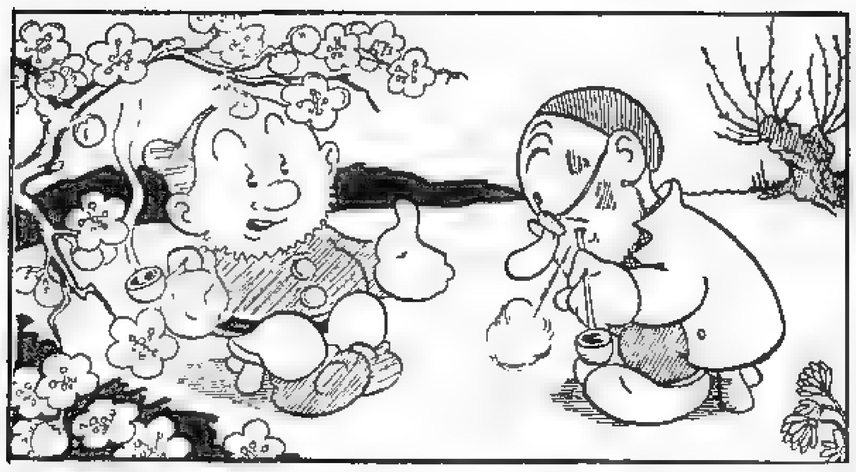

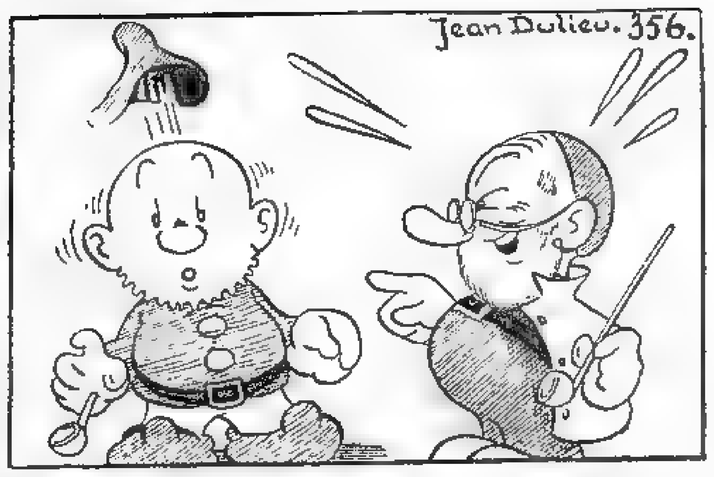

356) Pieter wilde nu graag weten waarvoor Paulus en Dorus eigenlijk bij hem waren gekomen. Ja, dat was waar ook, de wonderlijke verklaringen van den dierendokter hadden hen helemaal het doel van hun komst doen vergeten. Paulus vertelde nu van de stoute konijntjes, van de jonge eksters en van zijn plan om een school op te richten in het bos. Maar toen hij Pieter uitnodigde om als schoolmeester in het bos te komen wonen, schudde deze heftig het hoofd. „Wat denk je wel?" riep hij uit. „De zieken kunnen mij niet missen, ik ben hun steun en toeverlaat! En bovendien, ik ben een veldkabouter, ik kan niet aarden in zo'n bos! Maar waarom geeft jij de lessen niet, Paulus?" „Neen!", zei Paulus, „dat gaat niet, ik ben te oud om les te geven en ik ben de laatste jaren ook zo vergeetachtig, neen Pieter, ik kan geen les geven!" „Dan moet Salomo het doen!" riep Pieter uit, „dat is vast een hele goede meester, hij is erg wijs en hij ziet er indrukwekkend genoeg uit en, wacht eens even, daar krijg ik een goed idee! Ik heb op zolder nog een hoge hoed liggen, als je die aan Salomo geeft, wil hij het vast wel doen!"

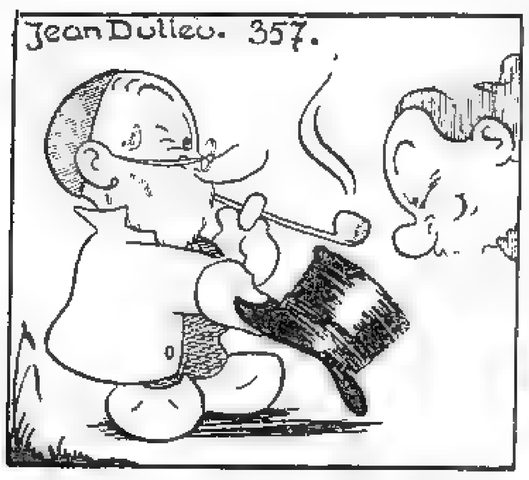

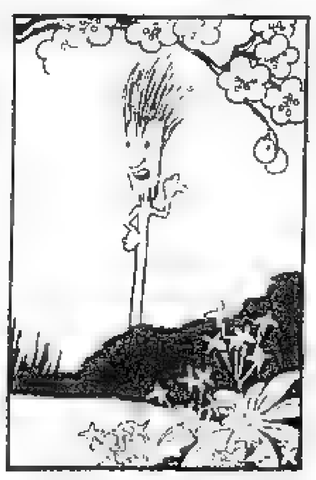

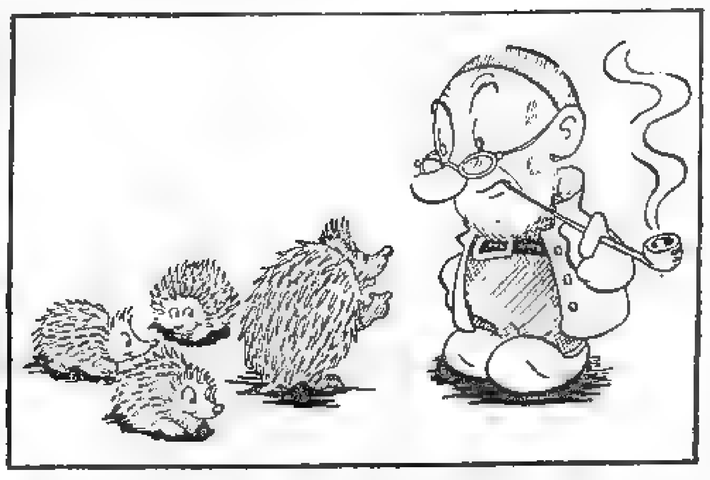

357) Dat leek Paulus een uitstekend plan. Salomo was weliswaar erg oud en wijs, maar een heel klein beetje ijdel was hij toch ook nog wel en toen Paulus de hoge hoed zag die Pieter na enig zoeken op zijn zoldertje had gevonden, riep hij uit: „Pieter, ik geloof zeker dat Salomo les zal willen geven als hij zo'n prachtige hoge hoed mag dragen!" Alsjeblieft!" zei Pieter, „je mag hem van mij hebben en ik hoop dat je school een groot succes wordt!"

Op dat moment dook Dorus Bezem op tussen de bloesems. Toen Paulus over de onderwijsplannen begon, was hij er stilletjes tussenuit geknepen, uit angst dat ze hem, Dorus, zouden vragen om les te geven aan een hele troep stoute kindertjes „Niets voor mij!" had Dorus gebromd. Nu had hij achter de struiken een ontmoeting gehad en daarom kwam hij Pieter roepen. „Dokter Pieter!" riep hij luid, „of u even in de wachtkamer wilt komen!" „Je wilt me wel verontschuldigen?" zei Pieter gewichtig, „mijn praktijk gaat voor, zie je!" Bedrijvig holde dokter Pieter naar zijn wachtkamer, waar een egel met drie jongen op hem wachtte.

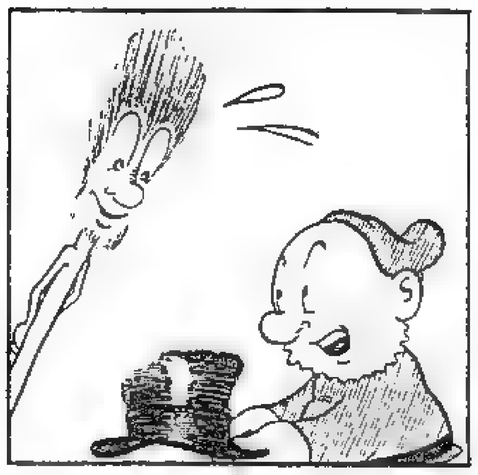

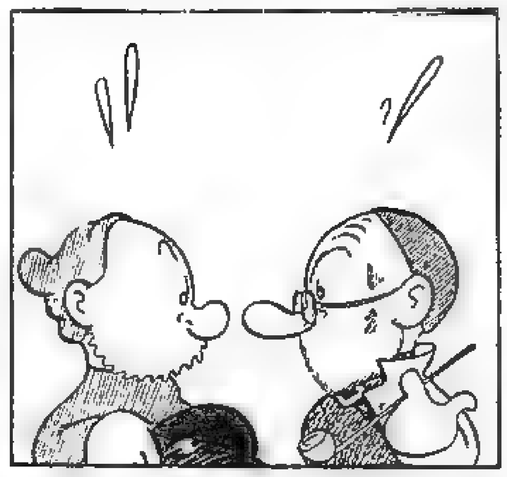

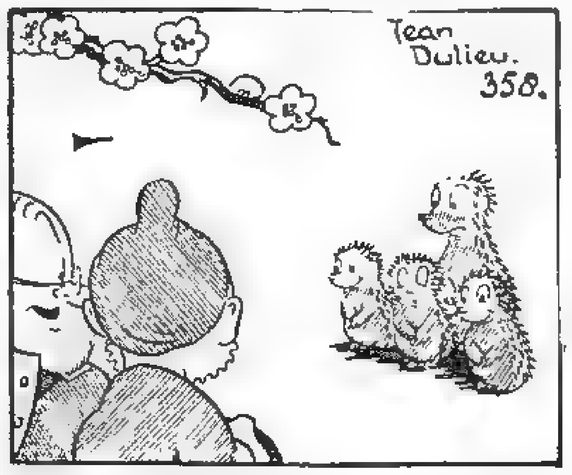

358) „Aha Paulus, hum!" riep Dorus Bezem uit. „Hoe kom jij aan die mooie hoge hoed?" „Die is voor Salomo, want Salomo zal de kinderen in het bos gaan onderwijzen!" „Wel wel aha", zei Dorus, wiens afkeer voor het onderwijzersambt plotseling verdwenen was, „had mij dat maar eerder gezegd, ik zou dat ook wel hebben willen doen, ik geloof dat die hoed mij hum..." Maar Paulus liet zich niets op de mouw spelden „Jij zou die hoed wel willen hebben, hé Dorus, maar daar komt niets van. Ik heb je wel zien wegsluipen toen we het over een leraar hadden!" Voordat de hebberige Bezem zich kon verontschuldigen, verscheen dokter Pieter weer. „Ga eens mee naar de wachtkamer Paulus, ik geloof dat dit een geval voor jou is." „Voor mij, voor mij?" schrok Paulus, „ik zou je danken, ik ben geen dokter, geef jij ze maar suikerwater, maar laat mij er buiten!" Doch Pieter bleef aanhouden „Ze zijn niet ziek, Paulus, echt niet, ga nu maar even mee, want jij bent de kabouter die ze helpen kan!" Paulus liet zich overhalen en stapte naar de wachtkamer waar de vier egels geduldig op een kluitje bijeen zaten.

359) Daar stond Paulus dan tegenover het stekelig bezoek van dokter Pieter. Argwanend bekeek hij de egels. De oudste begon dadelijk luidruchtig te brommen toen hij Paulus gewaar werd, doch de drie kleine egeltjes keken zo onschuldig als engeltjes „Wat kan ik voor jullie doen?" vroeg Paulus en de kriebels liepen hem over de rug bij het zien van al die scherpe pennetjes. „Och Paulus", bromde de oudste egel op een zeurende moppertoon, „ze zijn heus zo kwaad niet en ik heb dokter Pieter alleen maar om een drankje gevraagd waardoor ze nóg zoeter zouden worden, en ze zijn altijd erg lief voor mij en mijn vrouw en ze doen nooit egelkwaad en nu hadden we gedacht dat een drankje om ze nóg zoeter te maken misschien wel goed zou zijn en nu zegt dokter Pieter dat jij een school gaat oprichten en nu had ik gedacht dat we onze drie kindertjes dan ook maar op die school moesten doen en dat had mijn vrouw ook gedacht en je zult heus geen last van ze hebben want het zijn lieve zachte —" „Wacht eens even!" riep Paulus zo hard hij kon en het zeurgeluid van de egel stokte tot zijn grote verbazing werkelijk.

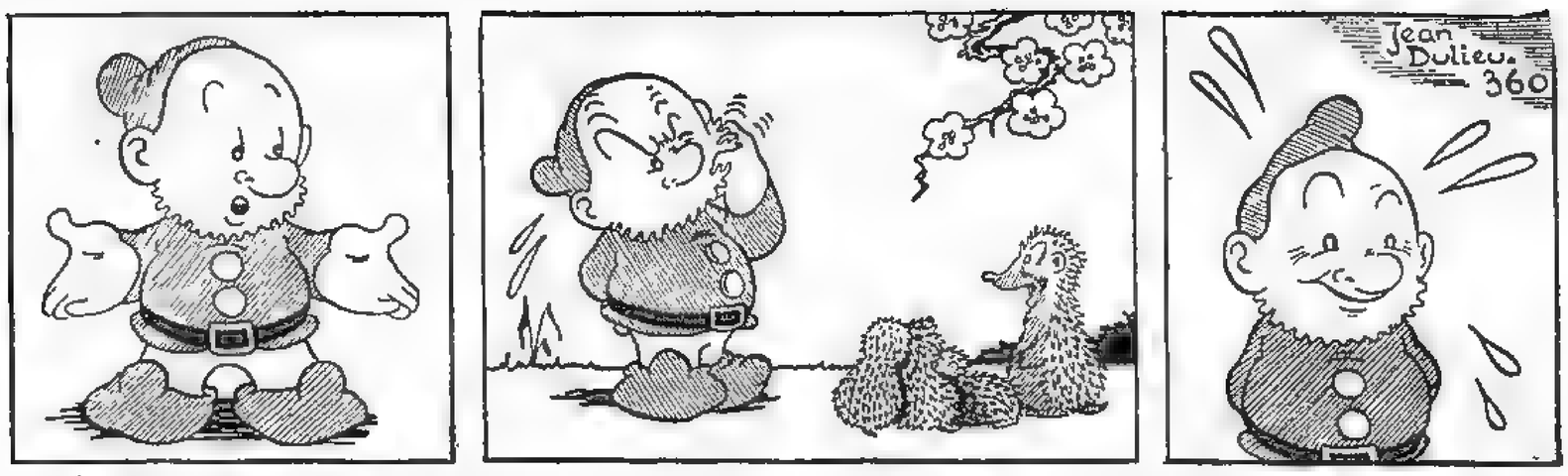

360) „Kijk eens!" begon Paulus, „ik geloof dat dokter Pieter mij een beetje verkeerd begrepen heeft. Ik ga wel een school oprichten, maar ik zit helemáál niet om leerlingen verlegen! We hebben nu al genoeg van die kleine deugnieten om het hele bos op stelten te zetten en als er nu nog meer —" Maar hier viel de egel hem alweer mopperend en brommend in de rede. „Nog meer! Nog meer?" schold hij verontwaardigd, „ik heb u toch al verteld dat mijn kinderen helemaal geen deugnieten zijn!? Het zijn lieve zachte —" „Jaja", onderbrak Paulus het egelgemopper, „dat heb je me al eens verteld, het zijn hele zachte diertjes, maar ik moet er toch even over denken!" En Paulus krabde zich eens op zijn bolletje, kriebelde in zijn baardje, keek heel bedenkelijk en monsterde de jonge egeltjes van kop tot staart. Ze zagen er werkelijk heel vriendelijk en gezeggelijk uit, ondanks hun stekeltjes en toen Paulus het bezorgde gezicht van den vaderegel zag, die vol spanning op zijn antwoord wachtte, kreeg hij medelijden en verklaarde: „Nu vooruit dan maar. Ik zal jullie meenemen naar het grote bos en jullie mogen naar school!"

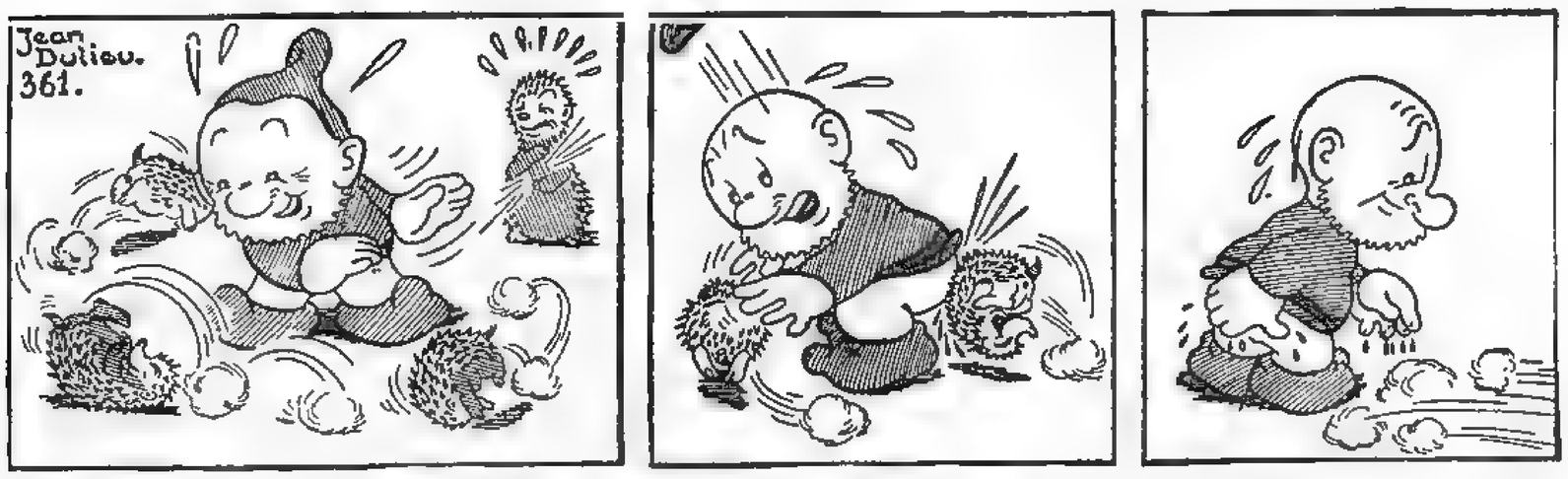

361. Dat gaf me een vreugde in het egelgezin! „Hebben jullie het gehoord, Ietje, Pietje en Sprietje, jullie mogen met Oom Paulus mee naar het bos!" riep de egelvader, die zelf Prikkeprik heette. Van louter plezier begonnen Ietje, Pietje en Sprietje als dollen om Paulus heen te buitelen, terwijl vader Prikkeprik er met een trots gezicht bijstond en op de maat in zijn voorpoten klapte. Het was een leuk tafreel, zoals die kleine egeltjes daar kopjeduikelden en van pure pret ging het steeds wilder en wilder, steeds in de rondte tot de egeltjes er zó duizelig van werden, dat ze alle stuur verloren en Ietje in volle vaart tegen het broekje van Paulus bonsde. „Au!!" schreeuwde de arme boskabouter en greep met beide handen Sprietje beet. „Au — au!!" riep hij nog eens en toen eindigde plotseling de rondedans, want de oude Prikkeprik vond het maar beter om er met zijn drie egelkinderen gauw vandoor te gaan!

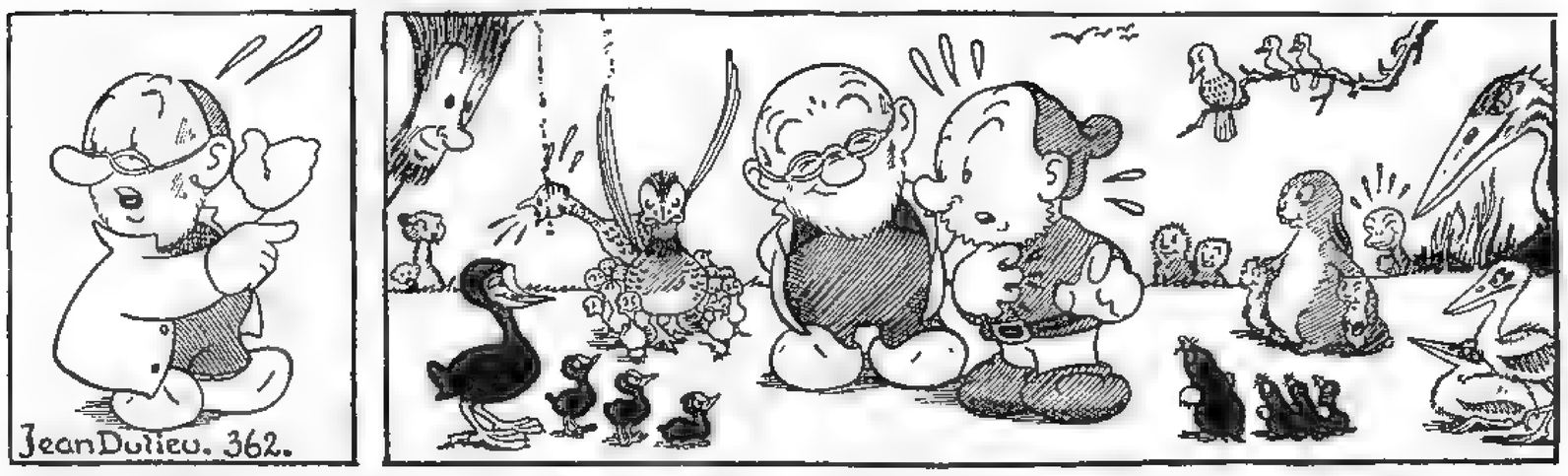

362. Nauwelijks had Paulus zich van de eerste kennismaking met de drie kleine egeltjes hersteld, toen Pieter hem alweer kwam roepen. „Ga maar mee naar de wachtkamer, Paulus, er wacht je een prettige verrassing!" Paulus stapte mee. „Ik hoop, dat dit een betere verrassing is dan de vorige!" bromde hij en het volgende ogenblik dacht Paulus, dat hij door de grond zou zinken van de schrik, want de hele wachtkamer van dokter Pieter stond vol ouders met kinderen. „W-w-wat moet d-d-dat betekenen?" stotterde het brave boskaboutertje Dokter Pieter glunderde. „Voor je school!" zei hij met een innig vergenoegd gezicht. „Je moet toch leerlingen hebben? Welnu, ik heb een beetje reclame voor je gemaakt, een paar van mijn patiënten gevraagd, zie je. Nee, je hoeft me helemaal niet te bedanken, het is een vriendendienst, we moeten elkaar helpen, nietwaár? En als je eens zieken hebt in het bos, stuur ze gerust naar me toe..."

363. Nu begrijpen jullie zeker wel, dat Paulus in het geheel niet dankbaar was voor die vriendendienst van Pieter! Hij stond een ogenblik om zich heen te staren naar al die jonge dieren, sprakeloos en ten einde raad. Toen keek hij dokter Pieter aan, deed zijn mondje open om wat te zeggen, maar bedacht zich en nam de vlucht! Dorus Bezem greep de hoge hoed en stormde vooruit of het om zijn leven ging! Pieter keek ze heel verbaasd na, haalde zijn schouders op en mompelde „Boskabouters zijn onbegrijpelijke wezens! Als Paulus maar een veldkabouter was, zou hij het nog ver kunnen brengen!" Hoofdschuddend keerde dokter Pieter terug naar zijn wachtkamer.

En Paulus en Dorus renden wat ze rennen konden om al die nieuwe leerlingen te ontlopen. Gelukkig, daar lag de boot, Paulus nam een flinke sprong.....!! Later vertelde Sprietje, dat ze maar alvast in de boot waren gaan zitten!

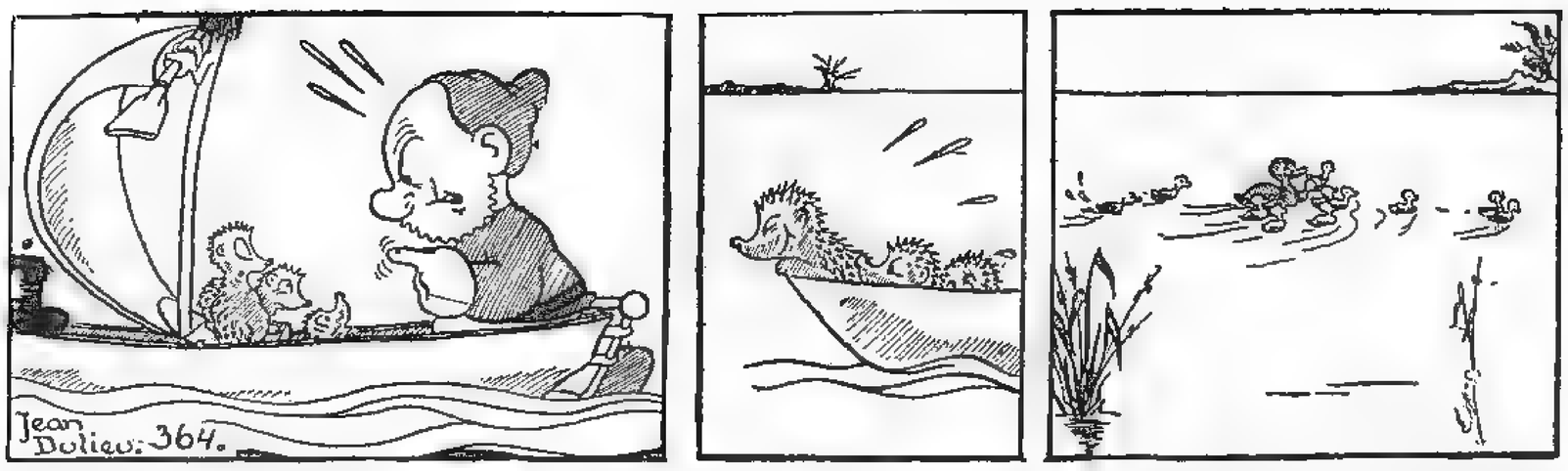

364. Nog geen minuut later waren ze onder zeil en voeren zo snel mogelijk terug in de richting van het grote bos. Paulus was danig uit zijn humeur en gaf de kleine egeltjes een geduchte uitbrander, maar toen hij er goed over nadacht, begreep hij, dat ze helemaal geen schuld hadden, want hijzelf had beloofd om ze mee te nemen en waarom zouden ze dan niet meteen in de boot kruipen? Om dat onverdiende standje weer een beetje goed te maken, mochten Ietje, Pietje en Sprietje helemaal voorin de boot zitten, waar ze het mooiste uitzicht hadden. Ze genoten van de reis, natuurlijk hadden ze nog nooit in een boot gezeten en ik denk ook niet, dat er veel egels in de wereld zijn, die echt gevaren hebben! Er was van alles te zien. Soms kwam er een vis voorbijzwemmen of er vloog een glanzende libel over ze heen. „Oom Paulus, kijk eens wat een boel vogeltjes!" riep Pietje opeens en wees over het water.

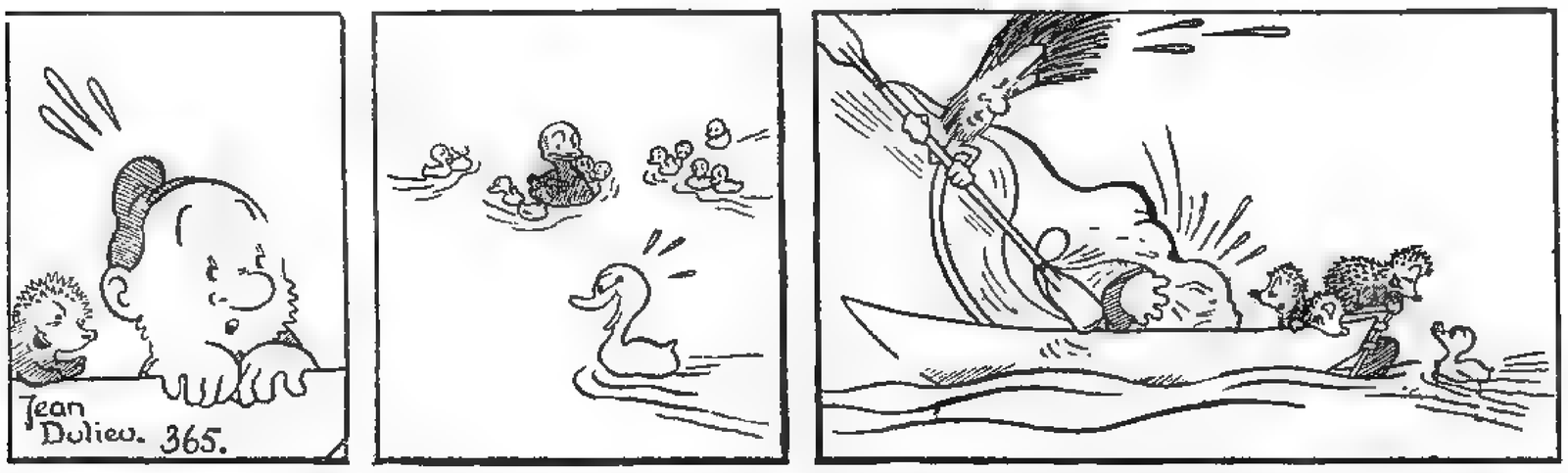

365. Toen Pietje iets over een boel vogeltjes riep, draaide Paulus zich om en..... liet zich plof! op de bodem van de boot vallen. „Het zijn eendjes!" jubelde Pietje. Paulus gluurde voorzichtig nog een keer over de bootrand. Ja, het waren eendjes! „Ook dat nog!" zuchtte Paulus, die het helemaal niet op eendjes had begrepen, sinds hij er eens vijftien had uitgebroed. Het was Kwak, dezelfde eend, die ze hadden zien broeden toen ze op de heenweg naar Pieter waren. In die tussentijd waren de eieren dus uitgekomen. Kwak riep haar kinderen bij zich, omdat ze wel zag, dat Paulus niet op kleine eendjes gesteld was, maar er was één brutaaltje bij, dat Snatertje heette en die zwom recht naar de boot. „Waar gaan jullie heen?" kwekte het en Pietje riep prompt: „We gaan fijn naar school! Ga je met ons mee?", waarop Paulus Dorus Bezem het zeil ontrukte en er zich helemaal in rolde om zich te verstoppen, maar Snatertje had hem al gezien!

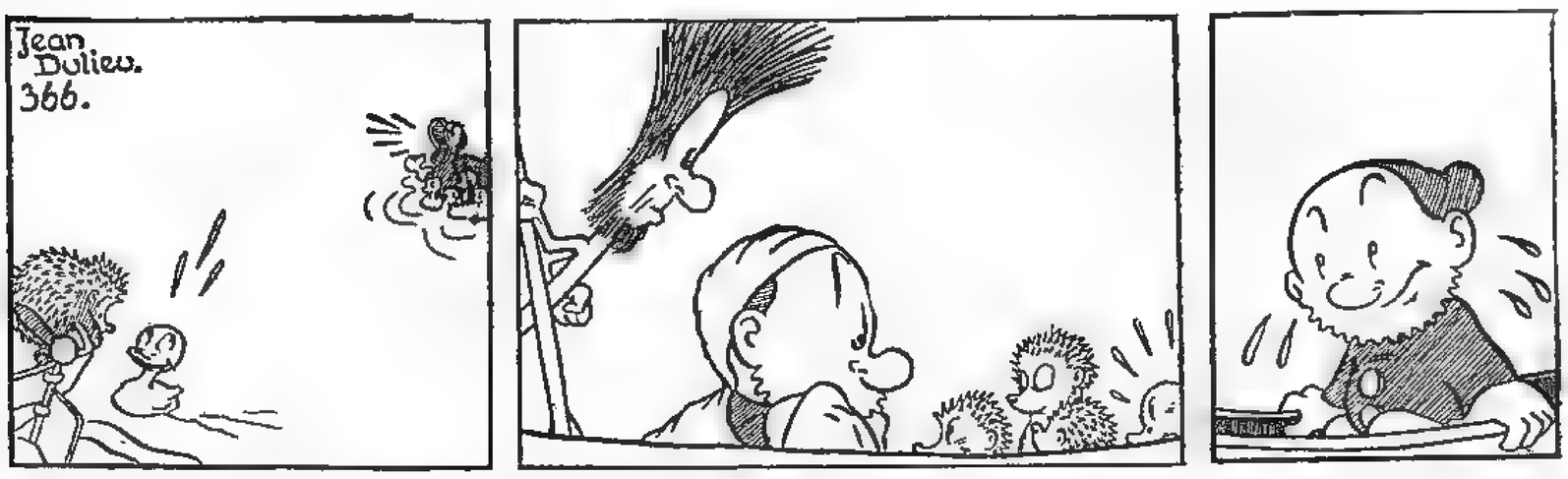

366. „Ja ja!" riep Snatertje, „mee met Oom Paulus, ik wil ook naar school!" En zonder zich te storen aan moeder Kwak die zich schor snaterde om haar ondeugend eendekuiken terug te roepen, zwom Snatertje tot vlak bij de boot. Pietje stak haar een pootje toe en in een wip was het kleine eendje aan boord. „Kwaak!" zei het tevreden en Paulus begreep wel, dat het niet veel zin meer had om onder het zeil te blijven zitten. Daarom wikkelde hij zich zuchtend los en telde gauw hoeveel leerlingen er nu weer bij waren gekomen. „Gelukkig, het is er maar één!" dacht hij en toen wierp hij een boze blik naar de egeltjes. Graag had hij Pietje een lesje gegeven, maar de drie egeltjes leken zóveel op elkaar, dat hij onmogelijk kon zien wie Pietje was! „Het is me toch wat mooi!" bromde Paulus, „ik ga op reis om een onderwijzer te zoeken voor de school en ik kom terug met drie egeltjes en een eend!"

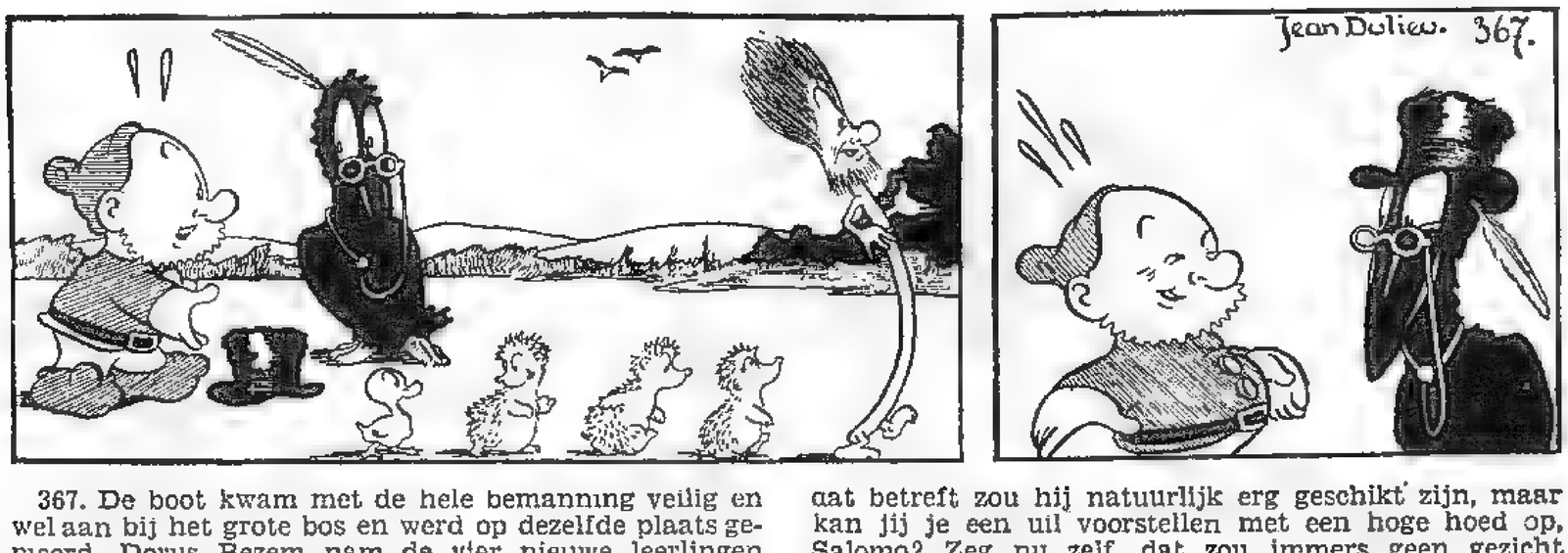

367. De boot kwam met de hele bemanning veilig en wel aan bij het grote bos en werd op dezelfde plaats gemeerd. Dorus Bezem nam de vier nieuwe leerlingen zolang onder zijn hoede en Paulus ging dadelijk met Salomo praten. De oude raaf schudde zijn wijze hoofd en zei: „Neen, Paulus, ik heb veel voor je over, maar vraag mij niet om op mijn leeftijd voor een klas te gaan staan, vraag het maar aan Oehoeboeroe, misschien voelt die er wat voor?" Maar Paulus gaf het zo gauw niet op. „Oehoeboeroe is óók heel knap, wat dat betreft zou hij natuurlijk erg geschikt zijn, maar kan jij je een uil voorstellen met een hoge hoed op, Salomo? Zeg nu zelf, dat zou immers geen gezicht zijn?" En heel listig voegde hij er aan toe: „Jou zou die hoed heel goed staan, denk je ook niet? Ik heb hem speciaal voor je meegenomen, je zult er heel deftig mee uitzien". „Je hebt gelijk", zei Salomo haastig, en zette de hoge hoed op, „het zou Oehoeboeroe niet staan. Bij mij past zoiets, hé!"

368. Salomo had toegestemd om de leerlingen te onderwijzen en dat was een hele zorg minder voor onze boskabouter. Want een school moet toch in de eerste plaats een leraar hebben! Maar er moest toch nog hard gewerkt worden voordat het onderwijs zou kunnen beginnen. Paulus en Dorus waren een hele dag bezig met het vervaardigen van lessenaartjes. Ook voor inkt moest er gezorgd worden en daarvoor knoopte Paulus onderhandelingen aan met een paar galwespen, die in de buurt woonden. Het duurde een hele poos voor die begrepen wat er van hen verlangd werd, want galwespen hebben geen idee wat er allemaal nodig is voor een behoorlijke school. Maar eindelijk begrepen ze het toch, want ze brachten een heleboel galnootjes bijeen en daaruit kon Paulus net zoveel inkt maken als hij nodig had. Dorus Bezem sloeg een paar grote palen in de grond, waartussen de schoolbel kwam te hangen en Salomo zat de hele dag verdiept in dikke geheimzinnige boeken.

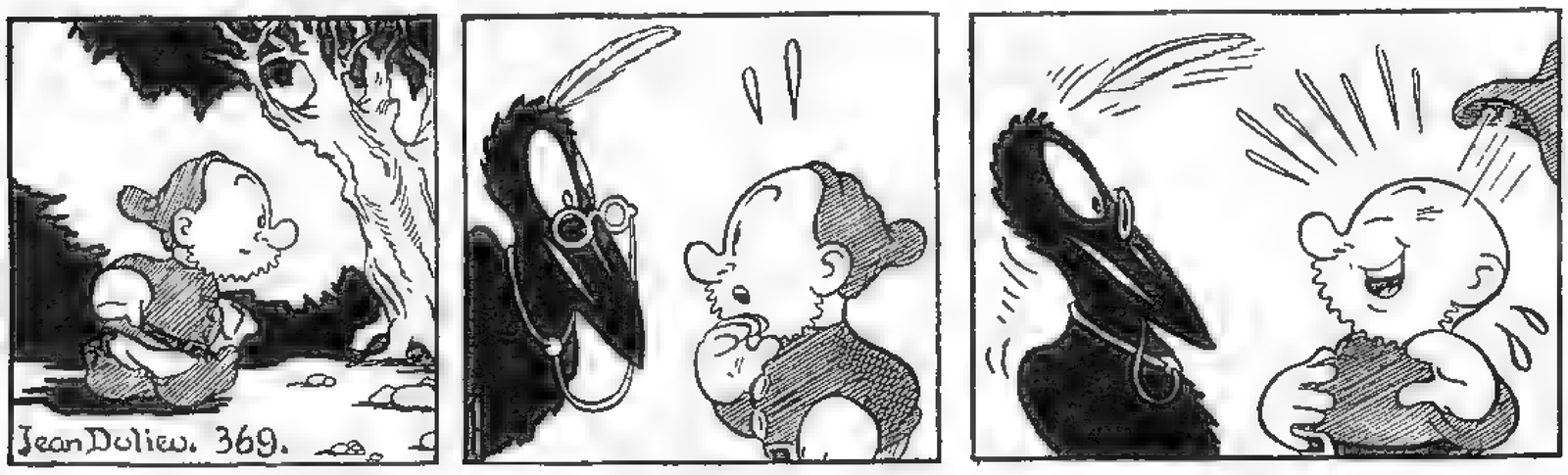

369. Het bevreemdde Paulus eigenlijk wel een beetje, dat Salomo zo zwaar aan het studeren was geslagen en toen het dagwerk gedaan was, liep hij even bij de wijze raaf aan om te vragen, waarom hij toch in al die lijvige boekwerken snuffelde. „Wel heb ik ooit!" riep Salomo uit, begrijp je dat niet? Ik moet die kinderen toch onderwijzen! Ik zal beginnen met een lezing over het onderwerp: „DE ONTWIKKELING VAN DE RAVENFILOSOFIE IN DE LOOP DER EEUWEN" en als ze dat goed begrepen hebben, zal ik hun uitleggen, waarom de wereldbeschouwing van een uil zoveel ten achter staat bij die van de raaf en daarna..." Paulus proestte het uit. „Maar Salomo, zou je liever niet beginnen met die kinderen eerst eens lezen en schrijven te leren, ze kennen het a-b-c immers nog niet eens!" Salomo bekeek Paulus verstrooid door zijn bril. „Waarom heb je dat niet eerder gezegd? Ik zie scheel van het vele lezen en ik heb hoofdpijn van al dat studeren en nu is alles voor niets geweest!"

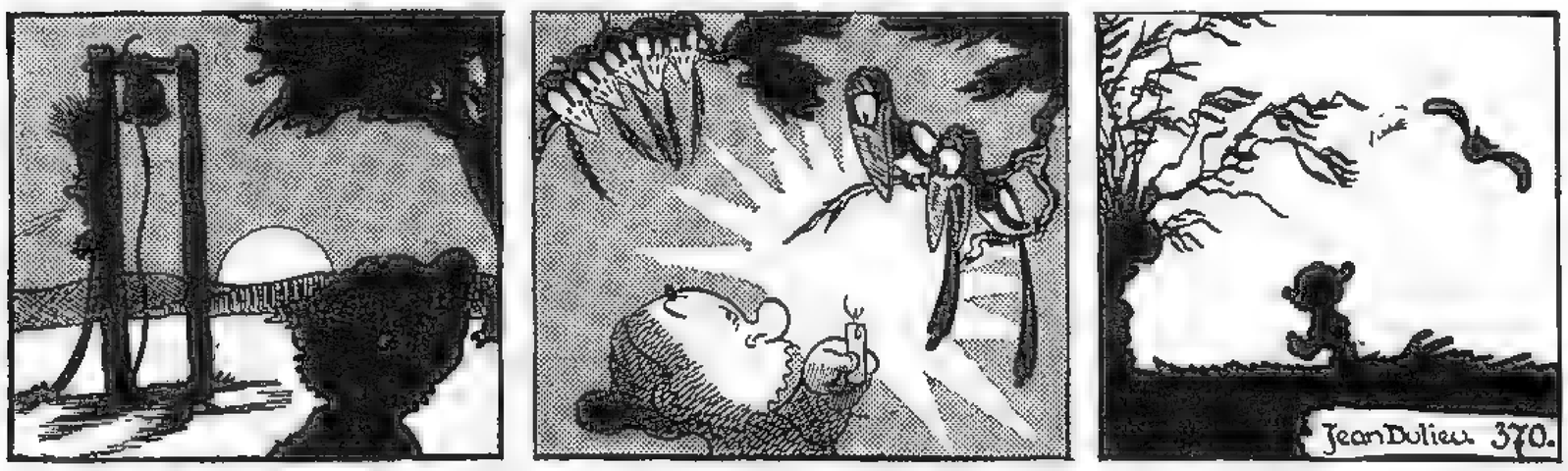

370. Op weg naar huis zag Paulus hoe Dorus Bezem zich te slapen had gezet tegen een paal van de schoolbel. Niemand anders gunde hij de vreugde om morgen voor het eerst de bel te luiden en dus bleef hij maar liever zo dicht mogelijk in de buurt. De maan was al op en Paulus wilde juist gaan slapen, toen hij opeens bedacht, dat hij de eksters nog moest waarschuwen, dat hun kinderen morgen naar school konden gaan. „Onze kinderen zijn zó begaafd, dat ze helemaal geen school nodig hebben", beweerde Pak verontwaardigd, maar toen de slimme Paulus hen erop wees dat hun jongen dan zeker de besten van de klas zouden worden en iedereen in het bos zouden merken hoe buitengewoon knap ze wel waren, vonden ze het plan opeens uitstekend en stemden grif toe. Dat was dus ook weer voor elkaar en Paulus kon tevreden gaan slapen. Onderweg naar zijn boom kwam hij Oehoeboeroe tegen. De oude uil deed echter net of hij Paulus niet zag. Die voelde zich beledigd omdat hij niet voor het leraarsambt was gekozen!

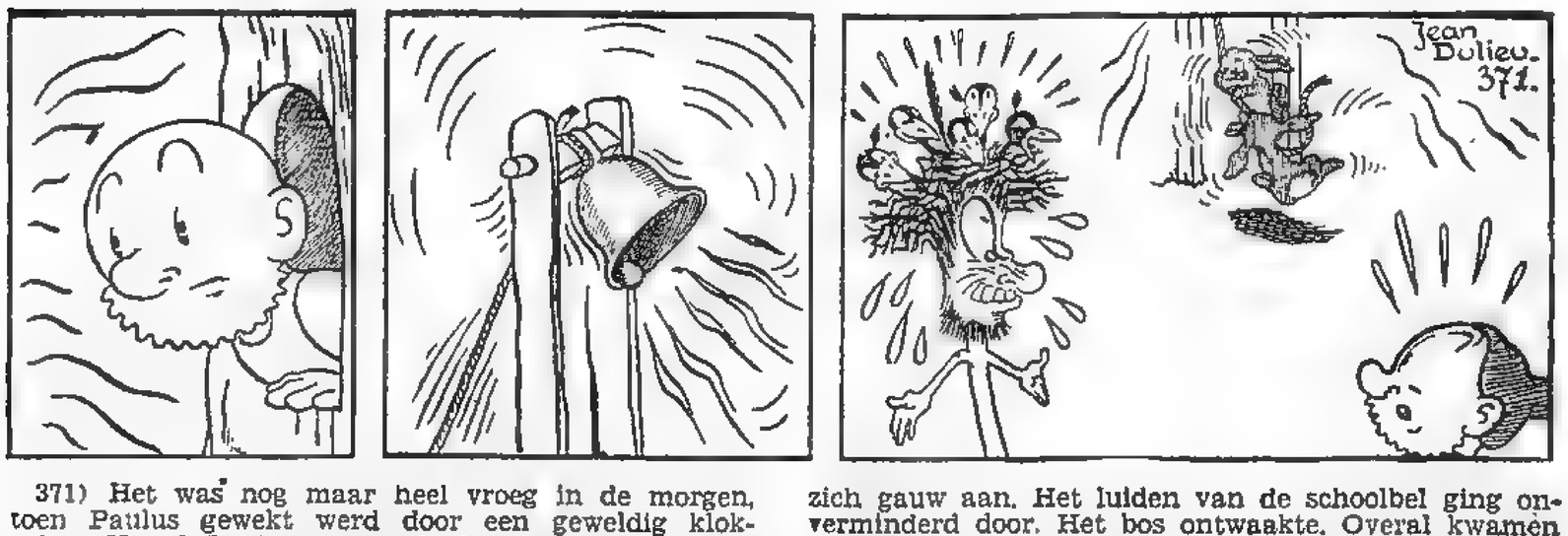

371) Het was nog maar heel vroeg in de morgen, toen Paulus gewekt werd door een geweldig klokgelui. Het hele bos weergalmde ervan en Paulus sprong dadelijk uit zijn bedje en stak zijn bolletje uit het raam om te zien of er soms ergens brand was. Hij had zó vast geslapen, dat hij de school en de schoolbel helemaal vergeten had! „Nou nou, Dorus is ook vroeg bij de hand, hij heeft het zeker verkeerd begrepen, want de afspraak was, dat de school om negen uur zou beginnen!" mompelde hij en kleedde zich gauw aan. Het luiden van de schoolbel ging onverminderd door. Het bos ontwaakte. Overal kwamen slaperige dieren uit hun holen en nesten kijken wat er toch aan de hand was, maar Paulus gaf geen antwoord op al hun vragen en holde zo hard hij kon naar de school. Daar galmde en slingerde de klok als razend! Hipje en Hupje hingen samen aan het klokketouw en Dorus Bezem stond te briesen van woede omdat de vijf ekstertjes, terwijl hij sliep, een nest in zijn bezemhaar hadden gebouwd!

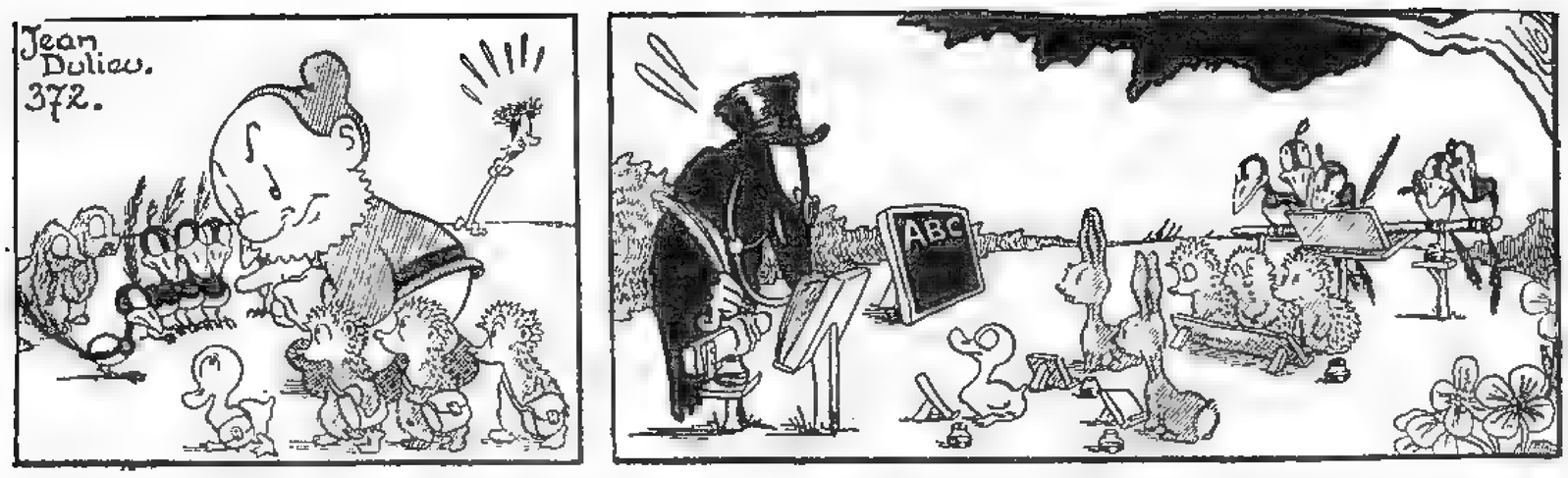

372) Paulus had de stoute konijntjes en de eksterdeugnieten een flinke uitbrander gegeven. Dorus Bezem was woedend naar huis gelopen. Snatertje en de drie egeltjes kwamen heel zoet aangestapt, ieder met een schooltasje om, die het vrouwtje van Wipper voor ze gemaakt had. Het was eigenlijk veel te vroeg voor de eerste les, maar de leerlingen waren er nu eenmaal, de bel had geluid en het leek Paulus het beste als Salomo nu meteen begon met zijn onderwijs.

Dus zette Paulus ieder diertje op zijn plaats en drukte ze nog eens op het hart, dat ze allemaal heel gehoorzaam en vlijtig moesten zijn en vooral geen kattekwaad mochten uithalen. Salomo verscheen plechtig en heel deftig met zijn hoge hoed en nam plaats achter zijn lessenaar. Hij schraapte zijn keel en dadelijk hield het gepraat op. Door zijn bril bekeek Salomo de leerlingen één voor één en toen hij zag, dat ze er allemaal heel aandachtig bijzaten, begon hij de eerste les.

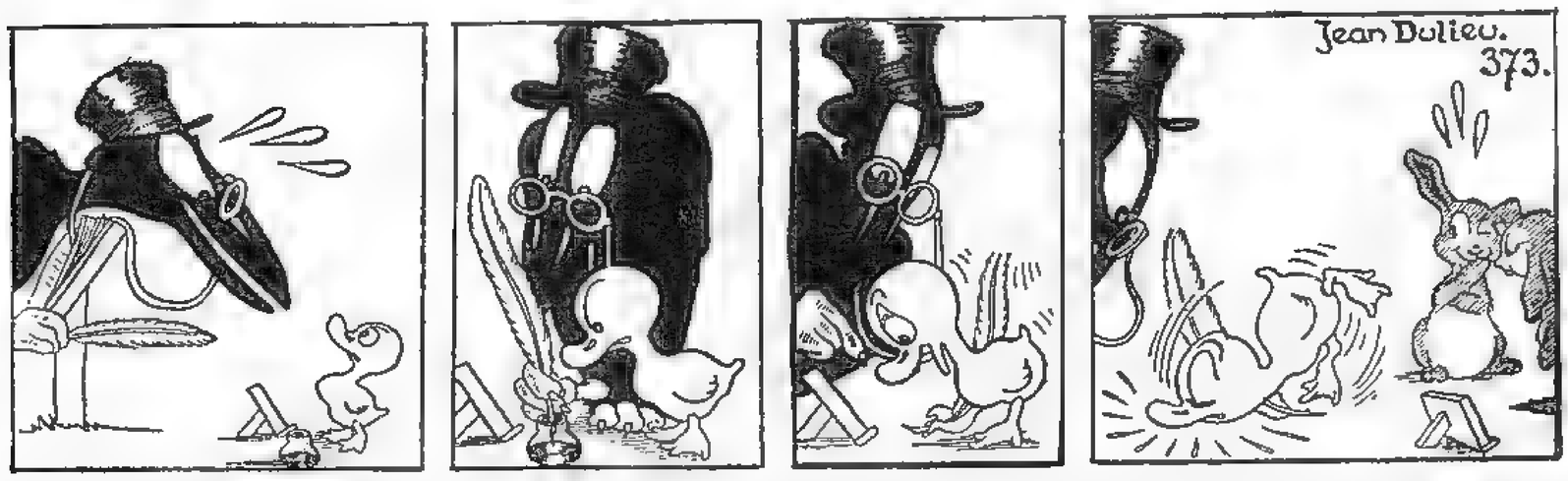

373) Snatertje schrok ervan toen de grote zwarte kop van Salomo opeens over zijn lessenaar op haar afschoot en de raaf met zijn diepe kraakstem sprak: „Snatertje, kan jij schrijven?" „Eh jawel Sa- eh meester!" stotterde het eendje, dat een angstig respect had voor die hele grote gewichtige raaf. „Ik zal je schrijven leren", vervolgde Salomo en hij doopte vlak voor de neus van het bibberende eendje zijn veren pen in de inkt, en toonde hoe je zo'n ding moet vasthouden. Nu moest Snatertje het zelf proberen. Maar eendenpootjes hebben zwemvliezen en zijn niet erg geschikt voor het vasthouden van pennen. Ook kon Snatertje niet zo best op één pootje staan. Het eendje stond een poosje te waggelen, hield de pen krampachtig tussen een paar teentjes en plofte toen op haar snavel!

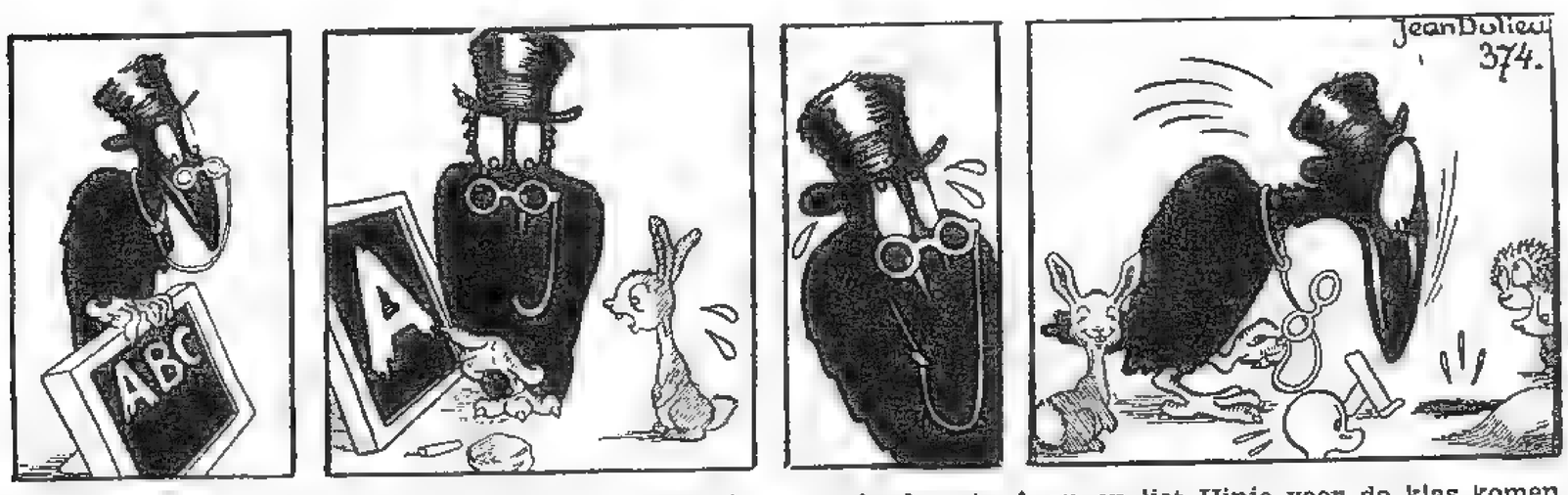

374) „Stilte!" riep Salomo, toen zijn leerlingen begonnen te joelen van pret om de wonderlijke schrijfpogingen van Snatertje. En toen ze onrustig nog wat nafluisterden onder elkaar, vond Salomo het 't beste om op een ander onderwerp over te gaan. Hij ging op het schoolbord zitten en wees de kinderen aan: „Dit is een A, dit is een B en dit is een C. Ik herhaal: dit is een A, dan komt de B en daar staat de C. Begrijpen jullie dat allemaal?" „Ja ja", riep de hele klas. Toen veegde Salomo het bord schoon, schreef er heel grote A op en liet Hipje voor de klas komen. „Heb jij het ook begrepen, Hipje?" „Ja, meester Salomo." „Goed zo. En wat staat hier nu?" Hipje tuurde naar het bord, trok diepe rimpels in zijn voorhoofd en ging van het ene pootje op het andere wiebelen. Maar toen klaarde zijn gezicht op. „Een B, meester Salomo!" zei hij beslist. Salomo zuchtte wanhopig. Hipje was al even dom als Snatertje. Hij wilde Hupje roepen, maar Hupje was verdwenen! —

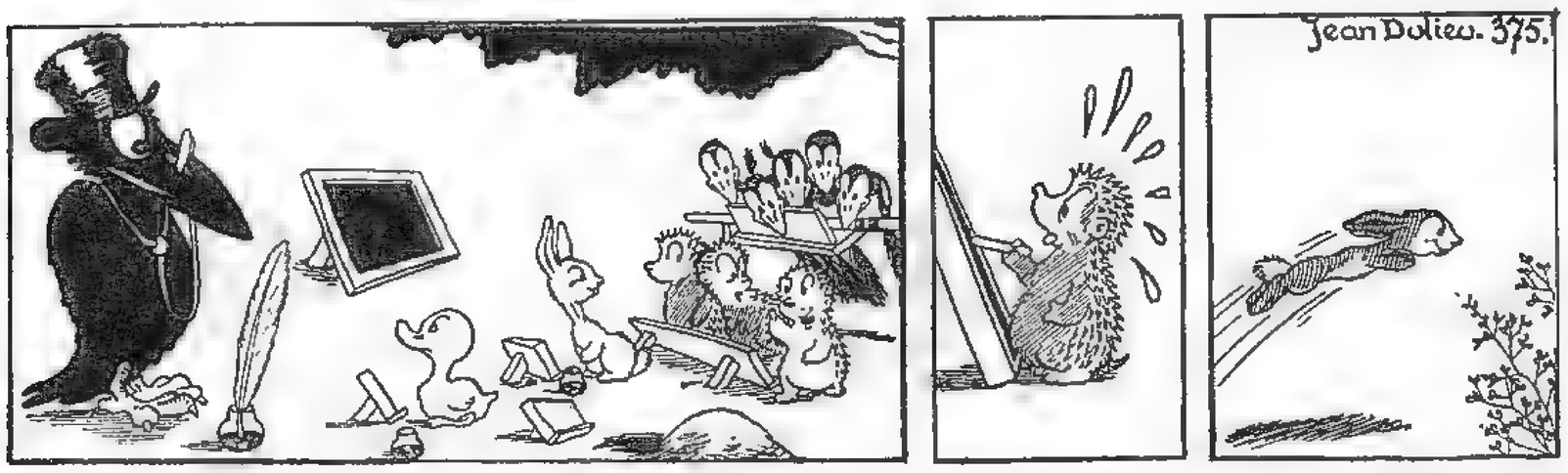

375) Ja, Hupje was weg en op zijn plaats was een holletje in de grond en daarnaast lag een bergje uitgegraven zand. Natuurlijk had geen van de kinderen Hupje zien graven. Salomo was boos, maar hij liet niets merken en zei vriendelijk: „Wie van jullie kan er heel mooi tekenen?" „Ik!" riep Sprietje, die een vinger omhoogstak en kwam van achter de egellessenaar gestapt. „Ik kan heel mooi tekenen, meester!" „Zozo", zei Salomo. „hier heb jij dan een krijtje en maak nu eens een prachtige tekening op het bord. Nee, ik zal heus niet kijken voor je helemaal klaar bent. Ga je gang maar!" En terwijl Sprietje zich met de tong uit de mond aan het tekenen zette, hipte Hupje met geweldige sprongen naar huis. „Eerst mijn proppenschieter halen en dan verder leren! Wat een saaie boel, ik verveel me een aapje. Haha, meester Salomo heeft niet eens gezien hoe ik dat holletje gegraven heb! Wat zal hij op zijn snavel kijken als hij het merkt! —"

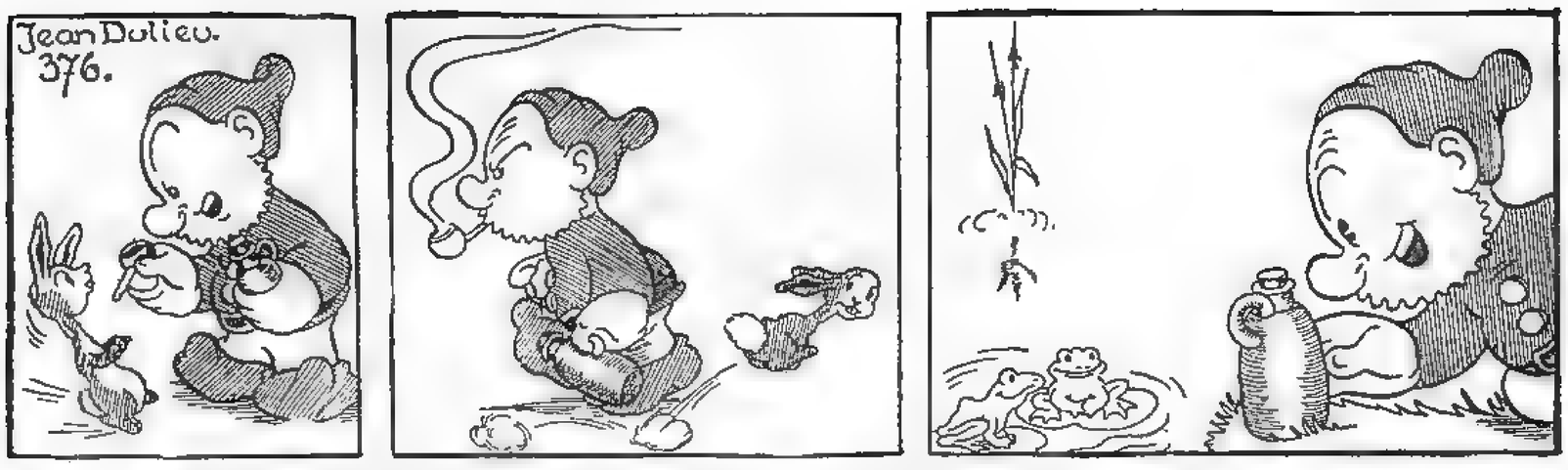

376) „Héhé! Waar moet dat naar toe, waarom zit jij niet op school?" Hupje schrok ervan. Dat hij nu ook juist Paulus tegen moest komen! „Eh oom P-P-Paulus, ik mag even naar huis om — om wat te halen!" „O ja? Hum, nou, maak dan maar voort en zorg, dat je weer gauw in de klas bent!" zei Paulus en zette zijn tocht voort, in zichzelf brommend: „Nu dacht ik toch, dat ik onder schooltijd mooi het levenswater eens in veiligheid kon brengen zonder dat die kleine nieuwsgierige rakkers me overal beloeren!" In het kruikje, dat Paulus droeg, zat het kostbare levenswater! De heks had nu al zó vaak geprobeerd het terug te krijgen, dat Paulus het niet langer veilig vond om het thuis te bewaren. Hij ging een raad opvolgen, die hij al een hele poos geleden gekregen had, hij wist niet eens meer precies van wie. Het kruikje met levenswater zou hij onder water verbergen en hij zou de kikkers vragen of zij erop wilden passen! —

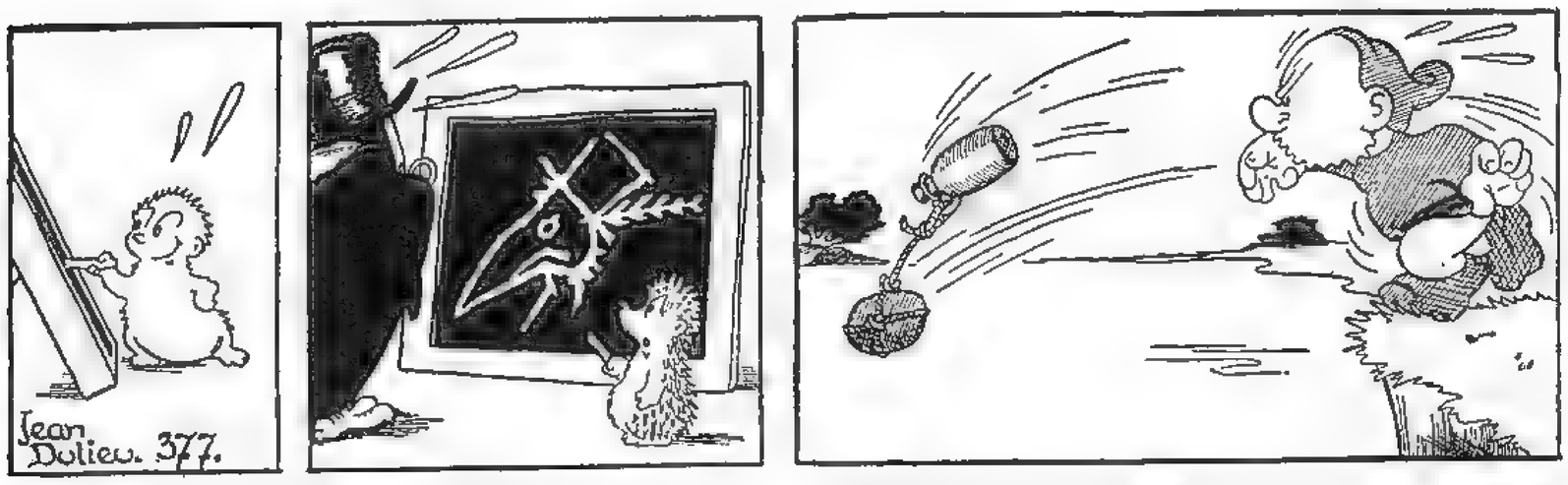

377) Sprietje was nog steeds druk aan het werk. „Is die tekening haast klaar?" vroeg Salomo, die, zijn belofte getrouw, niet naar het bord had gekeken. Het duurde hem veel te lang en bovendien begonnen die apen van kinderen weer onrustig te worden. Ze gnuifden en giechelden en dat maakte Salomo wantrouwig. „Hij is klaar, meester Salomo", zei Sprietje vol trots. Salomo draaide zich met een ruk om en ontdekte wat het egeltje getekend had!

Hupje was op de terugweg. Hij had zijn proppenschieter weg kunnen grissen zonder dat Oom of Tante Wipper het hadden gemerkt. Ook had hij onder een boom een ei gevonden, dat zeker uit een nest was gevallen. Natuurlijk nam hij dat ei ook mee. Daar ontdekte hij Paulus, die boven op een steile walkant stond en het kruikje, waaraan hij een zware steen had gebonden, bedachtzaam heen en weer zwaaide. „Een — twee — drie!" riep de kabouter. —

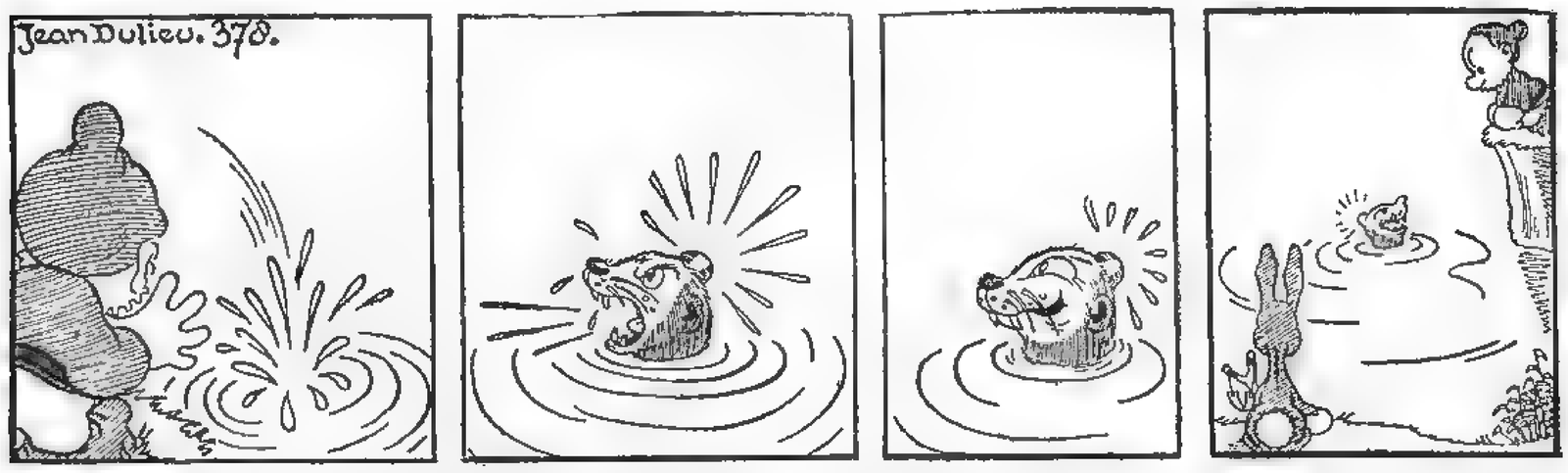

378) Daar vloog het kruikje met het zeldzame levenswater, aan de zware steen gebonden, door de lucht met een mooie boog en ploempte met een harde plons in het water, dat hoog opspatte. Maar wat was dat? Nog voordat de grote kringen in het wateroppervlak waren uitgevloeid, kwam er een heel boze kop opgedoken met een grote buil! Het was een visotter en hij had de steen precies op zijn hoofd gekregen! „Wel hier en ginder!" schold hij, „wie is er zo ongemanierd om stenen naar mijn edele otterkop te gooien, wie waagt het om... oh, kijk eens aan, dat is Paulus de boskabouter, kan ik iets voor je doen, Paulus, je hebt me zeker nodig, dat je me dat steentje toegooide?" En de otter was van een boze tierende otter opeens een heel vriendelijk dier geworden. Paulus vertelde hem nu hoe de vork in de steel zat en ook de otter beloofde natuurlijk goed op het levenswater te passen. Hupje had alles gezien en gehoord en haastte zich nu naar de school. —

379) Meester Salomo deed zijn uiterste best om de kinderen tot bedaren te brengen, maar ze hadden zóveel plezier om het prachtige portret, dat het een hele poos duurde eer de rust hersteld was. Toen blikte Salomo bars over zijn bril naar de vijf ekstertjes. „Vertel me eens, als er vijf ekstertjes zijn en er gaat er één van weg, hoeveel ekstertjes blijven er dan over?" De ekstertjes deden alle moeite om zo verstandig mogelijk te kijken, maar ze begrepen er niets van. Van vijf ekstertjes eentje weggaan? „Vijf min één!" riep Salomo, „waar zitten jullie hersentjes? Jullie zijn vijf ekstertjes ,als ik er nu één voor het bord laat komen, hoeveel blijven er dan zitten? Snappen jullie dát niet? Oh, oh, wat moet er van jullie worden! Ik zal het jullie laten zien, dat middelste ekstertje moet maar eens hier komen en kijk dan goed hoeveel er achterblijven!" Het middelste ekstertje kwam en riep: „Ik weet het, er blijft er geen één achter!!" —

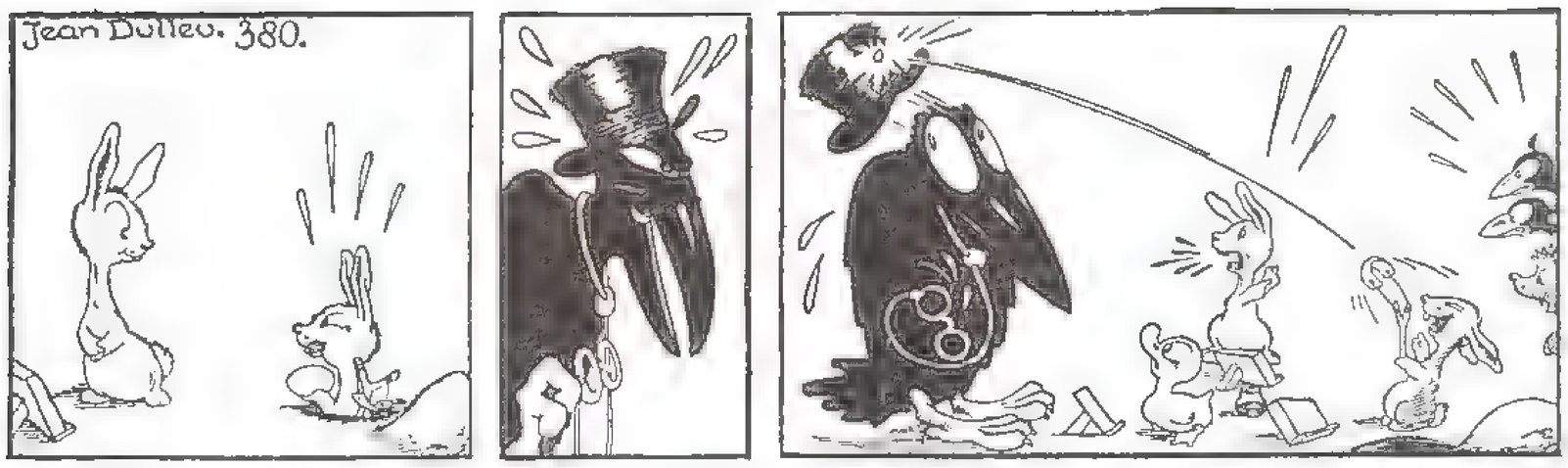

380) De ekstertjes werden weer losgeknoopt, maar dat ging niet zo gauw, want Ietje en Pietje hadden hun staarten heel vast aan elkaar gebonden. Het speet Hipje, dat de pret weer voorbij was. Juist wilde hij een nieuwe streek verzinnen, toen zijn broertje opeens zijn kop boven de grond stak en met een geheimzinnig gezicht het ei neerlegde. „Gevonden in het bos!" fluisterde hij, „en ik heb een visotter gezien en Oom Paulus heeft hem een kruikje op zijn hoofd gegooid en toen..." „Hier wordt niet gefluisterd!!" donderde de zware stem van Salomo. „Ik ga verder met de rekenles. Als ik één erwtje heb... „Hoera, één erwtje!" juichte Hupje en schoot Salomo met een erwtje uit zijn proppenschieter de hoge hoed van het hoofd. Salomo werd vreselijk kwaad, hij wilde wat zeggen, maar eer hij een woord kon uitbrengen, begon Hipje te schreeuwen uit alle macht. „Het ei is weg, ze hebben ons ei gestolen, de eksters hebben ons ei weggenomen!!!" —

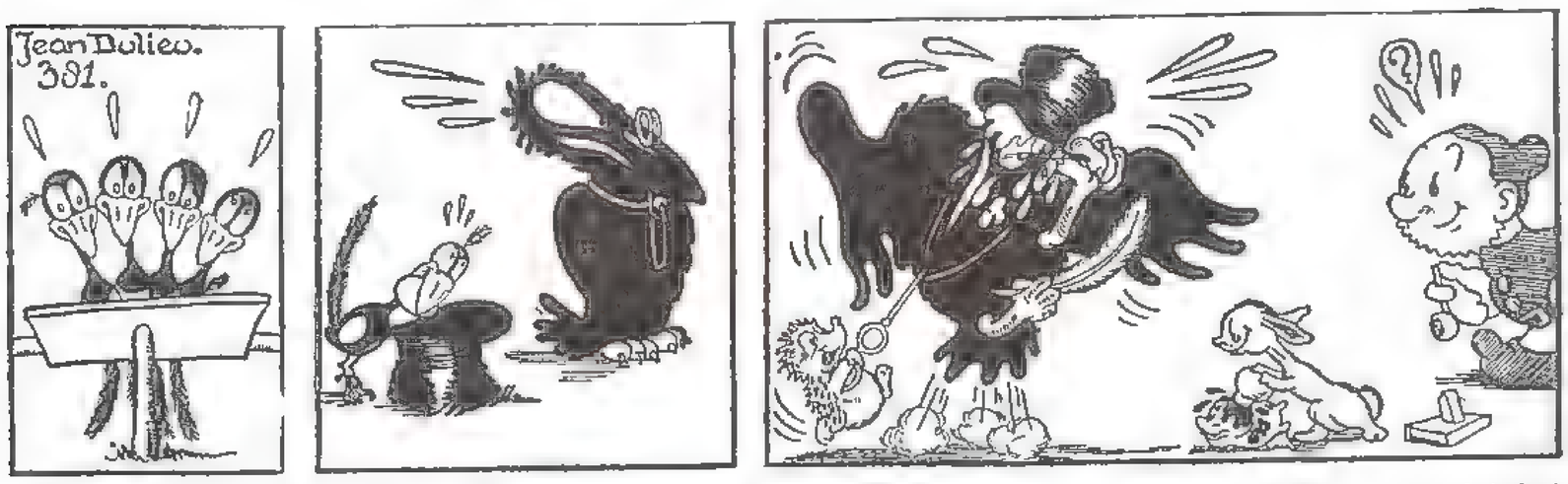

381. Salomo knarsesnavelde! Dieven in zijn klas! Hij keerde zich vol gramschap naar de eksters.

„Ahaaaa! Als er nog maar vier ekstertjes zijn, dan heeft één ekstertje het ei gestolen! WAAR IS DAT EI??? Niemand gaf antwoord, maar het vijfde ekstertje liep hard in een boogje om Salomo heen, zonder dat deze hem zag en liet het ei in de hoge hoed van de wijze raaf vallen. Salomo's ogen schoten vuur van woede. „Welaan dan!" riep hij uit, „ik zal jullie geen les meer geven, voordat het ei terecht is!" „Hoera!" lachten de leerlingen. „Ik herhaal, voordat het ei terecht is geeft ik geen les! Ik groet jullie!" En met die woorden zette Salomo de hoge hoed op en meteen droop het eierstruif hem over de ogen. „Het ei is terecht!" jubelde Ietje en Hupje maakte gauw van de verwarring gebruik om een flesje inkt op het hoofd van Snatertje te zetten. Toen klonk de stem van Paulus. „En Salomo, beginnen ze al wat te leren?" —

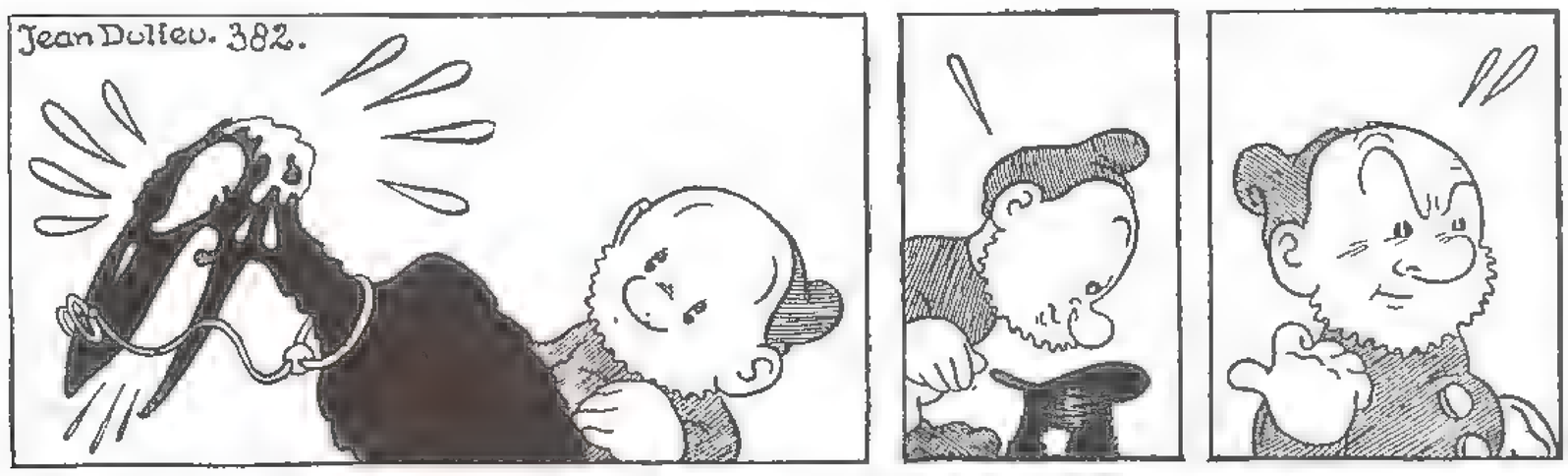

382) O, o, wat was Salomo nu verschrikkelijk boos! Hij gooide de hoge hoed voor de voeten van Paulus en schreeuwde: „Alsjeblieft, hou jij je hoge hoed maar en je leerlingen en je hele school en mij zie je hier niet meer terug! Een schandaal is het, een schandáál!! Deugnieten en dieven, allemaal!" En druk scheldend verdween de eerwaardige oude raaf in het bos. Paulus keek hem verbaasd na. Wat zou er allemaal gebeurd zijn? Eén ding begreep hij wel, dat onderwijs van Salomo was geen succes geworden! Hij keek eens naar Snatertje die helemaal onder de inkt zat, hij zag het nolletje van Hupje en de proppenschieter, hij stak zijn neus in de hoge hoed en toen hij het eierstruif ontdekte, kon hij zijn lachen haast niet houden. Maar hij hield zich goed, keek zo streng mogelijk en beval: „Allemaal zoet naar huis en morgen om negen uur begint de school weer en dan geef ik zelf les en pas op als jullie dan nog ondeugend bent!" —

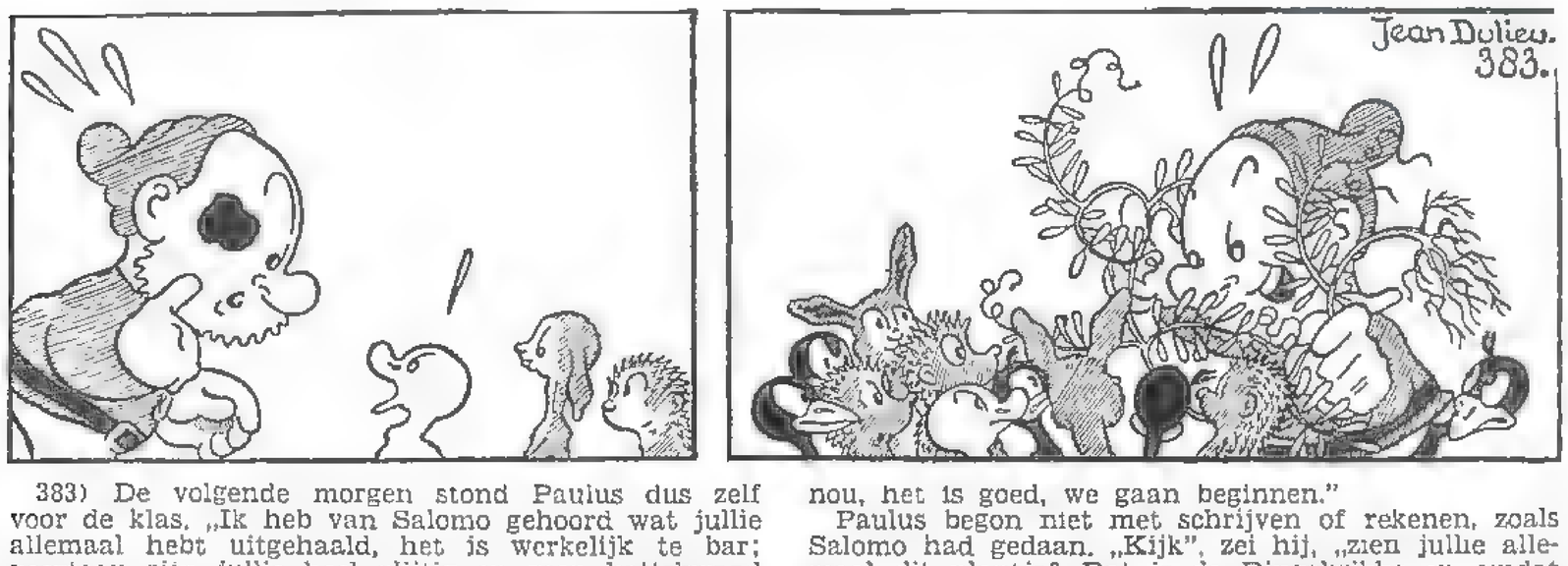

383) De volgende morgen stond Paulus dus zelf voor de klas. „Ik heb van Salomo gehoord wat jullie allemaal hebt uitgehaald, het is werkelijk te bar; voortaan zijn jullie heel vlijtig en geen kattekwaad meer, begrepen?" Alle dieren knikten heel bedeesd en Snatertje zei: „Jawel meester Paulus!" „Wat „meester"?" riep Paulus uit, „wie heeft jullie gezegd, dat ik „meester Paulus" genoemd moet worden?" „Dat heeft meester Salomo ons geleerd", fluisterde Snatertje verlegen. „Oh, heeft Salomo dat — hum — nou, het is goed, we gaan beginnen."

Paulus begon niet met schrijven of rekenen, zoals Salomo had gedaan. „Kijk", zei hij, „zien jullie allemaal dit plantje? Dat is de Ringelwikke en omdat het van die rare klimkrulletjes heeft, wordt het ook wel duivelsnaaigaren genoemd." En zo liet Paulus de dieren een heleboel planten zien en vertelde overal de namen en de bijzonderheden van. En nu vonden de kinderen het opeens helemaal niet vervelend om les te hebben! —

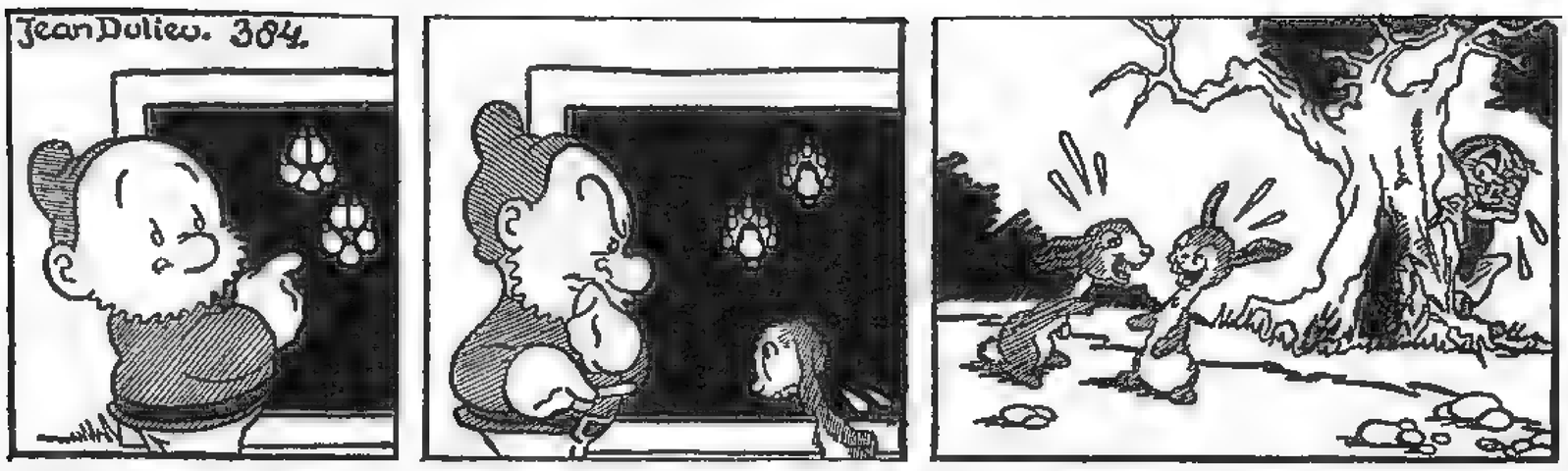

384. Maar niet alleen over planten vertelde Paulus. Hij tekende een paar voetsporen op het bord en vertelde de kinderen, dat dát nu een vossenspoor was! „Dat heeft Oom Wipper ons al verteld!" riep de brutale Hupje. „Dat kan wel zijn", zei Paulus, „maar de andere kinderen moeten toch ook weten hoe het spoor van hun ergste vijand er uit ziet?" Hij tekende een nieuw spoor op het bord en vertelde, dat dit het spoor van een otter was. „Die heeft zwemvliezen tussen de tenen. Als jullie ooit een otter ziet, moet je daar maar eens op letten." „Ik heb een otter gezien!" riep Hupje weer. Paulus keek hem onderzoekend aan. Hupje werd dadelijk erg verlegen. „Een hele tijd geleden heb ik eens, heb ik — heb ik..." Gelukkig vroeg Paulus niet verder. Maar toen Hupje met zijn broertje naar huis ging, vertelde hij: „Juist had ik het ei gevonden, dat in Salomo's hoed terecht is gekomen, toen ik oom Paulus ontdekte met een raar kruikje en dat gooide hij boven op de kop van een otter en toen....." —

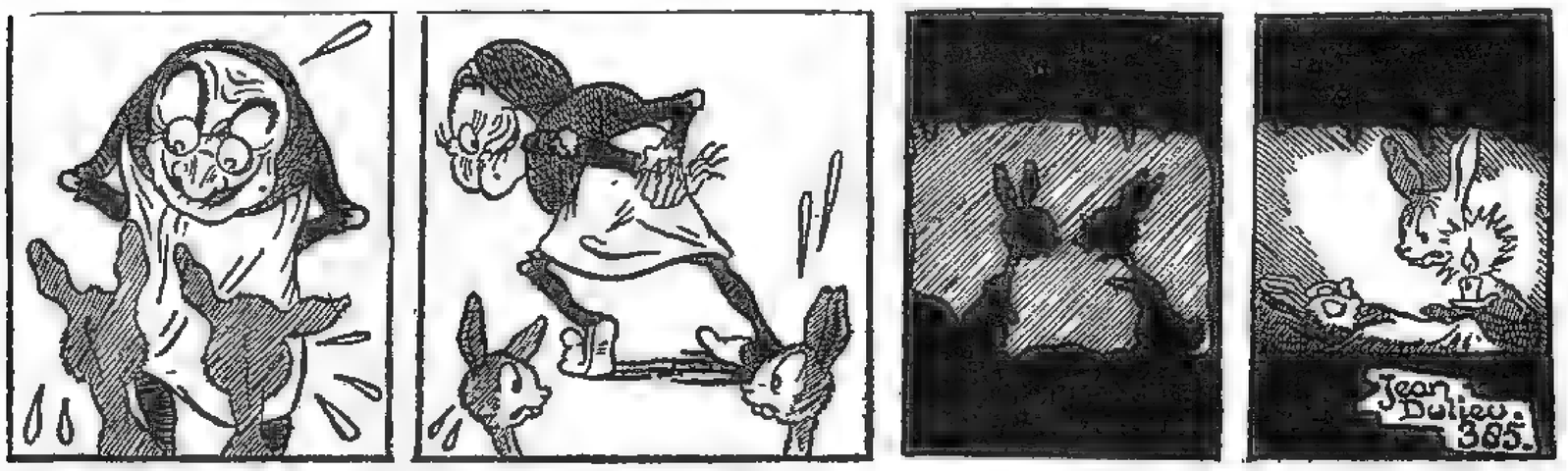

385) „Zo kindertjes, hebben jullie een ei gelegd in de hoed van Salomo; dat doet me veel plezilliier!!!" „H-h-hebt u a-alles verstaan?" stamelde Hupje, maar de heks grinnikte: „Welnee kindertjes, ik hoorde heel toevallig iets over dat ei, maar verder heb ik niets verstaaaaan!" En Eucalypta wandelde bedaard verder. Ontsteld keken de onvoorzichtige konijntjes elkaar aan. „Wat moeten we doen, Paulus heeft dat kruikje natuurlijk willen verstoppen en nu weet Eucalypta ervan!" Het dadelijk aan Paulus gaan vertellen!" vond Hipje, maar dat wilde Hupje niet. „Dan begrijpt Paulus, dat ik gespijbeld heb! Nee, ik vertel het niet aan Paulus!" Tot diep in de nacht zaten de konijntjes te overleggen wat ze dan wèl moesten doen. Juist waren ze tot het besluit gekomen om morgen na schooltijd te gaan onderzoeken of het kruikje nog veilig was, toen Oom Wipper heel boos kwam kijken waar dat gepraat toch vandaan kwam. Vliegensvlug kropen ze onder de dekens. —

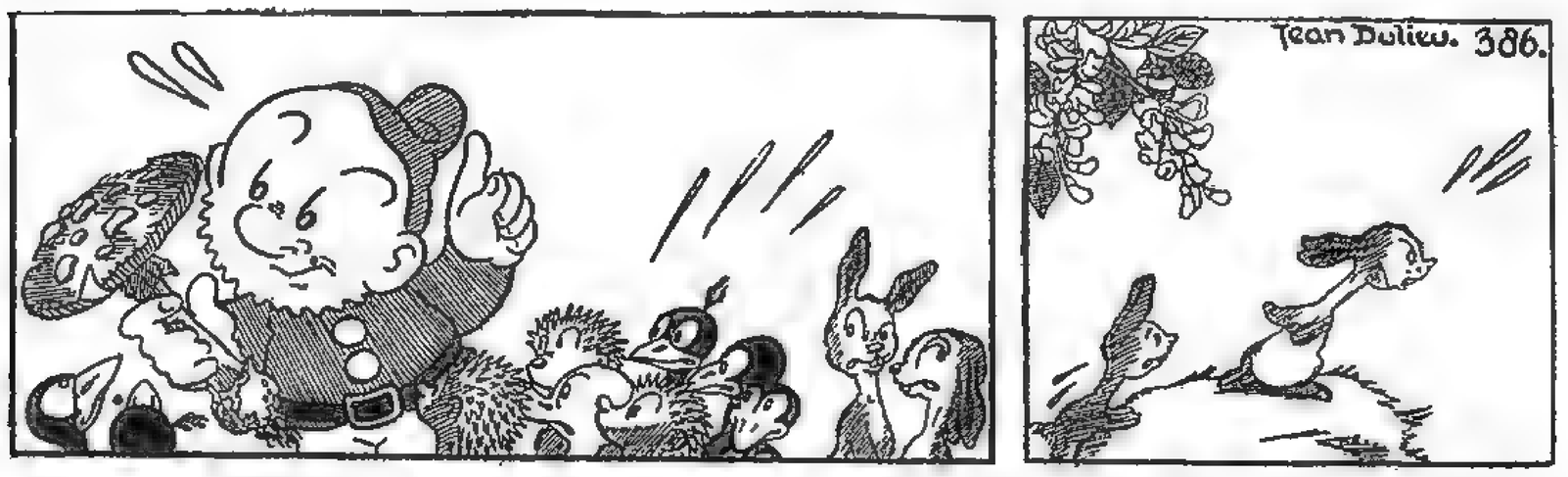

386) In de volgende les had Paulus het over paddestoelen. Hij vertelde precies welke je gerust op kunt eten en welke gevaarlijk zijn voor de gezondheid. „En dit", riep hij uit, terwijl hij een grote paddestoel omhoog hield, die groengeel van kleur was, „dit is de meest vergiftige soort van allemaal, onthoudt dat goed. Dat is de Groeneknolzwam en daar mogen jullie nóóóit van eten als je leven je lief is. Zullen jullie dat allemaal goed onthouden?" Alle kinderen knikten heftig, behalve Hipje en Hupje, die danig in angst zaten over het geheim van het kruikje van Paulus, dat ze zo onhandig aan Eucalypta hadden verraden! De les duurde vandaag veel te lang en ze trappelden van ongeduld om weg te mogen. Eindelijk was Paulus klaar met zijn paddestoelenles en ze konden gaan. Hals over kop stormden ze naar het water, waarin Paulus het kruikje had gegoold. Ze beklommen het laatste heuveltje en toen hield Hupje Hipje plotsing tegen. „Sssst, blijf waar je bent. Gevaar!" —

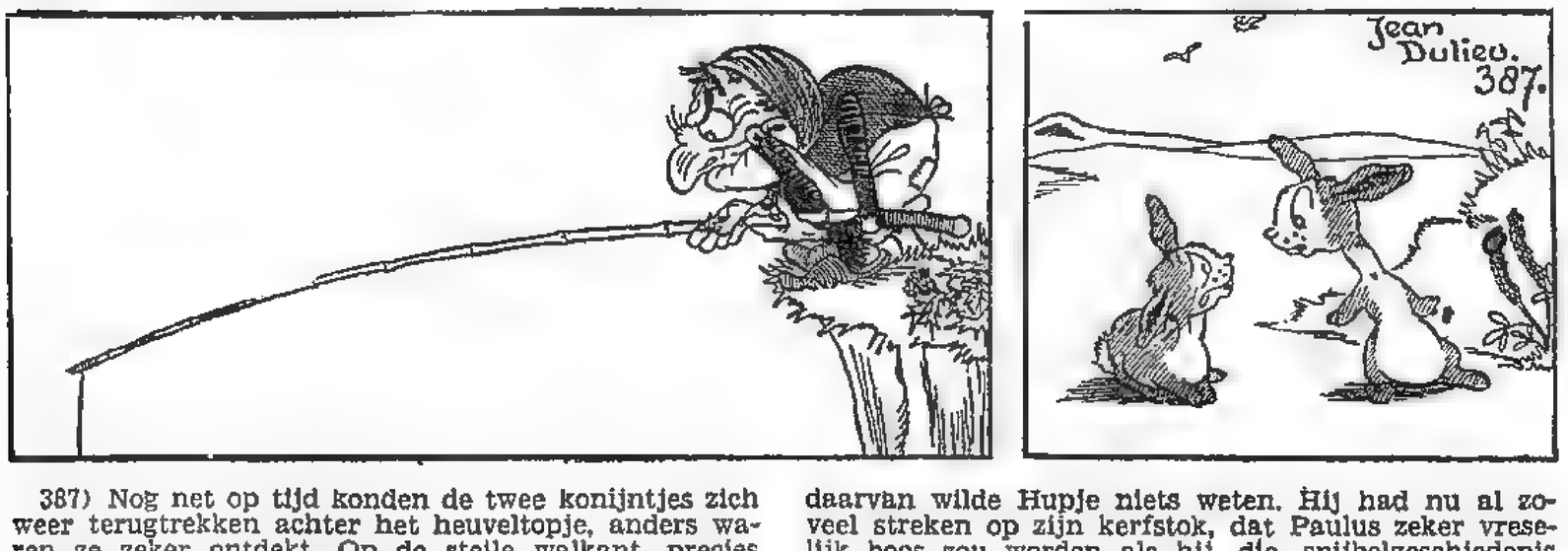

387) Nog net op tijd konden de twee konijntjes zich weer terugtrekken achter het heuveltopje, anders waren ze zeker ontdekt. Op de steile walkant, precies op de plek waar Paulus had gestaan toen hij zijn levenswater aan de zorgen van het water, de kikkers en de otters had toevertrouwd, zat de oude heks Eucalypta in elkaar gedoken met een hele grote hengel in haar handen. „Wat een toestand!", fluisterde Hipje, „wat kunnen we nu doen? Zouden we Paulus toch maar niet gaan waarschuwen?" Maar daarvan wilde Hupje niets weten. Hij had nu al zoveel streken op zijn kerfstok, dat Paulus zeker vreselijk boos zou worden als hij die spijbelgeschiedenis ook nog te horen kreeg. „We moeten het zonder Paulus zien op te knappen!" „Maar hoe dan toch?" Hupje dacht een hele poos diep na. Toen zei hij bedachtzaam: „De otter moet gewaarschuwd worden. Als die het gevaar kent zal het kruikje wel veilig zijn. Maar hoe komen we bij de otter? We kunnen niet eens zwemmen!" —

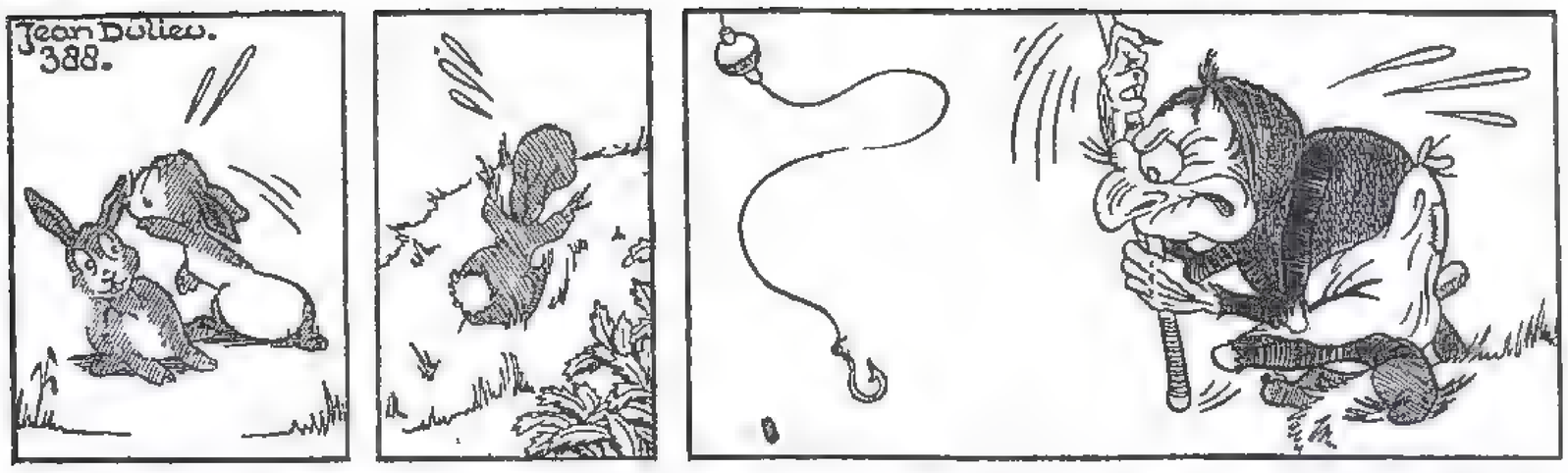

388) „We zullen iemand moeten vinden, die zwemmen kan en die ons helpen wil!" En opeens wist Hupje het. „Ga jij Snatertje halen, die kan zwemmen en die moet de otter voor ons waarschuwen. Maak zo vlug mogelijk voort, ik zal hier achterblijven om te zien wat Eucalypta gaat uitvoeren!" Zo gezegd, zo gedaan. Hipje liep wat hij kon om Snatertje te zoeken, terwijl Hupje van achter het heuveltje de heks begluurde. Dat heuveltje was zó steil, dàt hij zich met alle vier zijn pootjes vast moest houden, anders zou Eucalypta die misschien kunnen ontdekken. Dat was wel jammer, want nu kon hij niet goed verstaan wat de heks aan het mompelen was. „Hèhèhè", grommelde het oude wijf, „dat kleine konijntje heeft me op de goede weg geholpen. Hahaha, Paulus heeft een kruikje in het waaaaaterrr gegooid, dat is natuurrlijk mijn leeeevenswaaaaterrr! Nog eens ophalen! Nee, alweeeer niks!" —

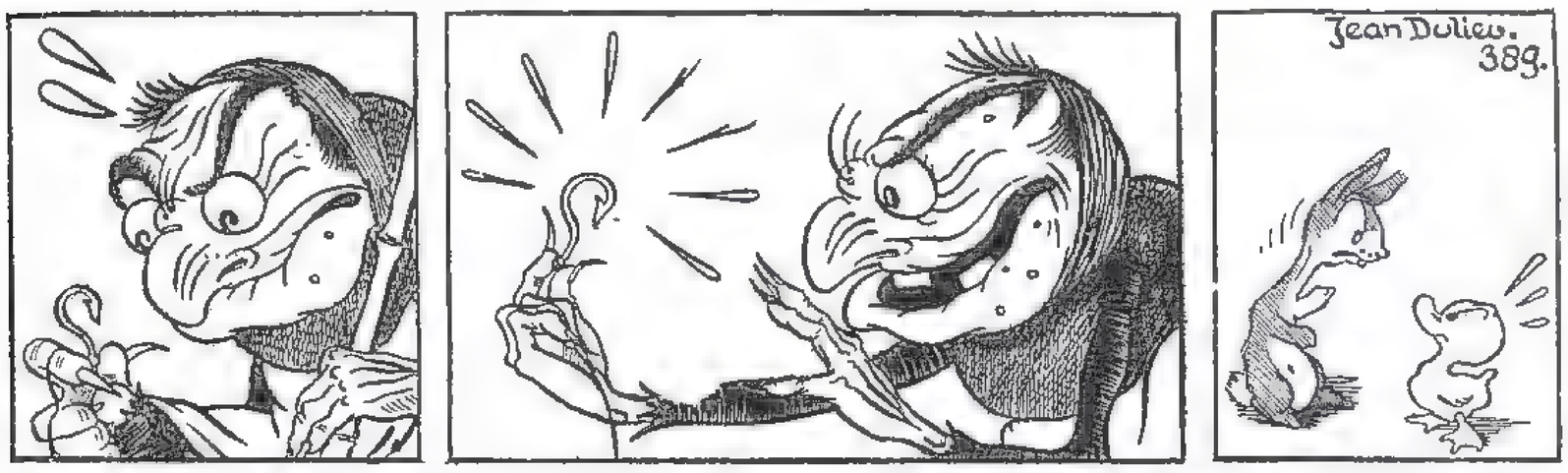

389) „Ik begrijp het niet! Nu heb ik die haak nog wel zo goed betooooverd, zodat ieder ding dat zich op de bodem van het water bevindt er dadelijk aan moet gaan hangen, maar nog steeeeds geen krrruikje! Ik zal er nog eens een spreuk bijhalen, dan MOET het lukken!!" En Eucalypta neuriede een heel vals wijsje, waarvan de woorden waren: „Haakje, haááakje, árrete párrete práááája, uikerde puikerdepruikje, vang nou toch dat kruikje!!!" Toen gooide ze haar snoer weer uit en zat als voorheen roerloos te wachten of haar dobber, die ze natuurlijk ook betoverd had, op en neer zou gaan springen. En van achter zijn heuveltje staarde Hupje met ingehouden adem óók naar die dobber. Hij was doodsbang, dat het ding zou gaan bewegen vóór Snatertje de otter had gewaarschuwd.

Hipje had het hele bos moeten doorkruisen eer hij Snatertje vond. „Snatertje, wil je ons helpen?" vroeg hij ademloos. „Nee!" zei Snatertje, die de inktpot nog niet vergeten had. —

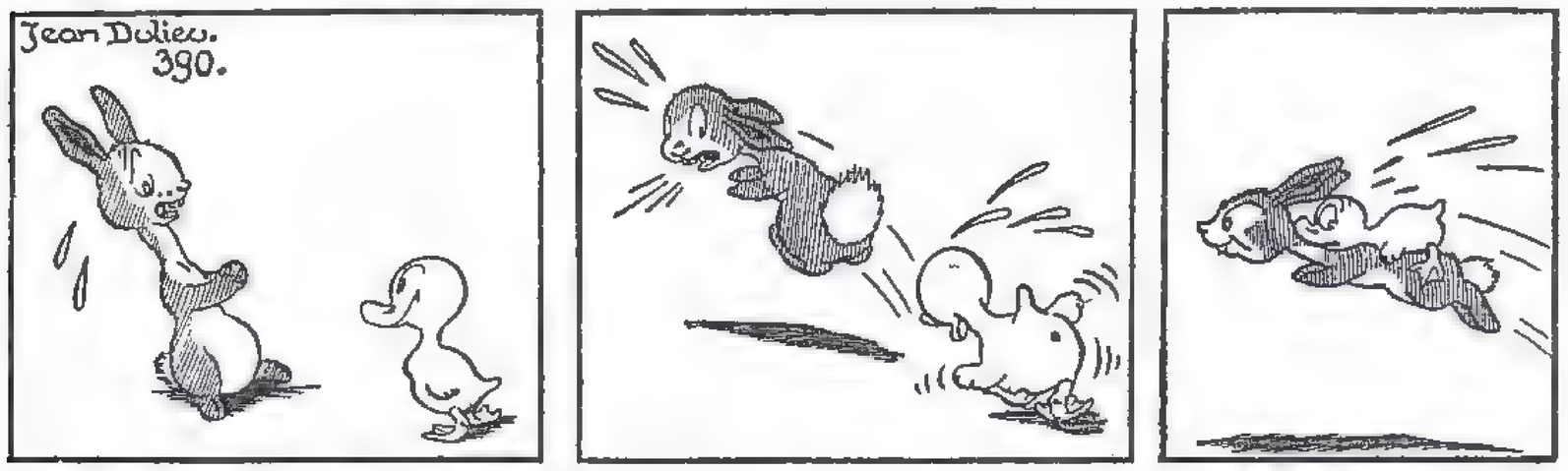

390) „Hemeltjelief, nou dat nog. Snatertje wil ons niet helpen!" schrok Hipje. Smeekbeden hielpen niet, Snatertje weigerde heel beslist om iets voor de konijntjes te doen. „Maar Snatertje dan toch, hou jij niet van Paulus?" Er kwam dadelijk een vriendelijk lachje om het eendensnaveltje. „Kwek, natuurlijk wel, wie houdt er nu niet van meester Paulus? Ik vind hem veel liever dan die nare zwarte meester Salomo!" „Maar het is voor Paulus, dat we je hulp vragen!" riep Hipje uit. „Eucalypta hengelt naar een kruikje, waar Oom Paulus heel erg op gesteld is!" Dàt veranderde de zaak. Vanzelfsprekend ging Snatertje nu mee. Ze waggelde op haar korte eendepootjes zo snel mogelijk achter het springende Hipje aan, maar dat ging de laatste nog veel te langzaam. „Harder lopen, harder lopen, anders komen we misschien te laat!" riep hij Snatertje toe, maar het eendje kon niet harder lopen dan het al deed. Toen nam Hipje haar ten einde raad op zijn rug en voort ging het! —

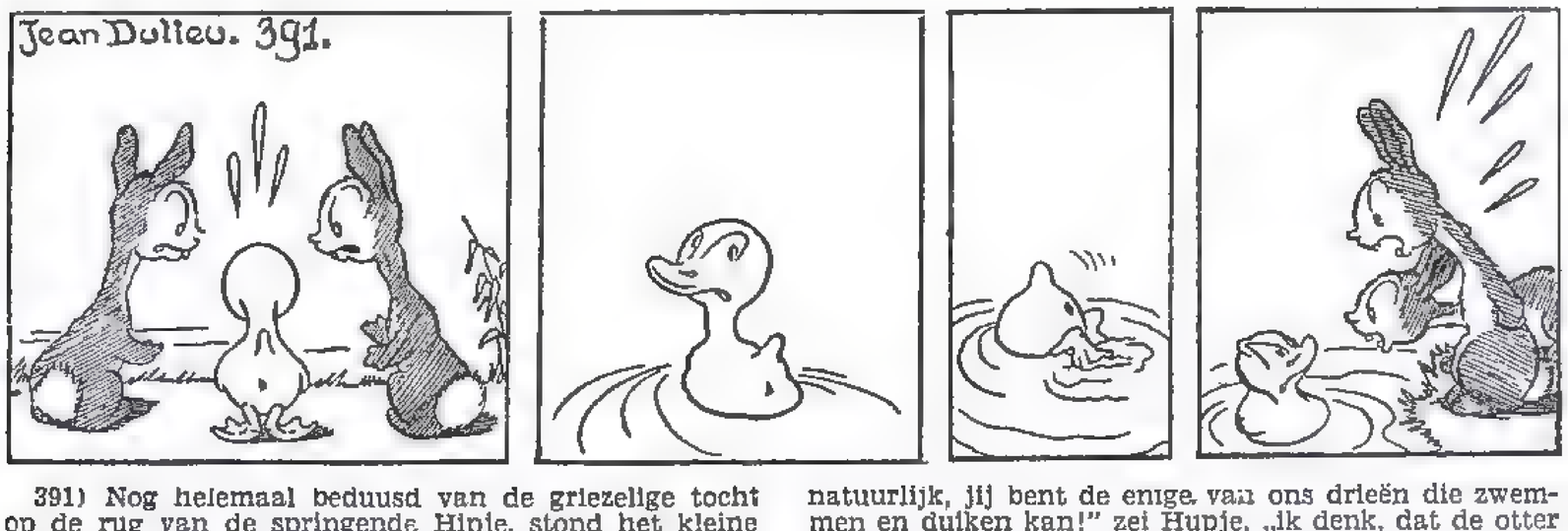

391) Nog helemaal beduusd van de griezelige tocht op de rug van de springende Hipje, stond het kleine Snatertje aan de waterkant. „Denk eraan, dat de heks je niet mag zien!" waarschuwde Hupje, „kun je onder water zwemmen? Duik zo diep mogelijk en hou je ogen open, zodat je het huis van de otter goed kunt zien. En kom vooral niet boven, anders pakt Eucalypta je!" Snatertje knikte angstig en stapte in het water. Het eendje keek nog eens om naar de veilige walkant en vroeg: „Moet ik nu heus?" „Ja, natuurlijk, jij bent de enige van ons drieën die zwemmen en duiken kan!" zei Hupje, „ik denk, dat de otter juist onder de plek woont, waar Eucalypta zit te vissen, wees dus voorzichtig!" Snatertje stak haar kopje onder water en kwam toen weer haastig naar de kant gezwommen. „Ik durf niet!" bibberde ze, „ik heb nog nooit gedoken en het is daar beneden zo griezelig!" Maar Hipje en Hupje riepen uit: „Het is voor Paulus, je moet het doen!!" —

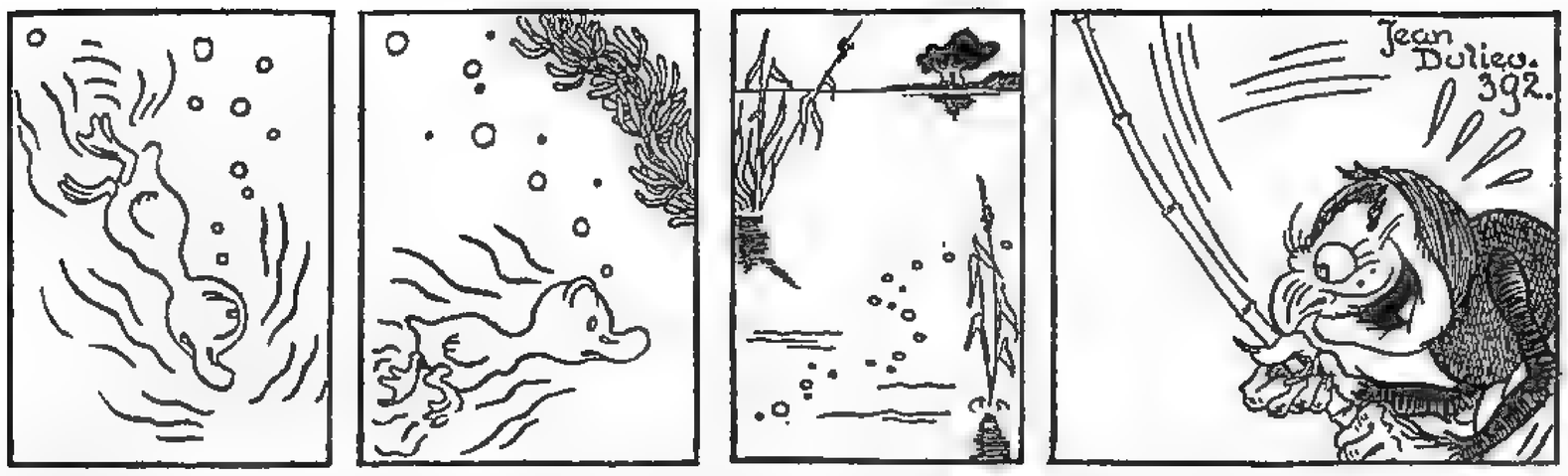

392) „Vooruit dan maar!" huiverde het arme Snatertje, „omdat het voor Paulus is!" Ze haalde heel diep adem, dook zo laag ze kon en begon met wild kloppend hart en wijdopen oogjes te zwemmen. „Nu moet ik dié kant uit zwemmen", overdacht het dappere eendje, „als ik nu het huis van de otter maar kan vinden en als de heks me maar niet ziet"! Nu, Eucalypta zag Snatertje niet zwemmen, maar ze zag wel een hele rij luchtbelletjes ontstaan. Steeds meer en steeds dichterbij. En zo verrieden die belletjes de weg die Snatertje aflegde

„Aháááá!" riep de heks uit, „daar komt beweging in het waaaaterrr! Hááááákje, hááááákje, doe je plicht!!" En met die woorden zwaaide Eucalypta haar hengel door de lucht en wierp haar gevaarlijke toverhaak in de richting van de luchtbelletjes van Snatertje. Hupje en Hipje zagen het gebeuren en sprongen van schrik als dollen op en neer. „Wat moeten we doen, wat moeten we doen?!!" riepen ze.

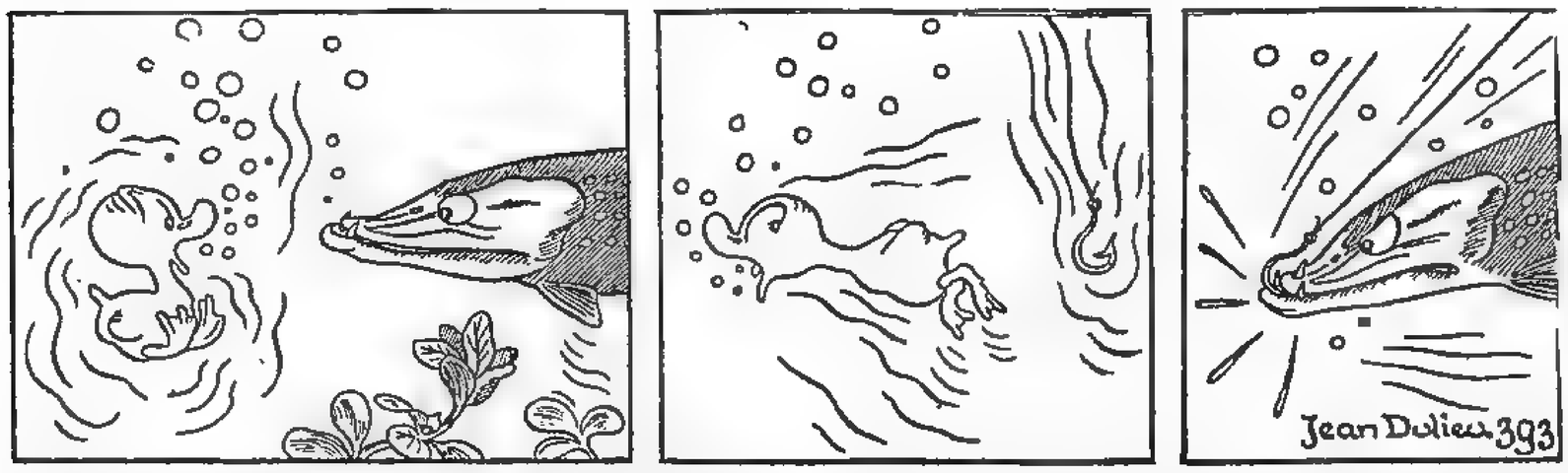

393) Snatertje vermoedde niets van het dreigend gevaar en zwom wat ze kon, steeds spiedend naar enig spoor van de otter. Nog had ze geen otterwoning ontdekt, toen het kleine eendje opeens de venijnige kop van een hele grote snoek vlak voor zich zag! Het monster stond doodstil in het water en hield zijn valse vissenogen strak op Snatertje gericht. Snatertje schrok zo hevig, dat zij het laatste beetje lucht uitblies, dat ze nog met veel moeite binnen had weten te houden. Ze wilde om hulp roepen, maar dat ging niet onder water, ze kon alleen maar water slikken, zich omdraaien en er zo snel mogelijk vandoor zwemmen! De snoek opende wijd zijn vreselijke roversbek en schoot op echte snoekenmanier onverwacht achter het vluchtende eendje aan. Maar juist op dit moment kwam er hulp, want de haak van Eucalypta plofte neer, precies tussen de snoek en het eendje! Met een smak sloot de snoek zijn geweldige kaken, maar gelukkig niet om het vluchtende Snatertje! —

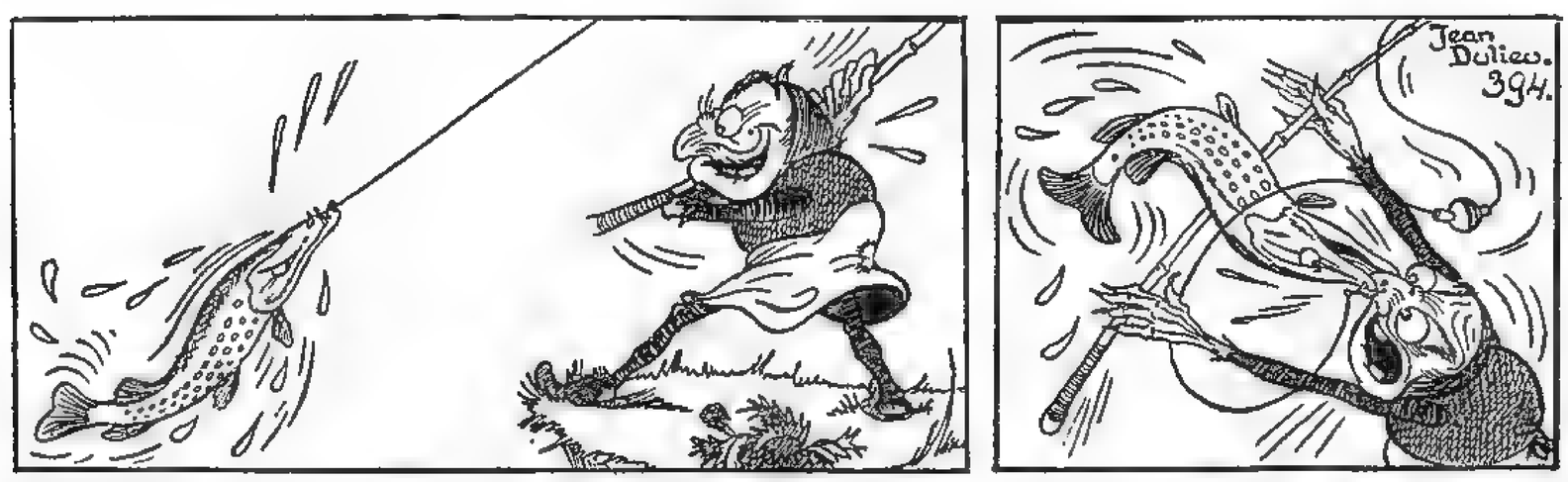

394) Zo redde Eucalypta zonder het te vermoeden Snatertje van een wisse dood. Als ze het doel van Snatertjes tocht had kunnen raden zou ze zich wel bedacht hebben voor ze haar hengel uitgoolde!

Voor de snoek was het een minder prettige gewaarwording. Opeens zat de haak in zijn bovenkaak en werd hij met geweld uit het water gesleurd. Spartelen en met de staart zwiepen hielp niet, hij vloog machteloos door de lucht. „Hoehoei!!" schreeuwde Eucalypta, toen ze zag dat er geen kruikje maar een grote vis aan haar haak zat, „dat zal lekkerrr smáááá..... au-au-AAAAUW!!!" „Lekker smaken? Nee lelijk mormel, dat zal je toch niet glad zitten!" dacht de snoek, terwijl hij de neus van Eucalypta stevig tussen zijn tanden klemde. Wat hadden de konijntjes een plezier, weer sprongen ze als dollen op en neer, doch nu niet van angst of wanhoop! „Het is Snatertje niet, hoera, hoera!!" juichten ze, maar toen doken ze weer stilletjes weg, want Eucalypta mocht hen niet ontdekken! —

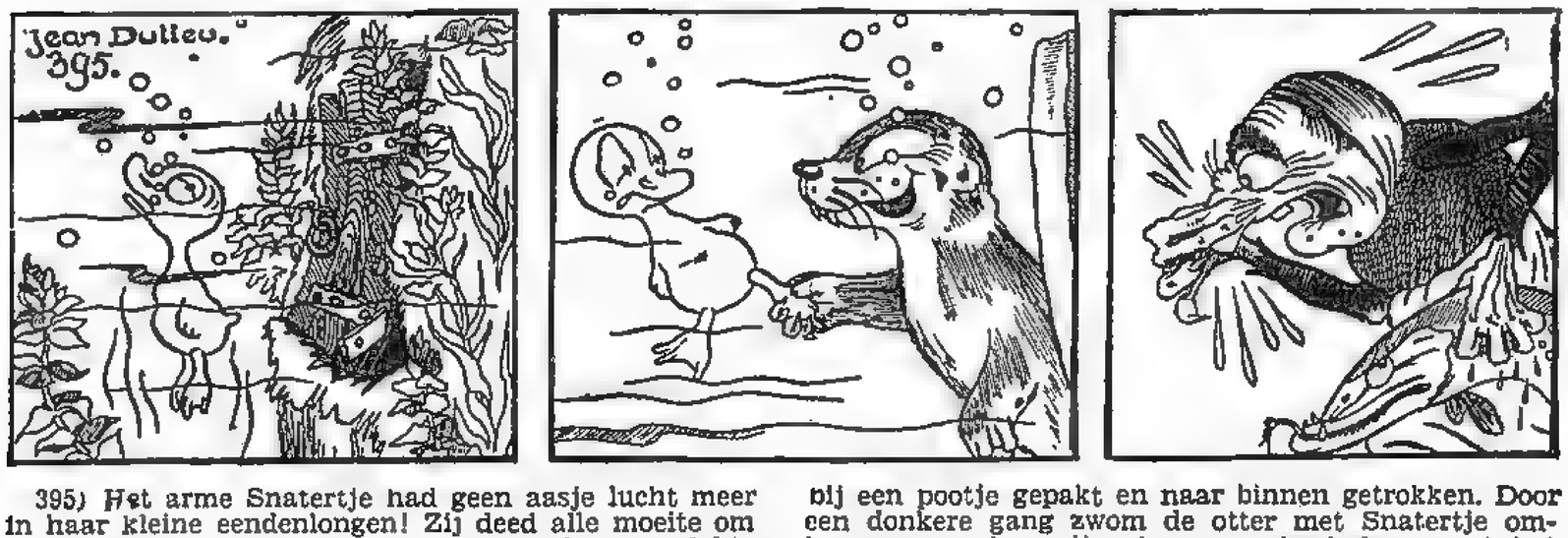

395) Het arme Snatertje had geen aasje lucht meer in haar kleine eendenlongen! Zij deed alle moeite om beneden te blijven, want als ze nu aan de oppervlakte van het water zou komen, viel ze zeker in handen van Eucalypta! En zo hapte Snatertje de ene slok water na de andere, maar toen kon ze het al gauw niet meer uithouden en willoos liet ze zich gaan. Ze merkte zelfs niet eens, dat ze langs een deurtje steeg. Dat was natuurlijk de huisdeur van de otter en jawel hoor, daar vloog de deur open en Snatertje werd bij een pootje gepakt en naar binnen getrokken. Door een donkere gang zwom de otter met Snatertje omhoog en nu kon zij ook weer ademhalen, want het otterhol lag boven de waterspiegel. Dat was een opluchting! Maar het duurde een hele tijd voor het eendje een woord kon uitbrengen, de angst voor de vreselijke snoek deed haar nog nabibberen. Eucalypta had met grote moeite de snoek van haar neus losgemaakt en kreunde en glide om beurten.

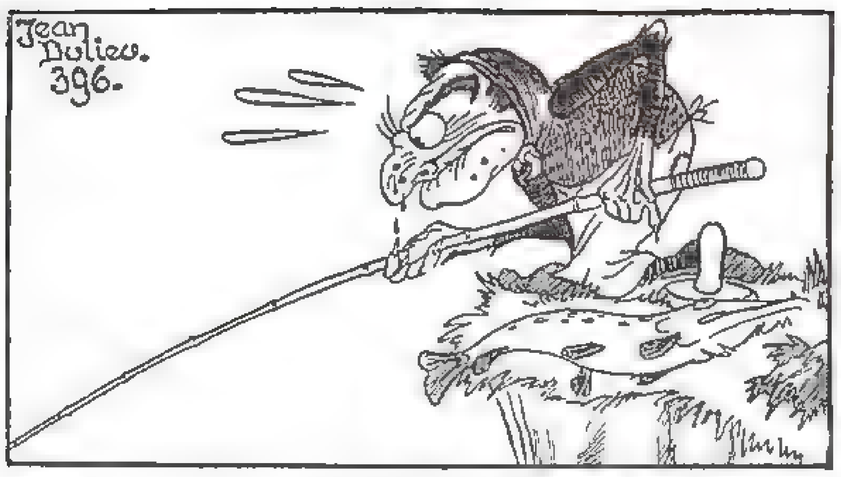

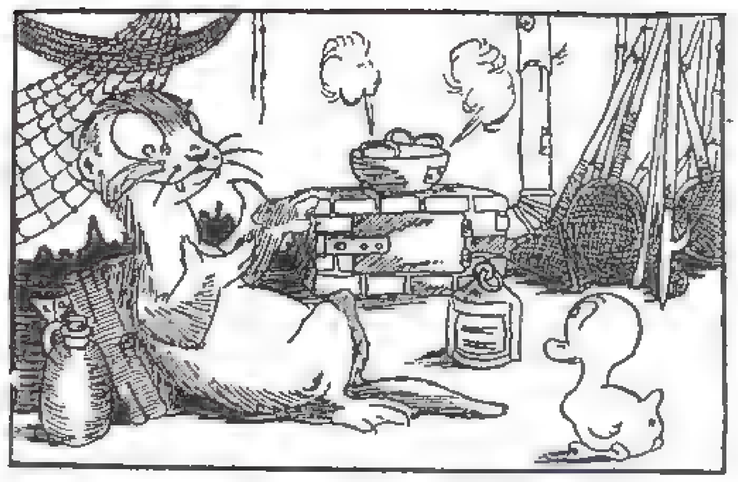

396) De oude heks had twee gaatjes in haar kromme arendsneus gekregen van de scherpe hoektanden. Woedend gooide ze weer haar lijn uit en prevelde allemaal toverspreuken door elkaar. „Wat denk je wel!!" gromde ze tegen haar haak, „ik zit hier niet om vissen te vangen! Ik moet héééél wat anders hebben!"

„Ik heet Snatertje". had Snatertje gezegd, toen ze eindelijk weer genoeg lucht had gekregen, „en ik kwam U zeggen, dat de heks naar het levenswater vist!" „Aangenaam, ik heet Radboud". zei de otter, „die heks had ik allang in de gaten, dacht je dat Radboud niet waakzaam genoeg was? Mijn voorvaderen waren ridders en hadden een èchte burcht! Ik woon op het ogenblik maar heel nederig in deze visserswoning en daarom zou je niet zeggen, dat ik van adel was hè? En — ahum — wat dat kruikje van Paulus betreft, dat heb ik al binnen gezet, dus de heks mag net zoveel hengelen als ze maar wil! Ik moet zeggen eendje, je bent een dàpper eendje!" —

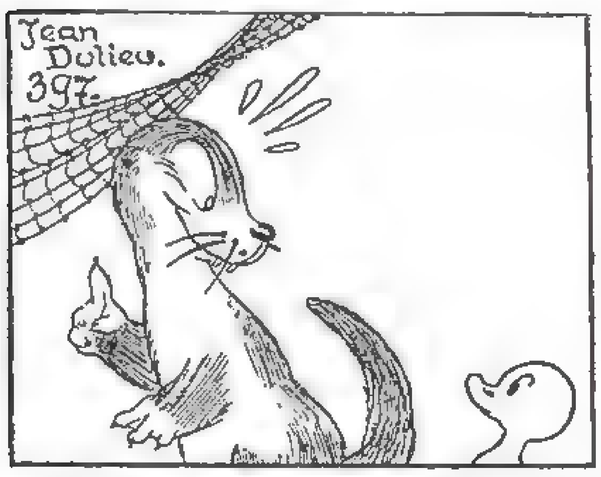

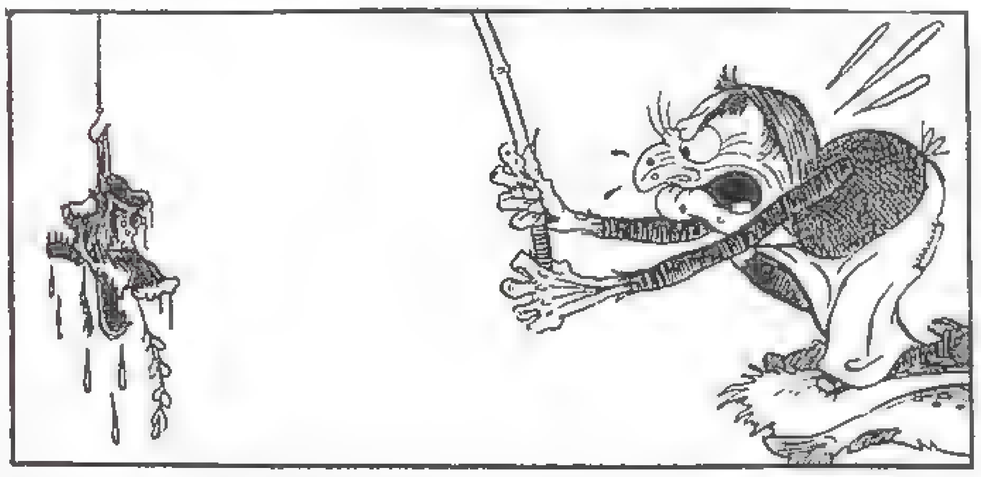

397) „Maak net je gemakkelijk", ging Radboud de visotter verder, „en als je soms honger mocht hebben, dan staat er op het fornuis een pan met heerlijke vis te koken, zèlf gevangen natuurlijk! Ik ben de beste visser van de hele streek! En nu ga ik eens even zien of ik Eucalypta soms helpen kan." En met die woorden liet de otter Snatertje alleen. Hij ging door een luikje de keldertrap af en zwom zo naar het viswater. Een ogenblikje later danste de dobber van Eucalypta wild op en neer. Vanuit de yerte hadden Hipje en Hupje het gelijk met de heks ontdekt en wéér stonden ze duizend angsten uit, omdat misschien Snatertje aan de haak zou zitten. Nù haalde Eucalyta haar hengel niet met een ruk op, doch heel omzichtig. Als er soms wéér een snoek aan de haak zou zitten, mocht déze haar niet naar de neus vliegen! Maar er zat geen snoek en ook geen kruikje aan Eucalypta's haak. Een hele oude schoen kwam boven water, zó kapot en vergaan, dat je bijna niet meer kon zien dat het eens een schoen was geweest! —

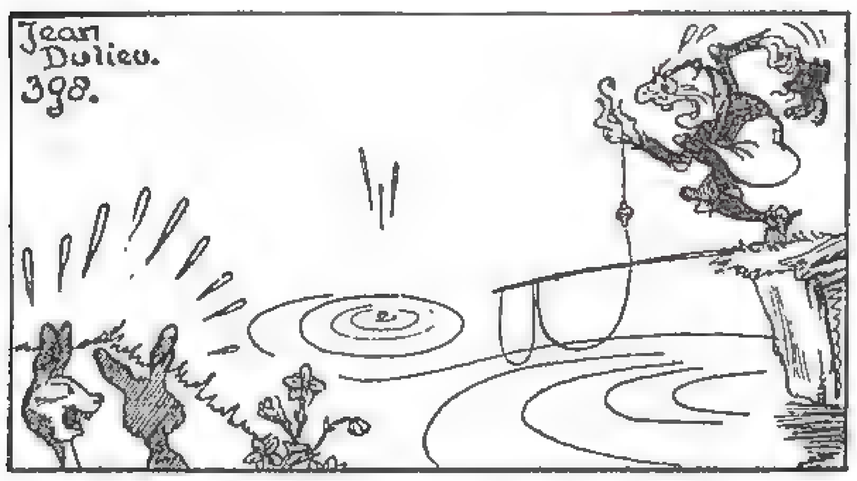

398) Oh, wat ging Eucalypta nu te keer. Ze stond te springen van boosheid, trok de vangst van de haak af en slingerde de vieze oude schoen terug in het water, terwijl ze uitriep: „Ik moèt geen schoenen, ik wil geen vissen, het kruikje van Paaaaulus moet je pakken!!" En nogmaals schreeuwde ze een bezwering opdat haar haak alleen maar het kruikje zou pakken en niets, niets anderrrs!! De otter had het ook gehoord, want hij was gaan kijken hoe zijn geschenk werd ontvangen Alleen het puntje van zijn neus stak boven het water uit. Dat is een oude en goede ottergewoonte, want daardoor vallen ze nooit op. „Begrijp jij dat nou?" zei Radboud, toen hij weer terug in zijn hol was. „Ze wil die prachtige schoen niet eens hebben. Alleen het kruikje van Paulus is goed genoeg. Nu zal ik haar dàt maar geven!" Maar toen werd Snatertje verschrikkelijk boos. „Het kruikje van Paulus aan Eucalypta geven? Als je dat doet ben je nog niet gelukkig, dan krijg je met MIJ te doen!!" —

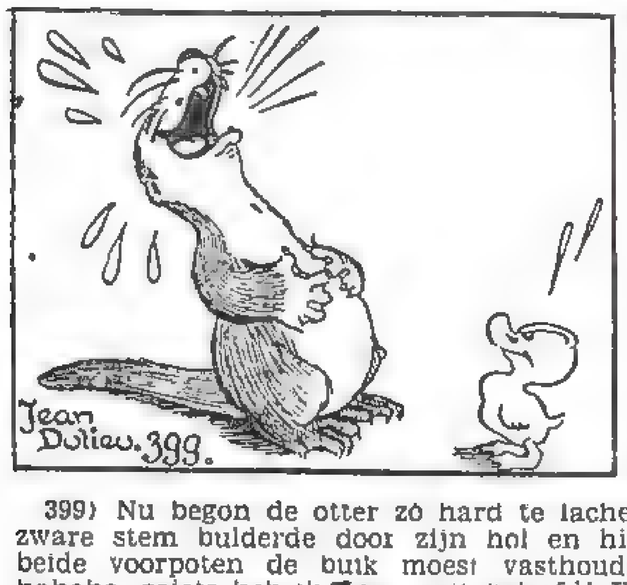

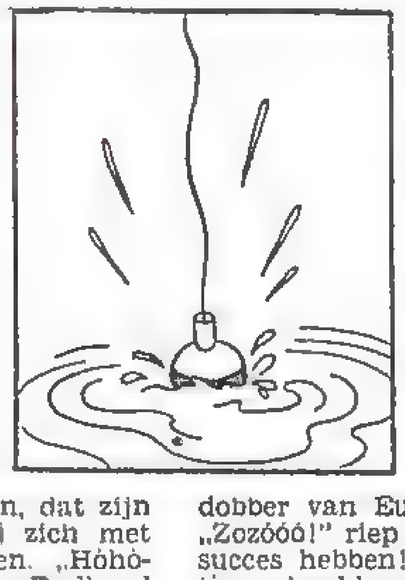

399) Nu begon de otter zó hard te lachen, dat zijn zware stem bulderde door zijn hol en hij zich met beide voorpoten de buik moest vasthouden. „Hòhòhahaha, zoiets heb ik nog nooit beleefd! Ik, Radboud de visotter, afstammeling van een roemrucht ridddergeslacht, wordt bedreigd door een heel klein eendje, dat is hahaha, dat is hòhòhò toch te mal! Ik haha kan niet meer, hahahòhò, hou hihi, hou op!!" Maar Snatertje hield zich ferm „Ik heb je gewaarschuwd!" zei ze nog eens boos. Een ogenblikje later wipte de dobber van Eucalypta weer veelbelovend op en neer! „Zozóóó!" riep Eucalypta, „nu zal ik misschien méééér succes hebben!" En terwijl ze langzaam en voorzichtig ophaalde, hield ze haar adem in van spanning. En dat deden de twee konijntjes ook die van achter hun heuveltje al even scherp naar het water tuurden als de oude heks. En toen stond hun hartje een ogenblik stil, want daar verscheen een kurk, een hals, een KRUIKJE.....! —

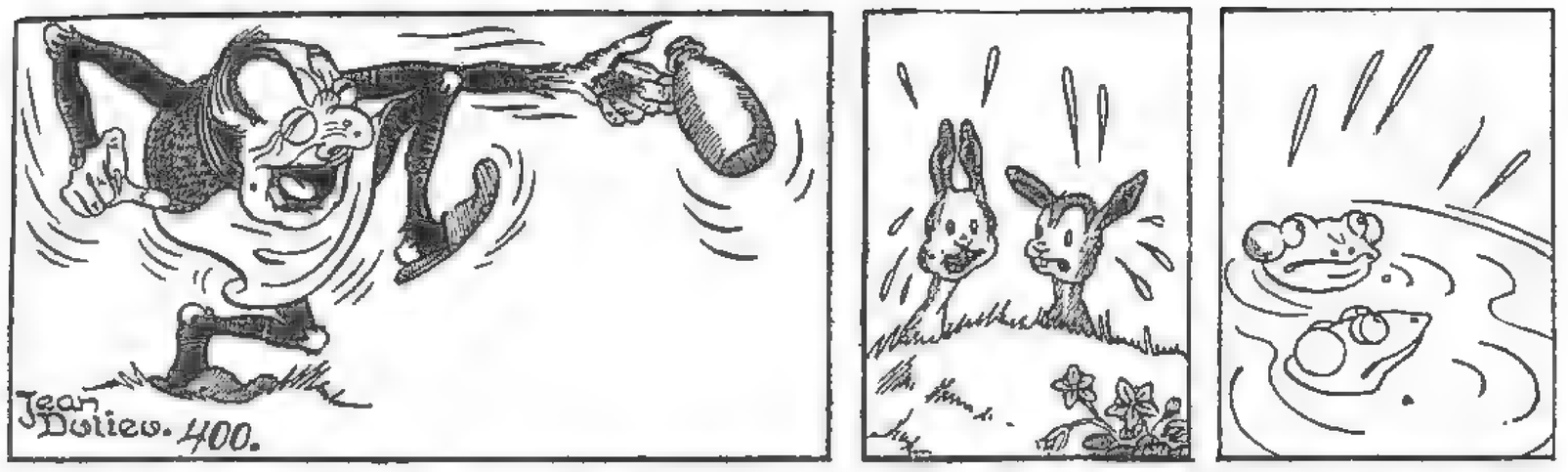

400) „Hoerrrrâaaa!!" gilde Eucalypta en ze was zó uitzinnig van vreugde, dat ze een woeste rondedans begon, zwaaiend met het kostbare kruikje. Nu was al haar moeite beloond en had ze haar levenswater terug! „Ik heb het, ik heb het, het krrrrruikje van Paaaaaaaulus!!" juichte ze.

„Het kruikje van Paulus!" stamelde Hipje ontdaan, vergat alle voorzichtigheid en stak zijn kopje boven het beschermende heuveltje uit. „H-h-h-het k-k-kruikje van P-p-paulus!" stotterde Hupje ontdaan, en dook op naast zijn broertje. „Het kruikje van Paulus!" zeiden de kikkers angstig tegen elkaar en zetten hun blazen uit en begonnen zo luid ze konden te kwaken. Hadden ze Paulus niet beloofd op het kruikje te zullen passen? En wat moesten ze nu tegen die lelijke heks ondernemen, die daar rondhuppelde als een bepeperde bromvlieg? Wat konden ze anders doen dan kwaken, kwaken, zo luid mogelijk? —

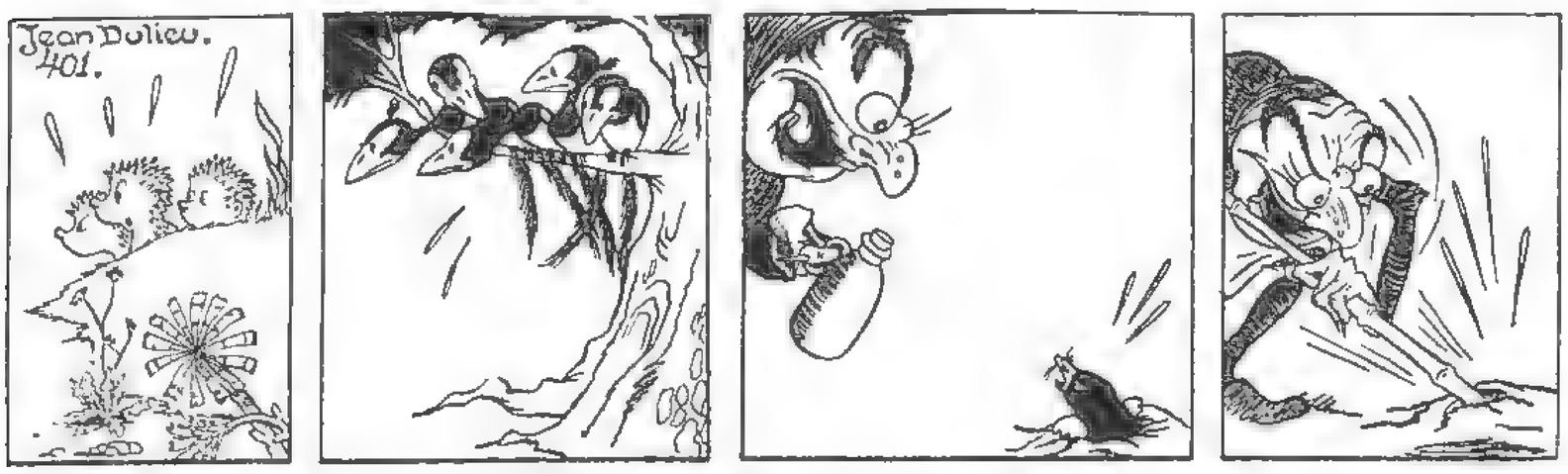

401) Maar Eucalypta had oog noch oor voor haar omgeving, ze huppelde uitgelaten op de walkant en zong luidkeels een heel raar heksenlied. Er was niemand, die het kon verstaan maar ze maakte zó'n lawaai, dat het tot ver in de omtrek hoorbaar was. De drie egeltjes renden naderbij en begluurden de springende heks van op een afstandje. En ook de vijf ekstertjes kwamen aangevlogen, ze gingen op een boomtak dicht tegen elkaar aanzitten en keken hun ogen uit. Zelfs een mol stak zijn kop uit de grond om te zien wat dat dreunen en stampen boven zijn hoofd te betekenen had. „Hoe!!" riep de heks tegen de mol, „wat kom jij mij bespioneeeeeeren? Heeft Paulus je soms gestuurd? Wacht maar even, ik zal je leeeeren!" En Eucalypta greep haar hengelstok om ermee naar de mol te slaan. Maar die had zich alweer haastig teruggetrokken in zijn gang. Eucalypta priemde hem na, gelukkig zonder hem te raken en gilde: „Ziezóóó, dicht is je holletje, probeer het nu nog eens, mollemormel!!" —

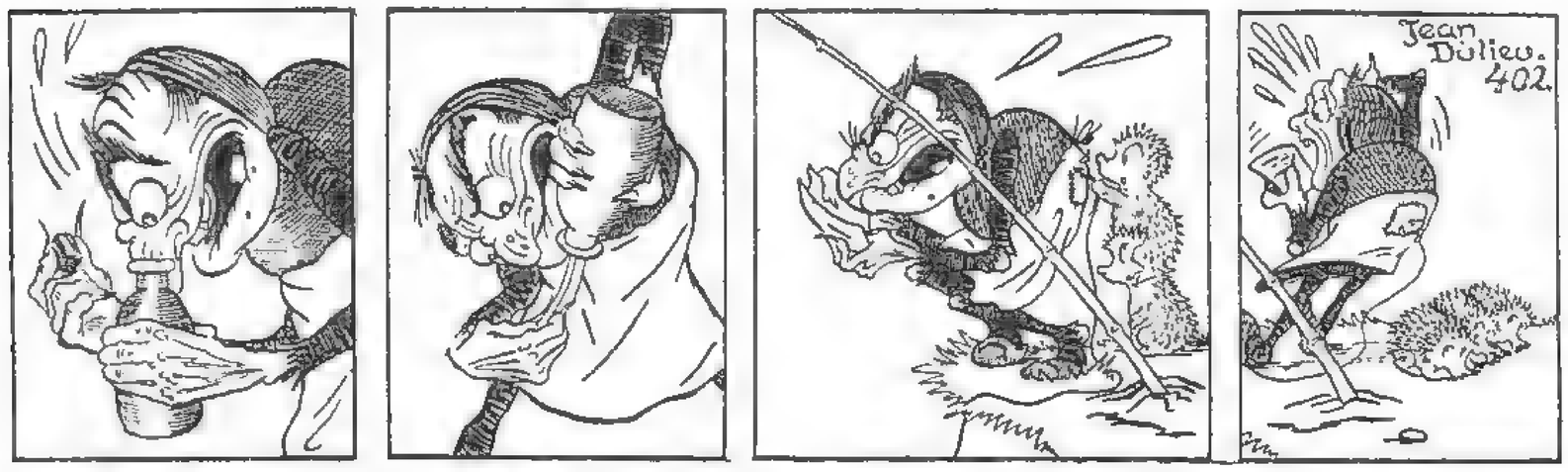

402) Doch plotseling hield Eucalypta op met haar dans en haar lied. Ze woog het kruikje op de hand en prevelde: „Wat is het licht!" Ze tikte er tegen en zei: „Wat klinkt het hol!" Ze rukte de kurk eraf, keek erin en schreeuwde: „Het is LEEEEEEG!!" Maar leeg was het kruikje niet, want toen ze het woedend omdraaide en het schudde, kwam er een opgerold papiertje uit glijden. „Een briefje!" gierde ze opgewonden en rolde het haastig open. Ze tuurde en tuurde en kon het bijna niet lezen, want schrijven was niet de sterkste zijde van Radboud de visotter. Ze bemerkte niet hoe Ietje op de schouders van Pietje staand, haar vasthaakte aan haar eigen lijn! Toen las ze langzaam en moeizaam: „Als je trek hebt in een slokje levenswater, kom me dan eens opzoeken! De beste wensen van Radboud, de visotter."

Eucalypta greep wanhopig naar haar hoofd en liet zich van woede en ontsteltenis pal achterover vallen! —

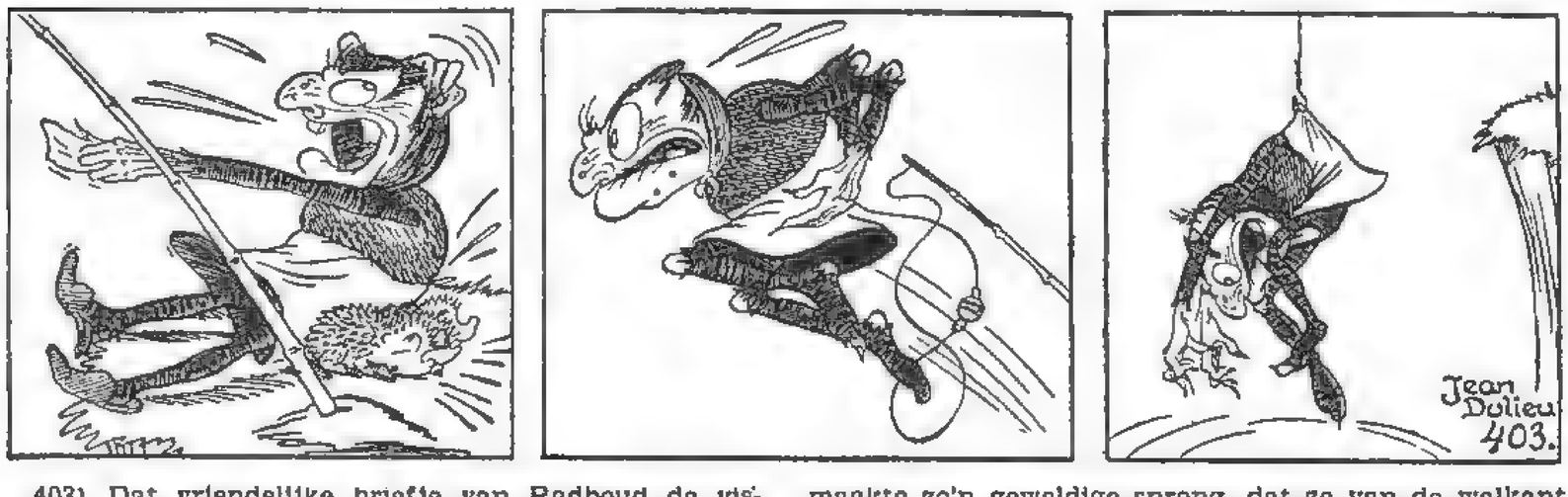

403) Dat vriendelijke briefje van Radboud de visotter was te veel voor Eucalypta! Al haar inspanning vergeefs, geen levenswater en op de koop toe nog bespot worden door zo'n gladde visotter! Ze tuimelde wanhopig pardoes op de drie egeltjes, die zich zij aan zij achter haar hadden opgesteld, de kop op de voorpootjes en al hun stekeltjes recht overeind! Prikprikprikkerdeprikkerdeprik!! Loeiend stoof Eucalypta even snel omhoog als ze was gaan zitten en maakte zo'n geweldige sprong, dat ze van de walkant vloog en zeker in het water zou zijn gevallen als ze niet door Ietje aan de hengel was vastgemaakt! De laatste boog door, kraakte vervaarlijk, maar omdat het een heksenhengel was, kon hij ieder gewicht dragen, dus brak hij niet. De lijn was in allerlei bochten om de dobber gekronkeld en raakte zo in de knoop, dat hij juist niet lang genoeg meer was om Eucalypta het water te doen raken! —

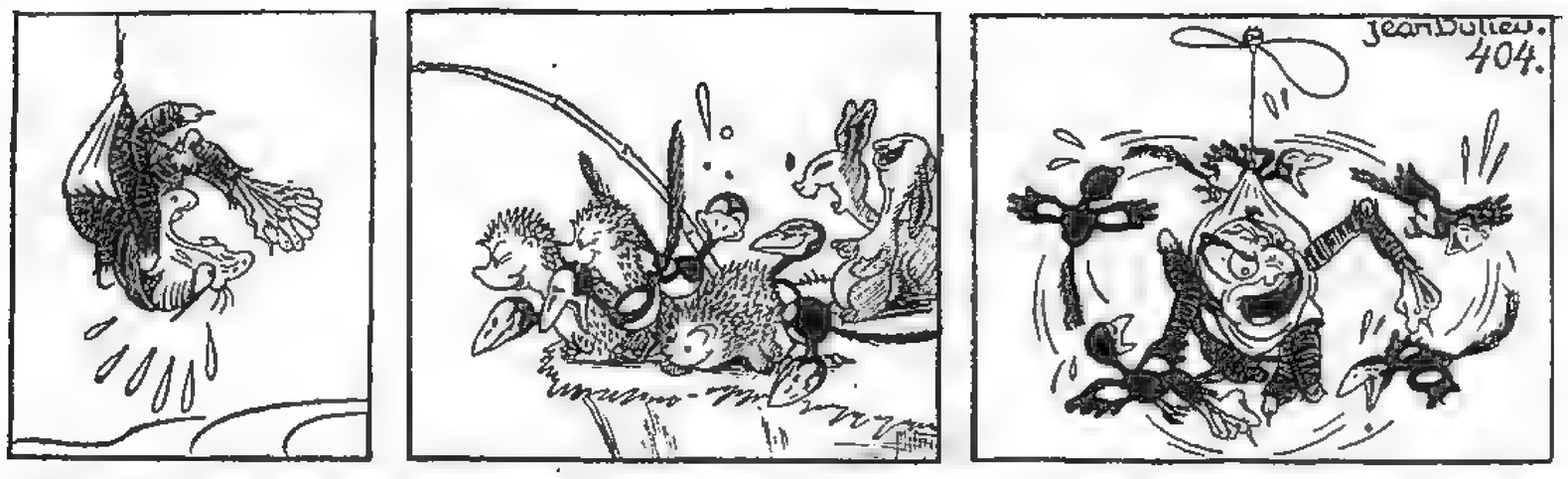

404) Daar hing de boze oude heks nu aan haar eigen hengel! Ze schreeuwde van angst en begon met gevouwen handen om genade te smeken. „Lieve dilieren!" jammerde ze, „help me toch, genááááde. Ik zal jullie alles geven wat je maar wilt, als je me nu eerst bevrijdt! Ik zal jullie nooooooit meer kwaaddoen! Ik zal altijd héééél lief voor jullie zijn. help help!!" Maar de dieren dachten er niet over om het lelijke wijf te helpen. Ze lachten haar uit zo hard ze konden en luisterden helemaal niet naar alle mooie beloften en dat was heel verstandig, want de beloften van een heks zijn nooit te vertrouwen. Toen begon de heks opeens uit een ander vaatje te tappen. „Schurrrrken zijn jullie. boeven, geméeéénerds, wacht maaaarrr als ik eenmaal los ben, dan zal ik het jullie betááááld zetten!!" Maar ook nu luisterden de dieren niet naar haar, de eksters gingen zelfs rondjes vliegen om haar heen, waar Eucalypta vreselijk dulzelig van werd. —

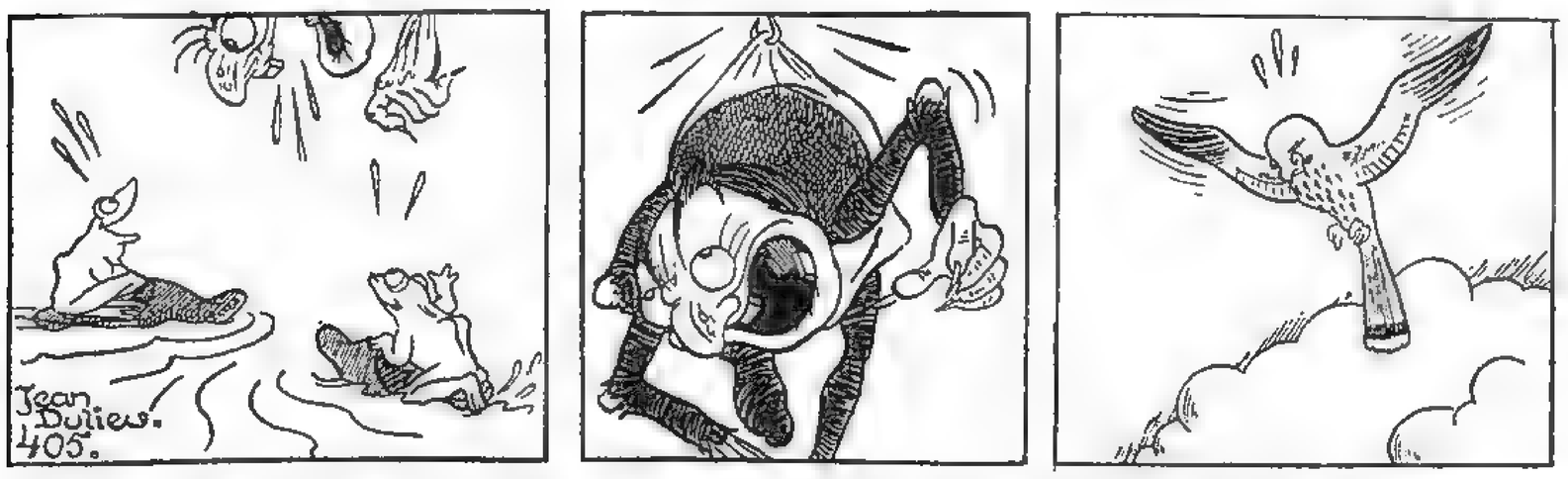

405) Maar Eucalypta werd niet alleen vanaf de wal bespot door die rakkers van kinderen, ook van een andere kant klonk geschater en tot haar onuitsprekelijke woede ontdekte Eucalypta de twee kikkers, die vrolijk onder haar heen en weer voeren in haar eigen muilen, uitgetrapt bij haar plotselinge luchtrels! Het wijf was helemaal buiten zichzelf, ze gilde en schreeuwde, schold en smeekte zo luid mogelijk, alles door elkaar en keek wild om zich heen of er dan nergens iemand zou opdagen die haar kwam redden uit deze verschrikkelijke positie!

Zelfs riep ze in haar wanhoop om Paulus. Misschien zou dat goedaardige kaboutertje wel medelijden met haar hebben gekregen Maar Paulus kwam niet en er kwam niemand om hulp te bieden. Alleen een torenvalk stond hoog in de lucht te „bidden", zoals dat onder torenvalken gebruikelijk is wanneer ze naar een prooi uitkijken Ook Eucalypta ontdekte hem. „Lieve mooie tooooorenvalk, help jij me dan toch!!" —

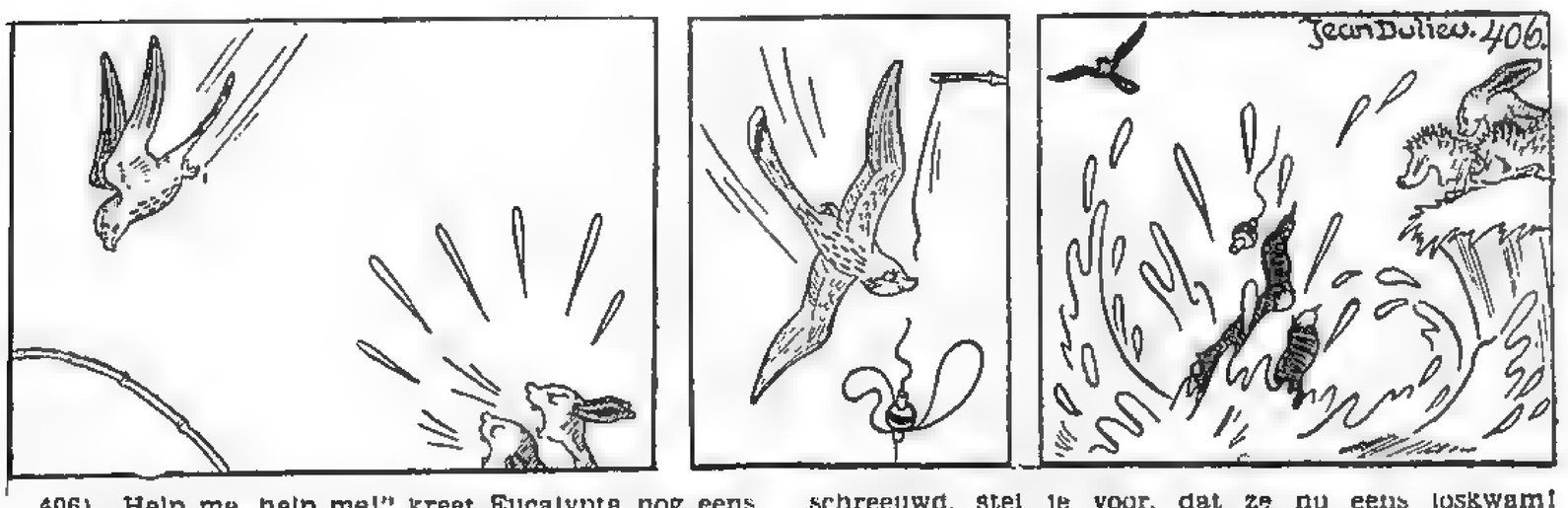

406) „Help me, help me!" kreet Eucalypta nog eens De torenvalk scheen na te denken. Hij stond nog een poosje heel stil te wiekelen, toen sloot hij opeens de vleugels en kwam als een steen naar beneden vallen. Zou hij Eucalypta werkelijk helpen? De jonge dieren op de wal hielden hun adem in. Hipje en Hupje riepen hem toe: „Niet doen, niet doen, ze is gevaarlijk!!" Ze dachten met schrik aan al de bedreigingen. die de heks hun had toegeschreeuwd. stel je voor. dat ze nu eens loskwam! Maar de torenvalk lette niet op hen, hij liet zich tot vlak bij de grond vallen, opende toen plotseling de vleugels en zeilde met een mooie boog om de hengel heen, waar Eucalypta aan hing te spartelen. „Knip" deed zijn vlijmscherpe snavel door de strakgespannen lijn en daar schoot Eucalypta. met het hoofd naar beneden, het water in! Met een minachtende blik op de kleuterklas vloog de valk verder. —

407) Met een vaartje zakte Eucalypta tot op de bodem, stak haar neus in het zand, deed haar mond open om adem te halen en hapte meteen een hele kolonie watervlooien op, raakte verward in een bosje waterplanten, moest zich met geweld losrukken en begon toen langzaam weer te stijgen. Met haar lange armen maaide de heks een beetje om zich heen in de mening, dat zoiets zwemmen moest verbeelden en het enige dat ze ermee bereikte, was, dat ze nog een beetje langer onder bleef.

„Kijk eens wat een lelijke zeemeermin!" fluisterden een paar stekelbaarsjes elkaar toe en namen overhaast de vinnen! In hun hele stekelbaarzenbestaan hadden ze nog nooit zoiets vreselijks gezien! Eucalypta hapte nog naar een paar geweldige slokken water, blies een massa belletjes uit en keek om zich heen of ze de oppervlakte haast bereikt had. En toen staarde ze opeens in het grijnzende gezicht van Radboud de visotter! —

408) „Kijk kijk!" zei Radboud. „wat vind ik dàt aardig van je om zo gauw op mijn uitnodiging in te gaan! Hier heb ik het beloofde kopje levenswater voor je, drink het maar gauw op!" Eucalypta verstond van de hele toespraak natuurlijk niets, want haar oren zaten vol water, maar ze scheen toch wel te begrijpen wat de bedoeling was, want ze zei haastig: „Blub!", draaide zich geschrokken om, sloeg haar armen uit en begon wild in het rond te zwaaien. En van pure ontsteltenis kon ze nu opeens wèl zwemmen, want ze kwam vooruit, alleen niet zo vlug, doch dat was te wijten aan Radboud, die de dobber had gegrepen en zich rustig door de heks liet slepen! Hij had Eucalypta heel vriendelijk een kopje levenswater aangeboden en dat zou ze nu drinken ook! Waarom was ze anders beneden gekomen? Nou ja, er zat natuurlijk geen levenswater in dat kopje, want gewoon water was voor die oude heks toch goed genoeg? —

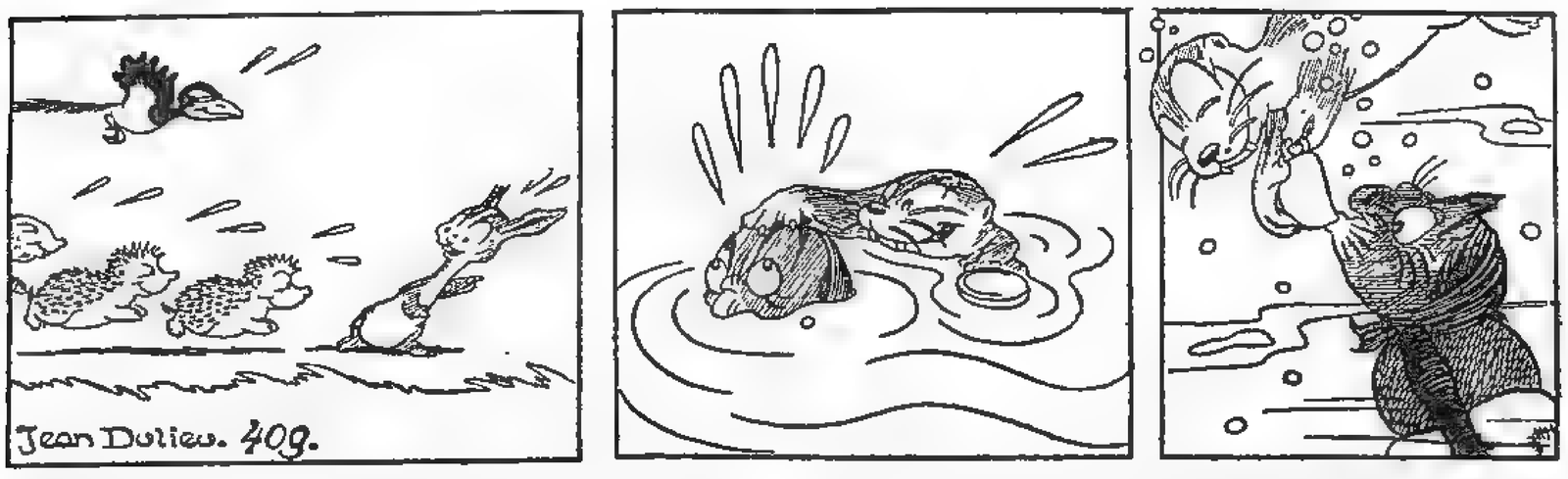

409) „Jongens!" riep Hipje tegen zijn vriendjes, „laten we ons nu gauw gaan verstoppen, want als Eucalypta zo meteen weer boven water komt, mag ze ons niet zien, anders gaat ze ons kwaad doen!" Dat was verstandig geredeneerd en de diertjes haastten zich weg.

Daar kwam het hoofd van Eucalypta opduiken, ze zag rood van benauwdheid en snakte naar wat lucht, maar voordat ze haar neusgaten boven water kon krijgen, drukte Radboud haar gauw weer naar beneden. „Voor je dit kopje levenswater hebt leeggedronken, laat ik je niet boven komen! „riep hij dreigend uit, „dat is een goede straf voor al je wandaden!" Nu had Eucalypta hem wèl verstaan en ze begreep ook, dat er niets anders opzat dan de otter te gehoorzamen. Ze werd nog roder en nòg roder en toen helemaal paars en onderwijl dronk ze wat ze kon uit het kopje, dat natuurlijk niet leeg werd! Pas toen ze bijna uit elkaar knapte van benauwdheid liet Radboud haar gaan! —

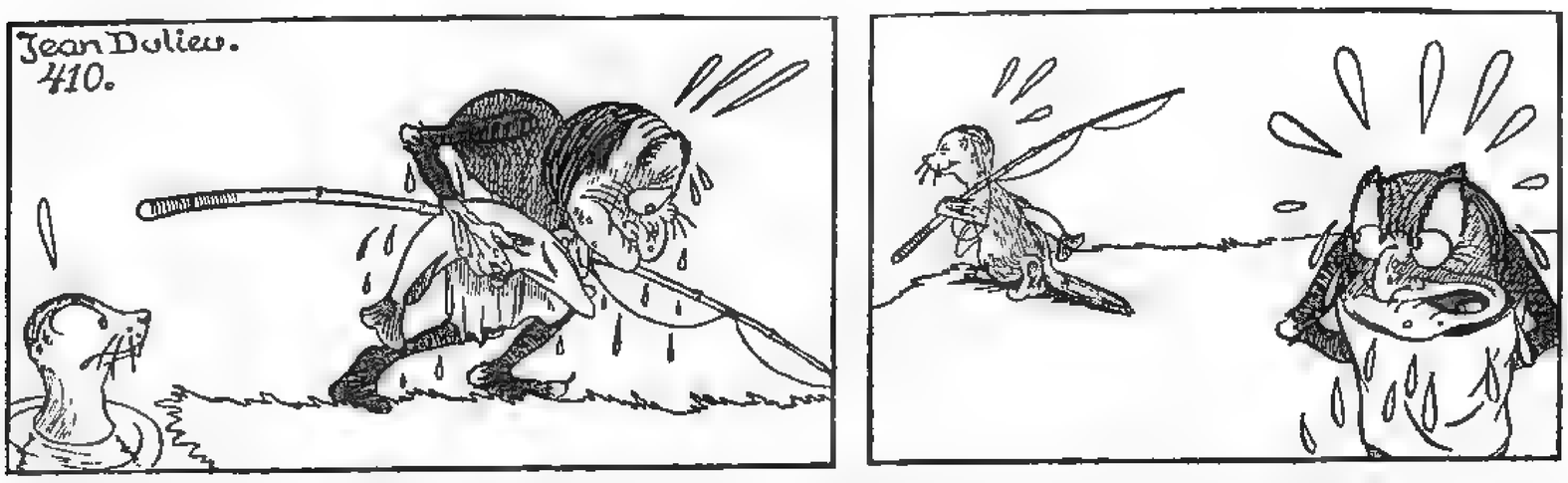

410) Hoestend en proestend was Eucalypta uit het water geklommen. Brrrr, dat was een avontuur geweest, dat haar nog lang zou heugen! „Het zal lang duren voor ik weer ga hengelen!" kreunde ze en dat bracht haar meteen de mooie hengel in herinnering, die nog aan de waterkant moest liggen. En die valse snoek, die haar zo gemeen in de neus gebeten had! „Jou zal ik tenminste lekkerrr opeten!" gromde de heks, toen ze haar eigendommen teruggevonden had en strompelend sloeg Eucalypta de richting van haar heksenhut in. Maar wie trok haar daar aan de rok? „Pardon!" sprak Radboud, „mag ik u erop attent maken, dat het gebruiken van een hengel en het vangen van vis in mijn viswater ten strengste verboden is?" „Jamaaaarrr..." wilde Eucalypta tegenwerpen. „Niets te jamaaaarrren!" zei Radboud plechtig. „De viswet is al een heel oude wet, die door mijn adelijke voorvaderen werd ingesteld toen ze nog in de familieburcht woonden en daar hebt u zich aan te houden!"

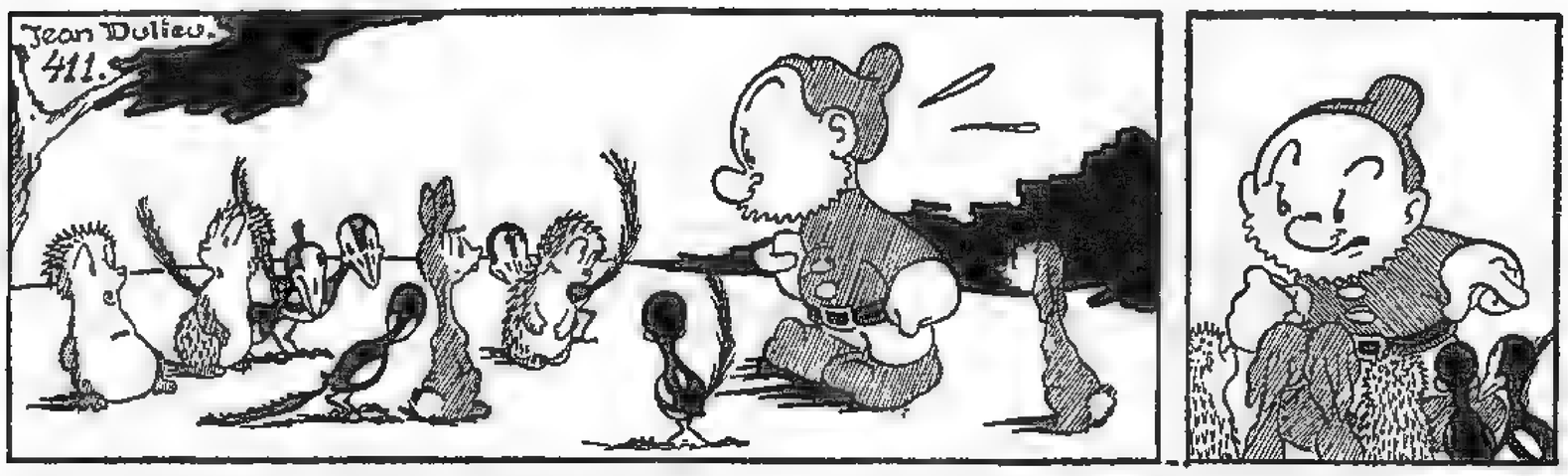

411) Wat hadden de kinderen die middag een plezier gehad! Toen de oude heks verdwenen was, nadat Radbout de visotter haar zo fijn had beetgenomen, liepen ze druk kwebbelend naar huis en ieder dacht dat het aan zijn dapperheid en list te danken was, dat dit avontuur zo goed was afgelopen! Daar kwam Paulus opeens aanstappen! Hij bekeek het stel kwajongens met onderzoekende blik en vroeg argwanend waarover ze zo'n plezier hadden. Dadelijk werd het stil want de dierenkinderen voelden er niet veel voor om Paulus te vertellen wat ze allemaal voor kattekwaad hadden uitgehaald. „We hadden plezier", begon Ietje. „Ja, we hadden plezier over..." vervolgde Sprietje. „Waarover eigenlijk?" vroeg Hupje zacht. „Over Gregorius, jaja, Gregorius!" mompelden toen alle dieren tegelijk. „Zozo, hadden jullie plezier over Gregorius! Nu, dan zou ik nu maar zoet naar huis toe gaan en straks bijtijds naar school, goed begrepen?" zei Paulus en ging naar de dassenwoning.

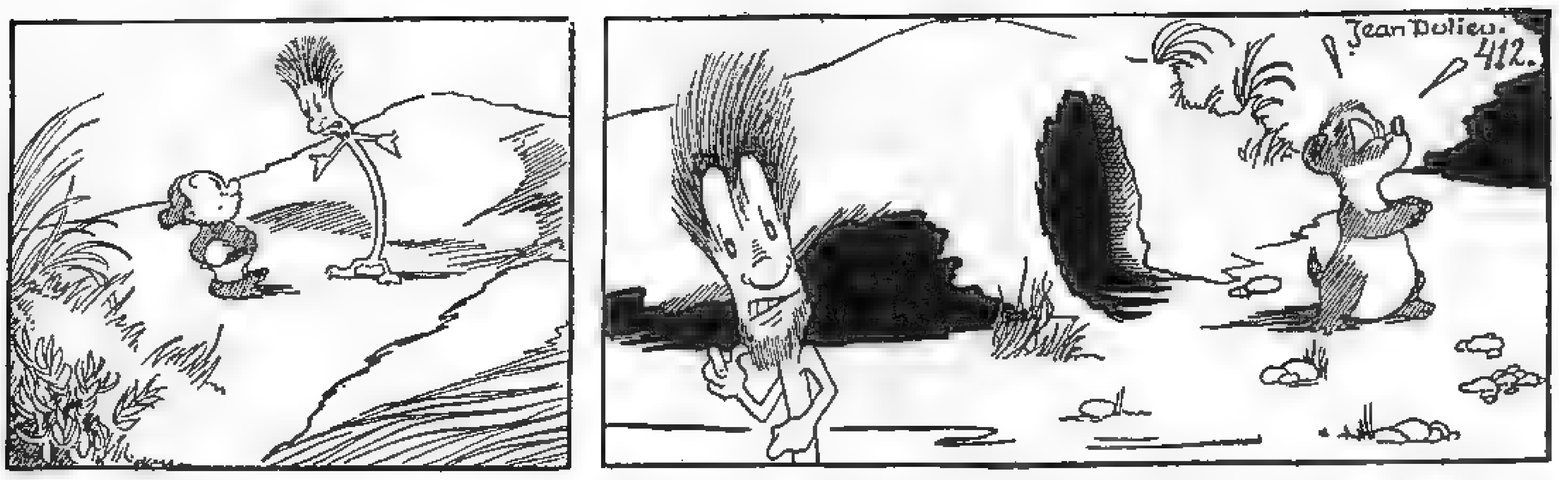

412) Dorus Bezem kwam Paulus al tegemoet lopen. „Is er iets bijzonder met Gregorius?" vroeg Paulus dadelijk. „Iets bijzonders? Ja zeker Paulus, aha — hij — hum — hij slaapt nu al maanden en aha — wat ik ook probeer, hij is — aha hum — niet te wekken!" En nu vertelde Dorus hoe Gregorius dag aan dag lag te snurken, geen water, geen knijpen en geen schreeuwen richtte iets uit, hij sliep zoals hij nog nooit geslapen had. „En het ergste — aha — is, dat hij — hum — last van slaapwandelen heeft! Jij moet me helpen hem te wekken Paulus, ik geloof vast, dat hij is — hum — en ik kan toch niet steeds achter hem aan lopen om op te passen, dat hij geen ongelukken maakt?"

Op dat moment kwam Gregorius luid snurkend uit zijn woning stappen, de ogen stijf toe, de voorpoten vooruit. „Gregorius!!" riep Paulus zo hard hij kon, maar Gregorius hoorde en zag niets Hij liep met een tevreden slaapgezicht in een grote kring rond en ook toen Paulus hem stevig aan zijn staart trok, vertrok de slapende das geen spier!

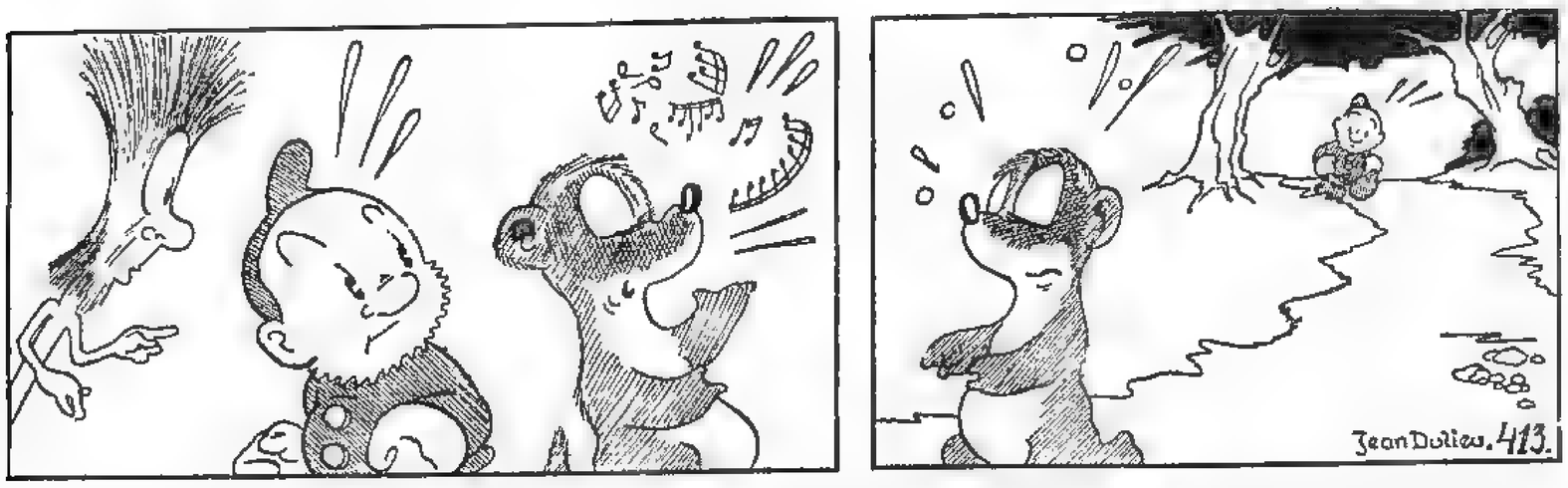

413) „Het is een raadsel", zei Paulus, hij moet ziek zijn, je hebt gelijk Dorus. Maar welke geheimzinnige aandoening heeft hem in deze toestand gebracht?" En toen hief Gregorius plechtig een voorpoot op, opende zijn mond en begon te zingen! Ja heus, hoe ongelooflijk het ook klinkt, het was toch echt waar, Gregorius zong! Dat was nog bijna nooit voorgekomen in zijn bestaan en dat zingen maakte dan ook zijn vreemde slaapziekte nóg wonderlijker. Jammer genoeg zong Gregorius zó eigenaardig, dat er geen woord van te verstaan was. Het waren zo maar klanken, erg vals en het leek nergens op. Gregorius zelf scheen het echter erg mooi te vinden, hij gebaarde tenminste breed met beide voorpoten en af en toe hield hij even op om een traan van aandoening weg te slikken. opeens staakte Gregorius zijn gezang en wandelde het stille bos in, in de richting van de Paulusboom. Onze boskabouter liep hem na, benieuwd wat Gregorius daar zou zoeken!

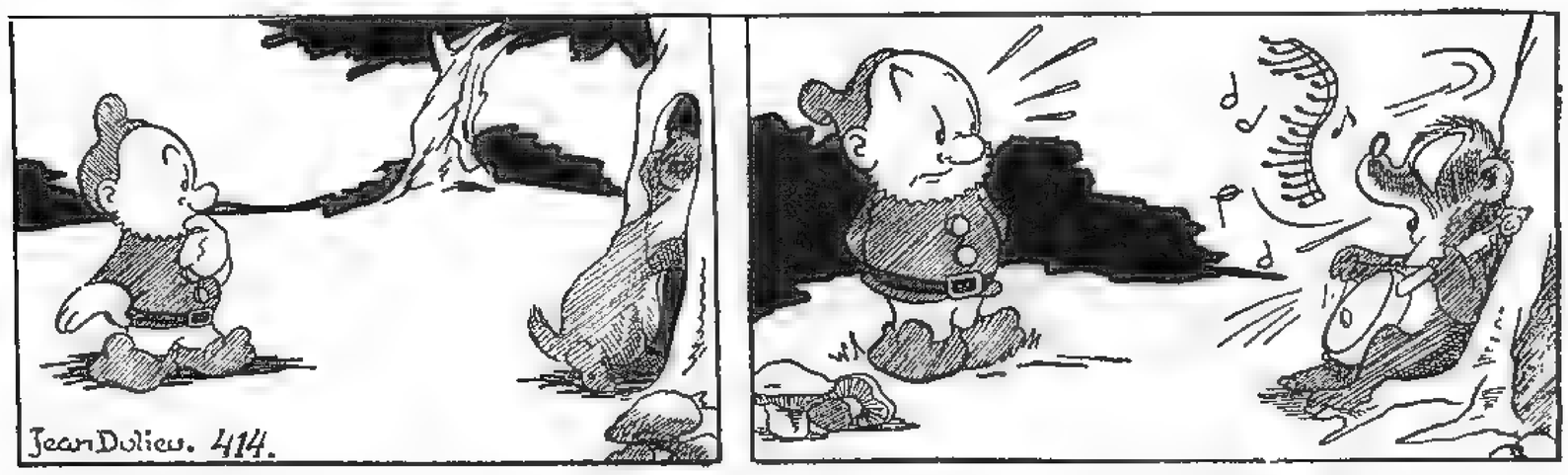

414) Gregorius kon ook in diepe slaap de weg door het bos heel goed vinden. Hij liep tenminste zonder aarzelen recht op het huis van Paulus af, duwde de deur open en ging naar binnen. „Wel heb ik ooit van mijn leven!" mompelde Paulus, „wat gaat die slaapkop in mijn woning uitvoeren?" Het antwoord liet niet lang op zich wachten, want Gregorius had heel gauw gevonden wat hij zocht en kwam weer naar buiten met de kabouterbanjo! Nu kende de verbazing van Paulus geen grenzen meer. Gregorius en een banjo, hoe was het mogelijk! Hij had toch nog nooit muziek gemaakt, wat wilde hij dan met dat instrument doen? Maar Gregorius scheen in zijn slaap grote talenten te hebben gekregen. Hij nam plaats tegen een boom, tokkelde op de enige snaar die de banjo rijk was en galmde toen met veel gevoel en vreemdsoortige lange uithalen: „Wau-au-auw, ik houou zo van jou!!" Nu ging Paulus een licht op. „Hij is verliefd, de slaapkop, hahaha, Gregorius verliefd!!"

415) Hoofdschuddend keerde Paulus terug naar de school Zijn ontdekking betekende een hele geruststelling. Een das die verliefd is kan nooit ziek zijn! Hij zou er wel een middel op vinden om hem te doen ontwaken! Maar nu moest hij eerst weer les geven, die kinderen hadden het onderwijs heus wel nodig! En Paulus nam een klevitsei, hield dat omhoog en riep uit: „Snatertje, vertel jij me eens wat dit voor een ei is?" Maar Snatertje antwoordde niet, want er was helemaal geen Snatertje! „Waar is Snatertje gebleven, wie weet waar Snatertje is!" riep Paulus ongerust. De kinderen keken elkaar verlegen aan Wat moesten ze nu weer voor een uitvlucht bedenken? „Vertel op! Waarom staan jullie zo beteuterd te kijken! Is er soms iets gebeurd met Snatertje?" Paulus werd ongeduldig. En nu mompelden de dieren iets over de heks en de hengel en Paulus schrok zó, dat hij begon te beven. Het volgende ogenblik rende hij weg om Eucalypta op te zoeken. „Wat heeft de heks met Snatertje gedaan??!!"

416) Hijgend kwam het kleine boskaboutertje bij de hut van Eucalypta aan. O wat maakte hij zich ongerust over het lot van Snatertje! Misschien was het wel beter geweest als hij eerst de kinderen eens goed ondervraagd had. maar daarvoor had hij geen geduld gehad.

Voor haar huisje zat Eucalypta in een luie stoel te lezen. Ze had een grote zwarte parasol neergezet om een beetje schaduw te krijgen, want de zon scheen fel en het was erg warm die dag. Paulus sloop op zijn teentjes naderbij. Hij keek dadelijk of er geen sporen van Snatertje waren, misschien ergens een wit veertje, maar hij kon niets ontdekken. Dan maar meteen er op af! Met een paar grote stappen was Paulus bij Eucalypta, hield haar dreigend zijn kleine kaboutervuist onder de neus en zei: „Als je me niet dadelijk vertelt waar Snatertje gebleven is, krijg je van mij een pak slaag zoals je nog nooit gehad hebt!" Eucalypta wist niet wat ze hoorde!

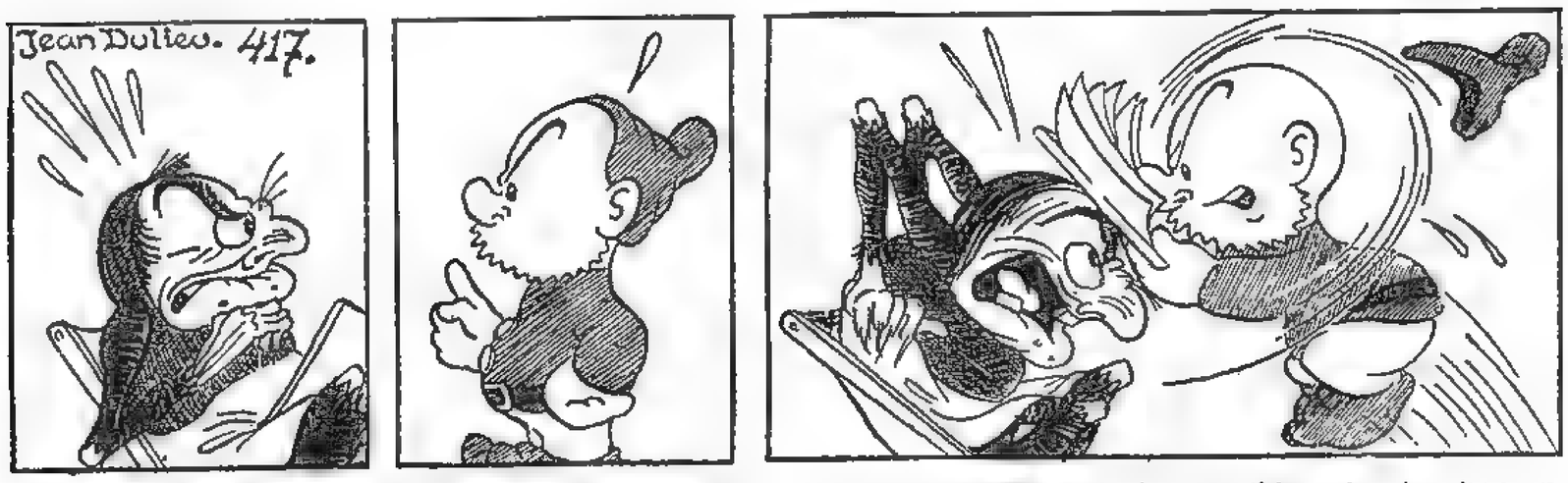

417) „Ik weet helemaal niets van een Snaaaatertje af!" gromde ze, „en als je denkt dat Eucalypta bang is voor zo'n nietig weeeezen, hahahahahihihi, dan heb je het helemaal mis!" „Denk eraan", zei Paulus vastbesloten, „ik tel tot drie en als je me dan nòg niet verteld hebt waar Snatertje is, sla ik erop los!!"

„Hoe durf jij....." „Eén!" riep Paulus. „Ik zal je leeeeren!" „Twéé!" „Weeee je gebeeeente!" „Drìè!" schreeuwde Paulus en hij pakte het dikke zware toverboek uit de handen van de oude heks en sloeg haar zó hard op naar kop dat ze gilde: „Au, ho, hou op, ik zal het je vertellen!"

„Dat is je geraden!" dreigde Paulus en hij hield het boek voor de zekerheid gereed tot een nieuwe klap. Eucalypta stond steunend op. „Ik weet het heus niet!" zei ze toen, maar omdat je zo'n vrrriendelijke kleine kabouterrr bent, zal ik het mijn toverbol vragen. „Als je maar voortmaakt want ik heb haast!" bromde Paulus boos.

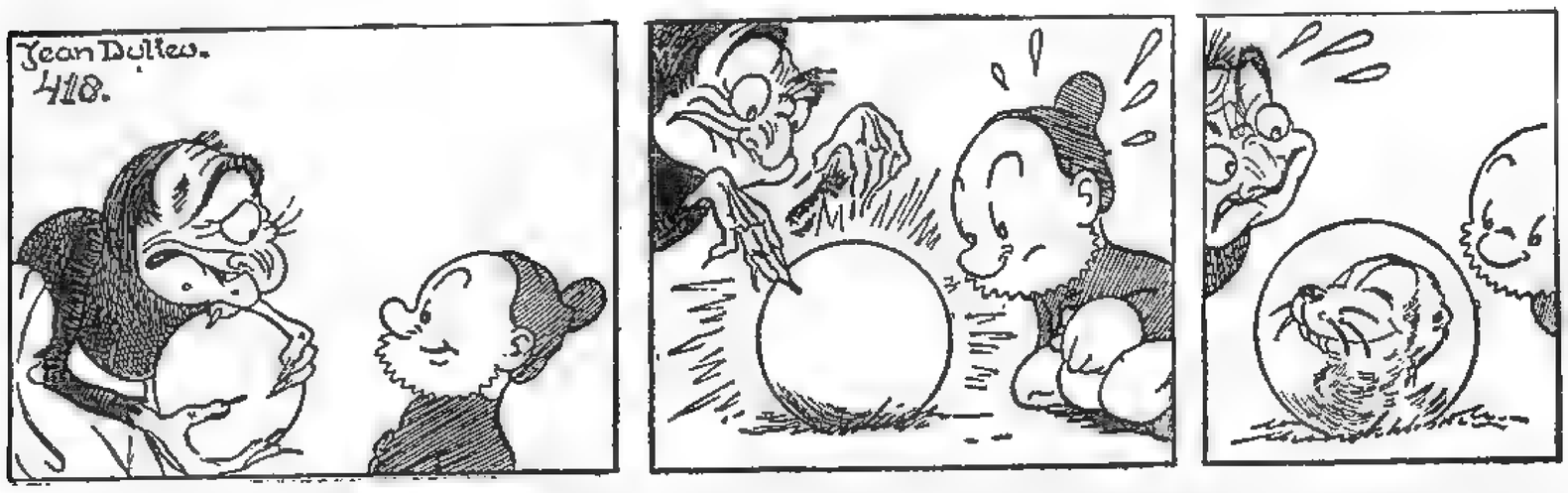

418) En de heks hield warempel woord. Ze ging haar hutje binnen en toen ze terugkwam had ze haar toverbol bij zich. Ze was toch blijkbaar wel een beetje bang voor die kleine dappere kabouter! Dat mannetje was sterker dan ze dacht! Gelukkig had Paulus nu het boek neergelegd. Eucalyota zette de toverbol in het gras en begon haar bezwering. Dadelijk gehoorzaamde de bol. Het ding begon te stralen als een kleine zon en Paulus keek vol spanning toe. „Waar is Snatertje?" vroeg hij toen ademloos. Meteen werd de bol dof en de glundere kop van Radboud de visotter verscheen erin. Toen de heks het portret van Radboud zag, keek ze helemaal niet vriendelijk. Ze had aan die nare visotter geen prettige herinneringen. Paulus die nog steeds niet wist wat er allemaal met Snatertje en Radboud, met Eucalypta en het levenswater was voorgevallen, was evenwel niet weinig verbaasd toen hij de otter herkende. „Wat moet Snatertje nu bij Radboud doen?" vroeg hij zich af.

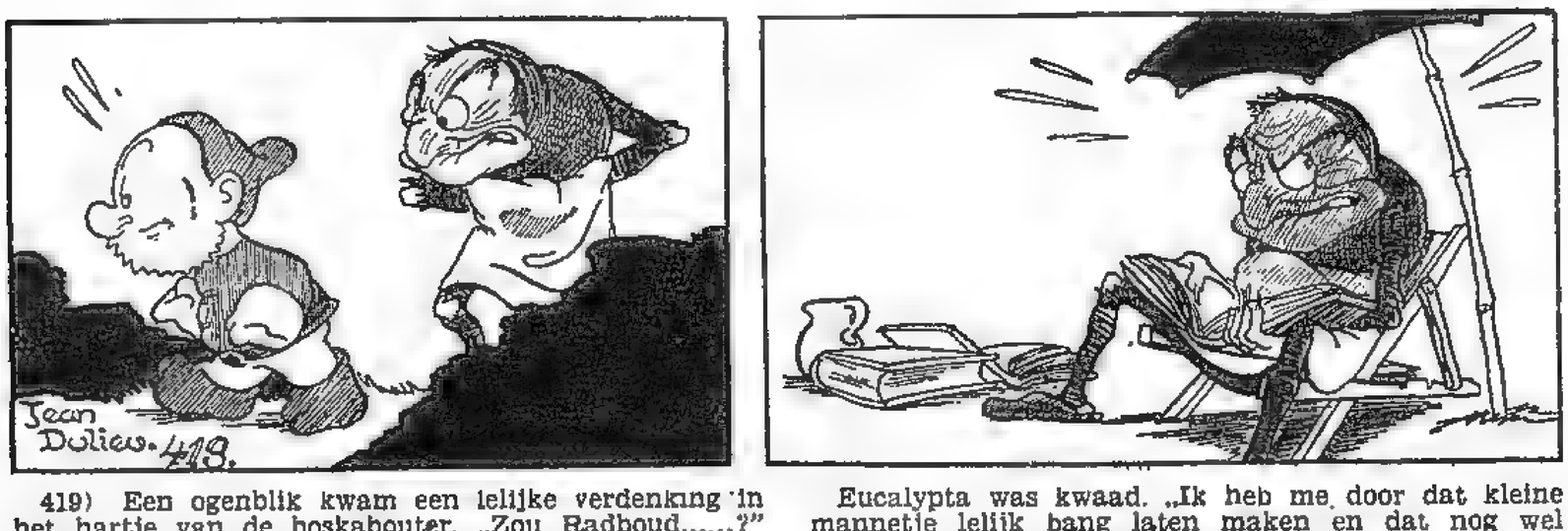

419) Een ogenblik kwam een lelijke verdenking in het hartje van de boskabouter. „Zou Radboud.....?" Maar nee, die voedde zich alleen met vis en hij was trouwens een afstammeling van een riddergeslacht dat er wezen mocht. Snatertje was dus wel in veilig gezelschap. Maar toch vond Paulus het verstandig om maar eens te gaan kijken. Hij was de aanwezigheid van de hele Eucalypta alweer vergeten en sloeg in gedachten de weg in naar het water waar Radboud woonde.

Eucalypta was kwaad. „Ik heb me door dat kleine mannetje lelijk bang laten maken en dat nog wel voor zo'n machtige heks als ik ben! En wat zou Snatertje met die hele geschiedenis te maken hebben? Ahaaaa, nu begrijp ik wie mij aan Radboud verraden heeft! Zozoooo, dus ook dat nietige eendje waagt het om Eucalypta te weerstaan! We zullen elkaar nog wel eens nader spreken!" En met een wraakzuchtige uitdrukking op haar heksentronie liet Eucalypta zich weer in haar ligstoel zakken.

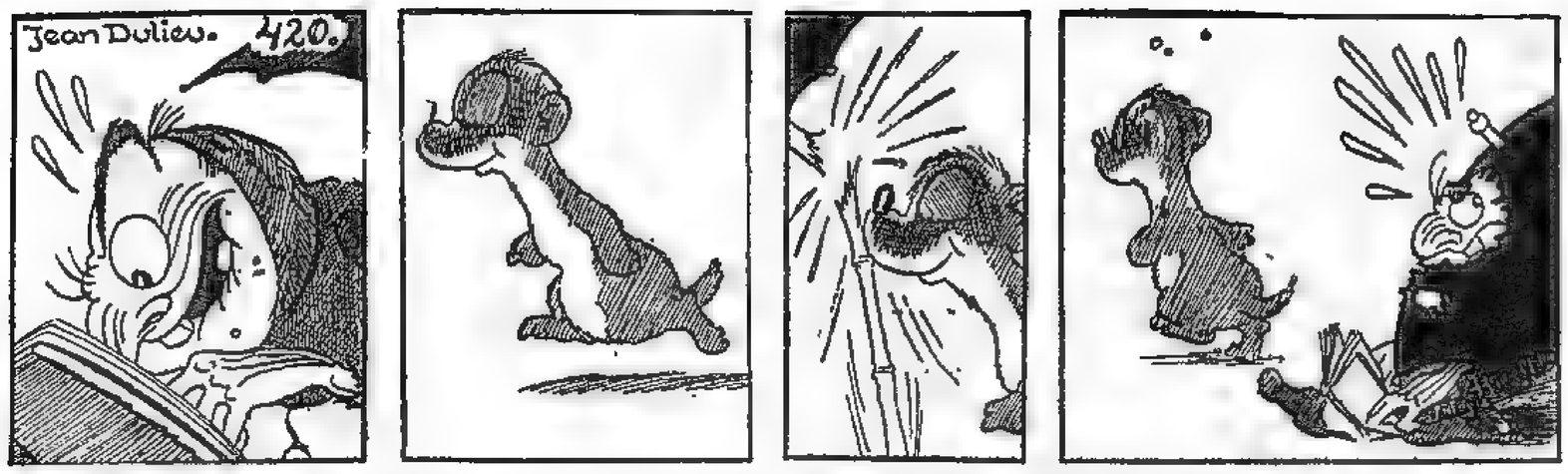

420) „Meteen eens even nakijken wat we voor tovermiddelen kunnen vinden om dat brutale eendebeest eens op haar nummer te zetten!" mompelde Eucalypta en ze snuffelde in het grote toverboek. „Wat zal ik doen? Snatertje in een plantje spinazie veranderen of in een kiezelsteentje, nee, wacht eens even, misschien in een aardig klein oorkruipertje? Of in een houtworm?" Zó verdiept was Eucalypta in haar toverboek en haar valse voornemens, dat ze helemaal niet bemerkte hoe Gregorius in looppas uit het bos kwam, de ogen toe en nog steeds vast in slaap Hij droomde stellig van een lief dassenvrouwtje, want een gelukkige glimlach speelde om zijn dassenmond. „Nu heb ik het!" riep Eucalypta uit, „ahaaaa Snaaaaterrtje, jij wordt een sneeuwvlokje, een doodgewoon onaanzienlijk sneeuwvlokje en als dan de zon fel schijnt, zal je gauw....." BOEM! KRAK! Daar rende Gregorius tegen de paraplustok aan, die meteen doormidden brak. Gegorius holde snurkend verder.

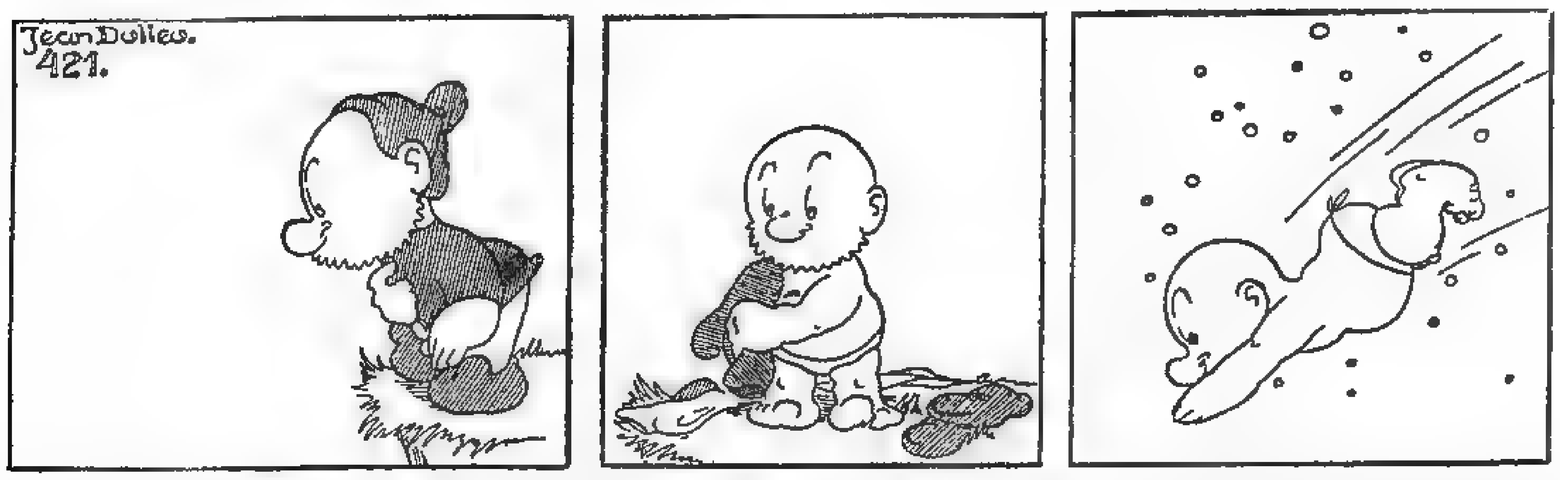

421) Paulus stapte met zijn korte beentjes zo hard hij kon naar het water Pffff dat was een warm werkje. Hij keek uit naar Radboud maar er was nergens een otter te bekennen. „Dan moet ik zelf maar eens even gaan kijken!" besloot Paulus meteen, „een bad zal me trouwens fijn opfrissen, tjongetjonge, wat is het warm!" En blazend gooide Paulus zijn kleertjes uit. „Hè, dat is lekker!" zei hij, toen een koel windje hem over zijn blote velletje streek. Eén, twee, hup! Daar sprong Paulus als een kikkertje van de wal en dook bijna tot de bodem van het water. Hij keek om zich heen, er was niemand te zien onder water maar toen hij wat verder zwom, ontdekte hij al gauw het deurtje van de otterwoning. Het was gesloten en Paulus wist niet wat hij doen moest om zijn aanwezigheid kenbaar te maken Een bel was er niet en kloppen onder water leek hem ook nutteloos. Maar natuurlijk had de otter hem wèl in het water horen springen en kwam gauw opendoen.

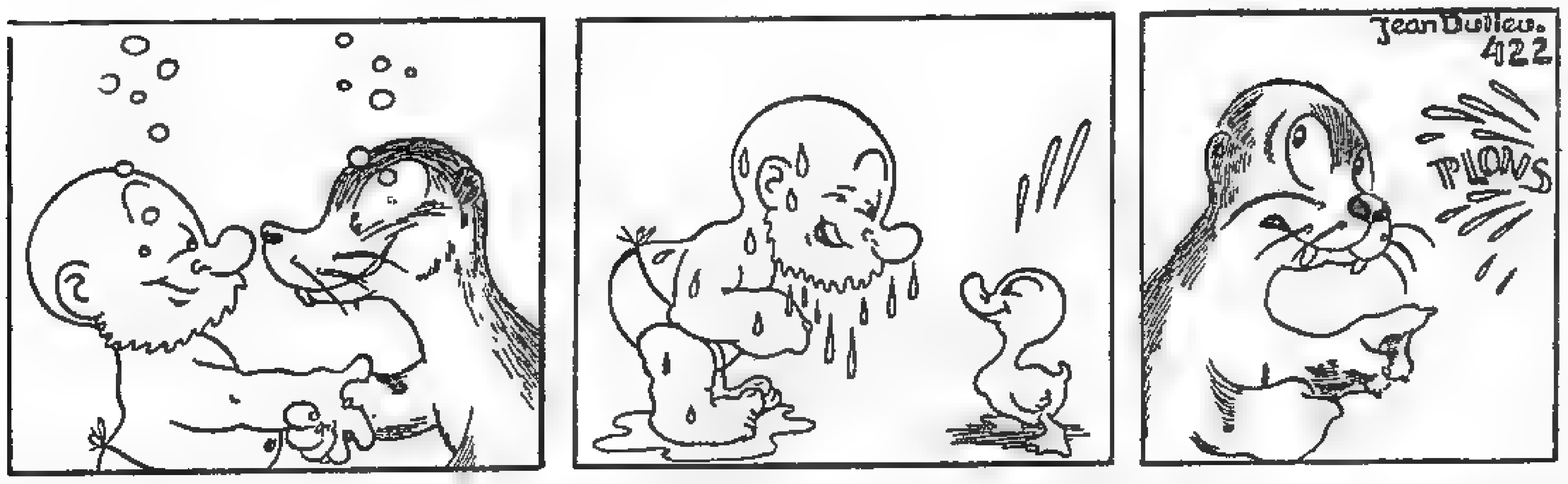

422) Radboud en Paulus schudden elkaar stevig de hand. Paulus wilde dadelijk naar Snatertje vragen maar hij bracht het niet verder dan: „Blub blub?" Doch Radboud scheen het dadelijk te begrijpen Hij knikte tenminste, zei ook: blub! en voerde Paulus door de donkere gang naar zijn hol, waar Snatertje al nieuwsgierig naar de bezoeker uitkeek. Wat was Paulus blij toen hij het eendje weer veilig en gezond voor zich zag! Hij had zich erg ongerust gemaakt. Radboud vertelde hem het hele verhaal van Eucalypta, die het levenswater had willen stelen en Paulus begreep nu dat Snatertje zich voor hem in levensgevaar had begeven! Hij klopte het dappere eendje op de schouder en zei: „Jij bent het flinkste eendje dat ik ooit ontmoet heb. Als er in het bos medailles waren, kreeg jij er nu vast een van mij!" Snatertje glom van trots en stamelde: „Dank U wel, meester Paulus, het had heus niets te betekenen". Toen stak Radboud een vinger op en zei: „Er valt iemand in het water!"

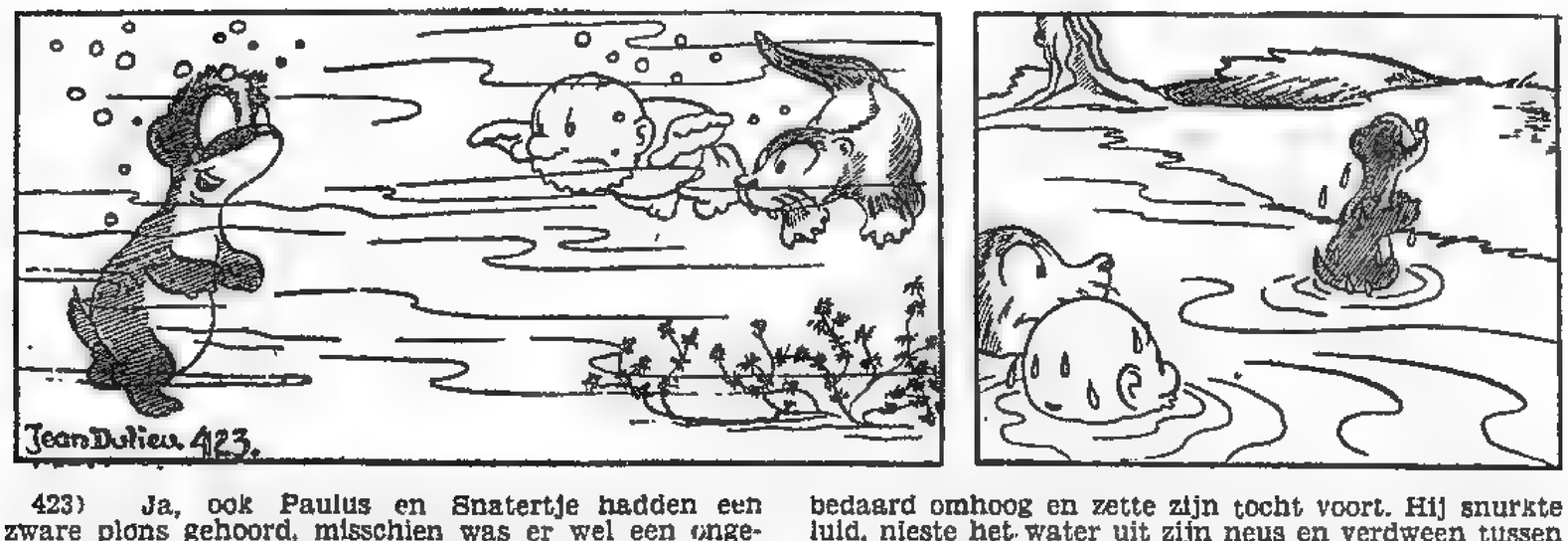

423) Ja, ook Paulus en Snatertje hadden een zware plons gehoord, misschien was er wel een ongeluk gebeurd. De otter en de boskabouter haastten zich door de gang naar beneden en doken in het water om te zien wat er was voorgevallen. Ze hadden wel kunnen schreeuwen van verbazing toen ze Gregorius ontdekten, die in het water was gevallen en nu, zonder te ontwaken, over de bodem wandelde alsof hij thuis was. Gregorius keek heel tevreden, kuierde gemoedereerd een eindweegs bereikte toen de wal weer, klom bedaard omhoog en zette zijn tocht voort. Hij snurkte luid, nieste het water uit zijn neus en verdween tussen de bomen!

„Wat mankeert hem?" vroeg Radboud ontsteld, „hij is geloof ik zwaar ziek!" „Nee, hij is niet ziek maar hij kan niet wakker worden en hij is verliefd!" antwoordde Paulus. Dat is ernstig, heel ernstig, vooral dat laatste!" sprak Radboud, „ik zou er eens met een dokter over praten!"

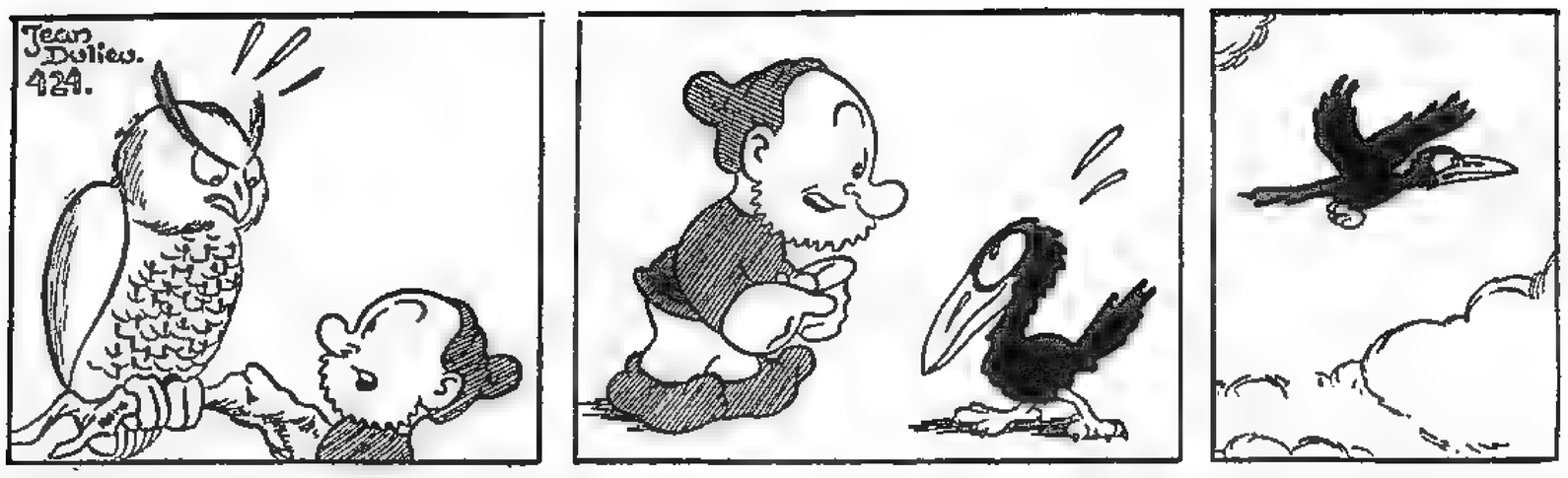

424) Paulus besloot de raad van Radboud dadelijk op te volgen en omdat er geen dokter in het bos was ging hij eens met de wijze vogels praten. Hij stapte allereerst naar Oehoeboeroe omdat hij die nu niet wéér bij Salomo ten achter wou stellen „Verstandig dat je bij mij komt!" sprak deze langzaam. „Salomo weet van die dingen niets af. Je zult trouwens wel gemerkt hebben dat hij als leraar ook niets betekent! Maar daar zullen we nu niet over spreken. Gregorius verliefd, zei je? Dat is heel lelijk, zoals ik al zei, heel lelijk! Maar ik weet er een uitstekend middel tegen! Laat hem een augurk eten, een flinke grote en het is dadelijk over!" Hoopvol ging Paulus naar Krakras. „Krakras, ik heb een augurk nodig, wil jij naar dokter Pieter, de veldkabouter, vliegen en er een halen? Ik heb geen augurken in huis en ze zijn in het hele bos niet te krijgen." Natuurlijk wilde Krakras dat voor Paulus doen en zij vloog onmiddellijk weg.

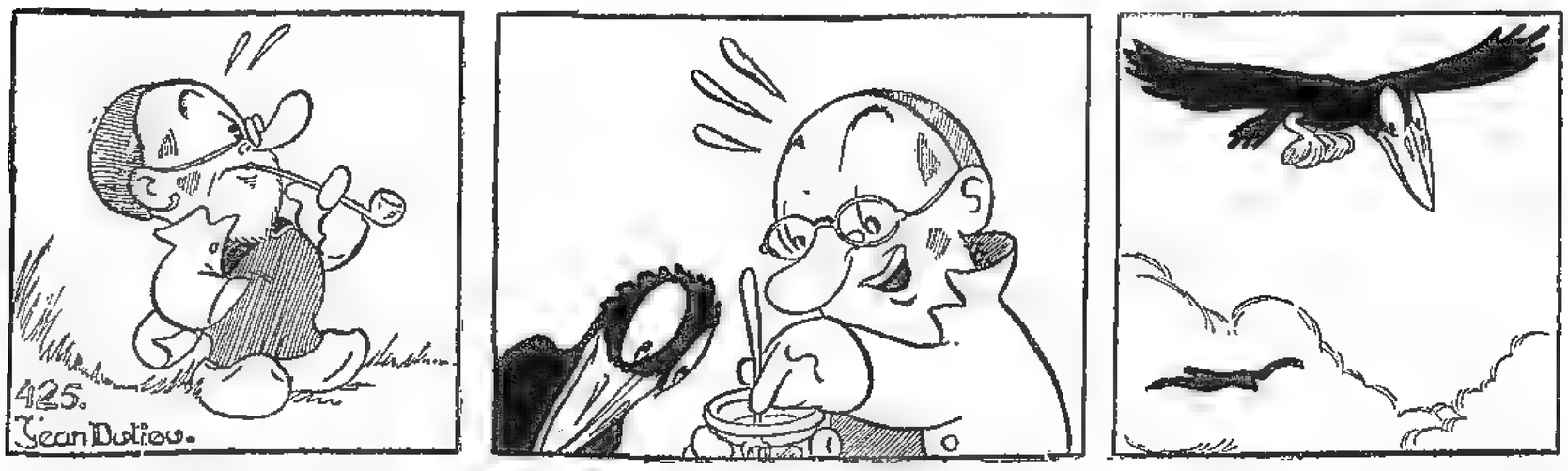

425) Van verre zag dokter Pieter Krakras al aankomen. „Dat is Krakras!" sprak hij bij zichzelf. „Die komt zeker een boodschap van Paulus brengen. Als hij me maar niet vraagt om weer eens in het bos te komen logeren want daar voel ik helemaal niets voor!" Maar zó erg was het niet, het ging alleen maar om een augurk. „Wel, zeker kun je die van mij krijgen, ik wil je wel een hele pot meegeven!" Toen Krakras echter verzekerde dat dat helemaal niet nodig, en een flinke augurk ruim voldoende was, pakte Pieter met een vork een grote augurk uit zijn augurkenpot en gaf die aan Krakras mee. „Wil je niet blijven eten?" riep hij nog, maar Krakras had geen tijd. „Als Paulus iets vraagt, moet het gauw gebeuren!" riep ze en reeds was zij hoog in de lucht, met de augurk stevig in de poten. Onderweg had de kraai nog een onaangenaam avontuur toen er opeens een slechtvalk aan kwam suizen, die het kennelijk op de augurk had gemunt!

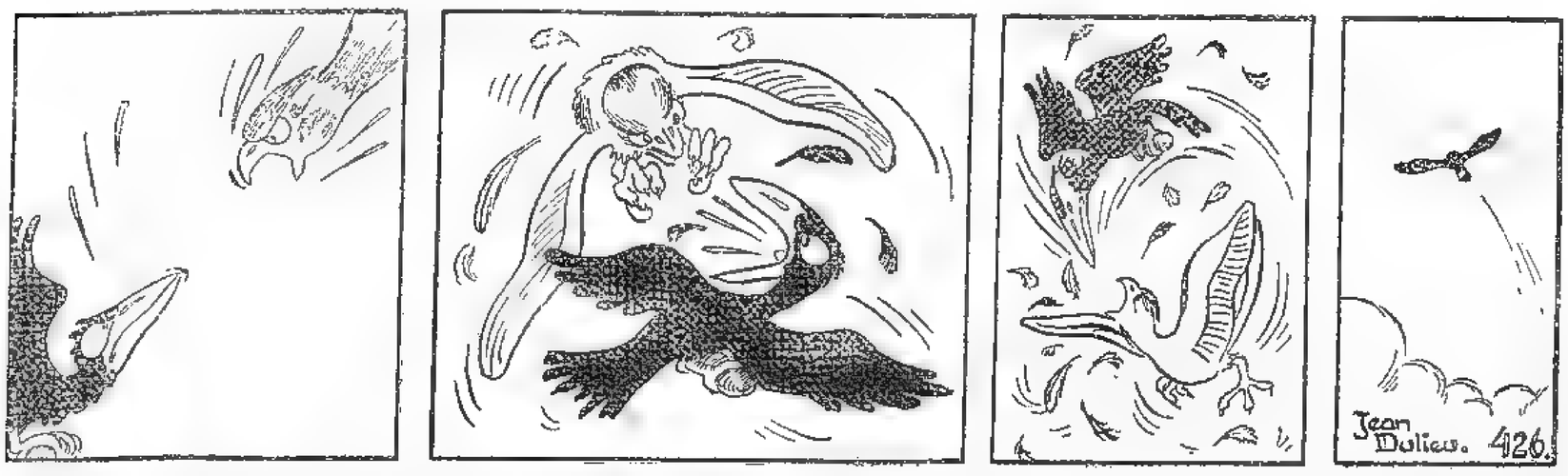

426) De slechtvalk had stellig nog nooit een augurk geproefd, maar hij hield dat ding zeker voor een lekker hapje, omdat Krakras het zo zorgzaam tegen zich aangedrukt hield. „Dit is mijn jachtgebied, geef hier die prooi!" krijste hij. Doch Krakras dàcht er niet over om de kostbare augurk af te staan. Paulus had haar gevraagd er een te halen en Paulus zou hem krijgen ook. En toen de slechtvalk dan ook op haar af kwam schieten schreeuwde zij moedig een kraaienstrijdkreet en verdedigde zich zo goed als het ging met haar snavel. Het was een ongelijke strijd omdat de valk óók zijn poten kon gebruiken. De veren stoven in het rond en het werd een heel gevecht, maar Krakras weerde zich zó dapper, dat de valk het onderspit moest delven en er even snel vandoor ging als hij gekomen was, tot grote voldoening van Krakras die met een hoge borst naar het grote bos terugvloog. Ze brandde van verlangen om het verhaal van de strijd aan Paulus te vertellen.

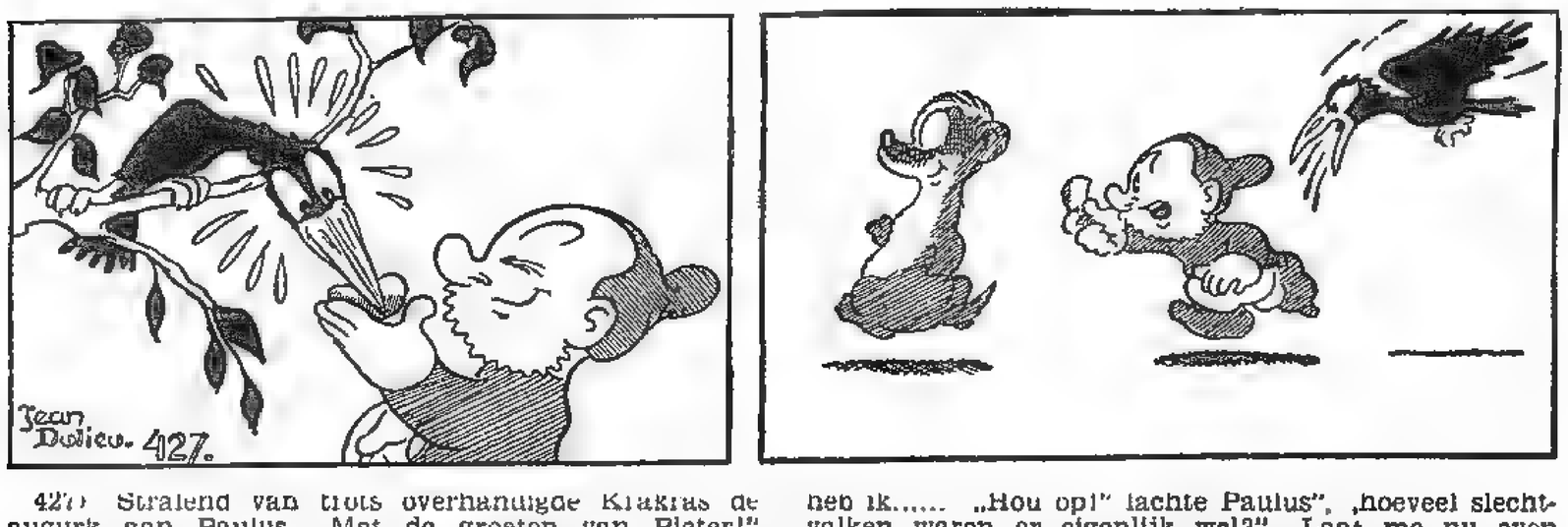

427) Stralend van trots overhandigde Krakras de augurk aan Paulus. „Met de groeten van Pieter!" voegde ze erbij en kwebbelde toen in één adem door: „En Paulus, onderweg ben ik aangevallen door drie slechtvalken die me de augurk wilden ontroven, maar ik heb ze allemaal verslagen! De eerste gaf ik zó'n klap met mijn rechtervleugel dat hij naar beneden viel, de volgende twee trok ik alle veren uit, de vierde prikte ik in zijn maag en de vijfde heb ik met de augurk om de oren geslagen de zesde en zevende heb ik..... „Hou op!" lachte Paulus", ,hoeveel slechtvalken waren er eigenlijk wel?" „Laat me nu even uitvertellen!" riep Krakras beledigd, maar Paulus zei, dat hij nu geen tijd had want dat Gregorius zo gauw mogelijk de augurk moest eten om te genezen van zijn verliefdheid en daar de laatste juist langs kwam slaaprennen, liep Paulus achter hem aan, roepend: „Hela Gregorius, wacht even, ik heb eten, lekker eten voor je!" Maar Gregorius sliep door!

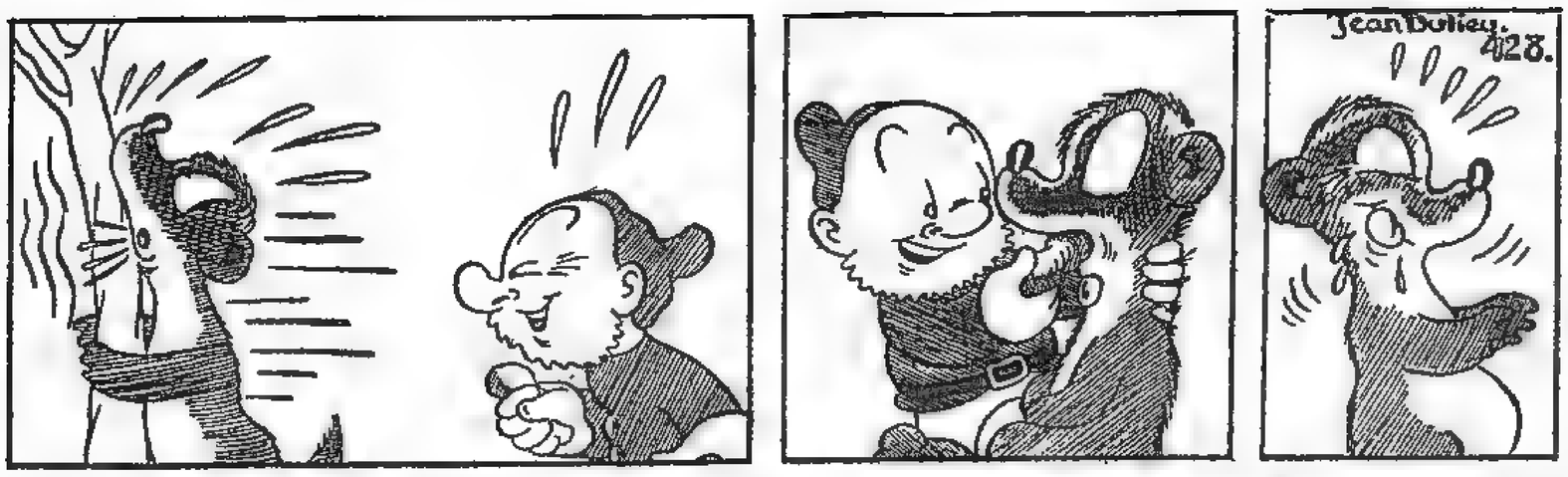

428) Paulus bleef de das achtervolgen met de augurk in zijn hand. Krakras liet het rennende stel beledigd in de steek. Als Paulus niet eens tijd had om naar haar heldendaden te luisteren, zou ze wel iemand anders vinden met meer belangstelling! „Gregorius, Gregorius, wacht dan toch eventjes!" hijgde Paulus. Gregorius bleef doof! Maar toen stond er een boompje op zijn weg en daar holde de das tegenop met zijn dikke neus Meteen pakte Paulus hem in zijn nek. „Alsjeblieft vriend, nu zal je toch eerst deze augurk moeten eten, eerder laat ik je niet los!" Met die woorden stopte Paulus hem de hele augurk in de mond. Gregorius kauwde snurkte en slikte. Toen kreunde hij van welbehagen, likte zich omstandig de lippen af met zijn dikke tong, smakte een paar keer luid en zette toen snurkend en slapend zijn wandeling voort! „O wat moet ik nu beginnen, de augurk van Oehoeboeroe helpt helemaal niet!" zuchtte Paulus, „wacht, ik zal Salomo om raad vragen!"

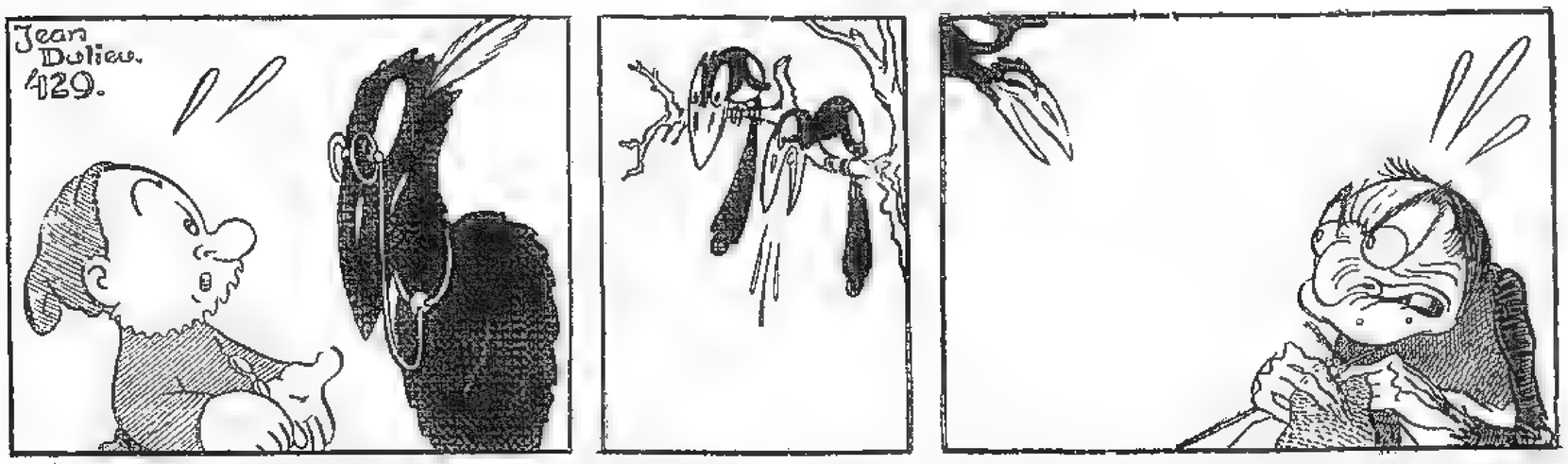

429) En Paulus stapte naar Salomo. „Beste Salomo, wat moet ik doen om Gregorius te genezen, hij slaapt voortdurend en hij is verliefd!" Salomo schraapte gewichtig zijn keel. „Het is bar erg, ik weet er al van. Je bent ook al naar Oehoeboeroe geweest, dat vertelde Krakras tenminste. Heel onverstandig Paulus. Voor zulke zaken moet je bij mij wezen. Oehoeboeroe heeft geen verstand van verliefdheid. Hm ja, er is maar één middel dat afdoende helpt. Je moet Gregorius met een breinaald een flinke prik geven in het dikste gedeelte van zijn rug. Ik hoop dat je me goed begrijpt. Het dikste gedeelte van zijn rug en dan met een breinaald. Ik verzeker je dat hij dan niet meer verliefd zal zijn!" Paulus bedankte Salomo voor zijn raad. Hoe nu aan een breinaald te komen? „Daar zullen wij wel voor zorgen!" riepen Pak en Gap die alles hadden afgeluisterd. „We zullen er een gaan halen van Eucalypta!" En weg waren ze. Ze troffen het wel want Eucalypta zat juist te breien!

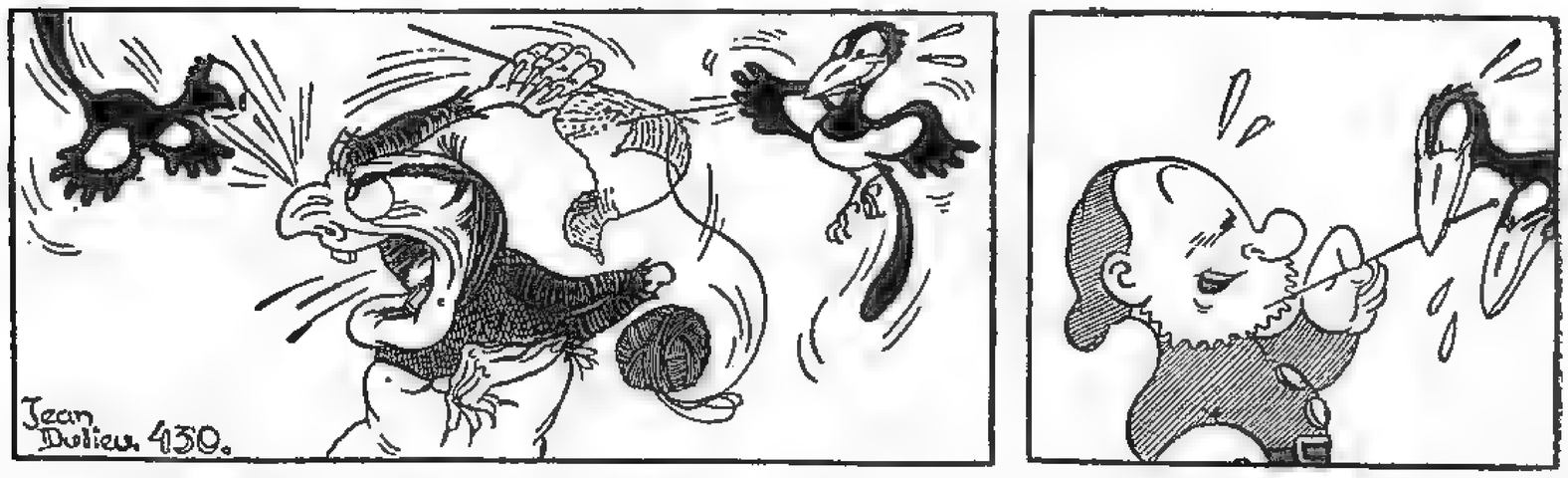

430) „Dag Eucalypta!" riep Pak, „zit je lekker in het zonnetje?" Maar Eucalypta vertrouwde de vriendelijke Pak niet. „Ga je weg, leeeeeelijke eksterrrr!!" siste ze, „Nog niet, Eucalypta!" vervolgde Pak onverstoorbaar, „ik wou eerst een breinaald van je stelen!" „Wat, een breinaald van mij steeeeeelen en durf je me dat zomaar in mijn gezicht te zeggen, kom hier en ik zal je met die breinaald!!" Eucalypta zwaaide woedend met haar breiwerk en wilde Pak een prik geven met de naald Maar Pak was haar te vlug af. Vóór hij buiten haar bereik vloog, pikte hij haar nog gauw even in haar heksenneus en ondertussen had Gap een van de naalden behendig uit het breiwerk getrokken Hoe de heks ook tierde en schold, ze was een van haar naalden kwijt en de eksters waren alweer verdwenen. „Wel wel!" zei Paulus „dat hebben jullie óók gauw gedaan!" en hij dacht er in zichzelf bij: „Nu heb ik eindelijk ook eens plezier van dat dievenpaar!"

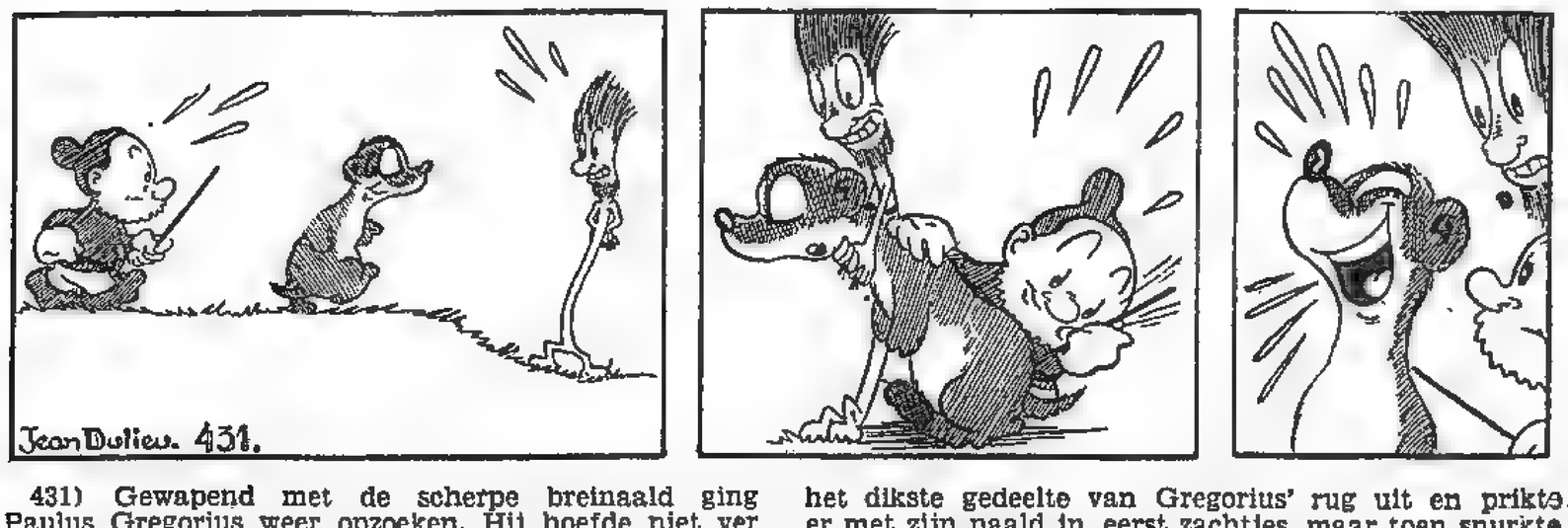

431) Gewapend met de scherpe breinaald ging Paulus Gregorius weer opzoeken. Hij hoefde niet ver te zoeken en gelukkig liep Gregorius ook niet meer zo hard. En daar stond Dorus Bezem toevallig ook. Paulus wenkte hem toe om Gregorius niet te laten ontsnappen en het volgende ogenblik hadden ze de slapende das dan ook te pakken. Gregorius liet alles met zich doen. Dorus Bezem omklemde zijn nek, want ze verwachtten dat de das wel vreselijk zou gaan spartelen als hij de reddende prik kreeg. Paulus koos het dikste gedeelte van Gregorius' rug uit en prikte er met zijn naald in, eerst zachtjes, maar toen snurkte Gregorius gewoon door, dan steviger, zonder dat de das wakker werd. daarna heel hard! Nu begon Gregorius te gieren van het lachen omdat hij niet tegen kriebelen kon. Hij lachte, lachte tot de tranen hem over de wangen liepen. Toen hield hij plotseling op, snurkte luid en wandelde weg, vaster slapend dan ooit!!!

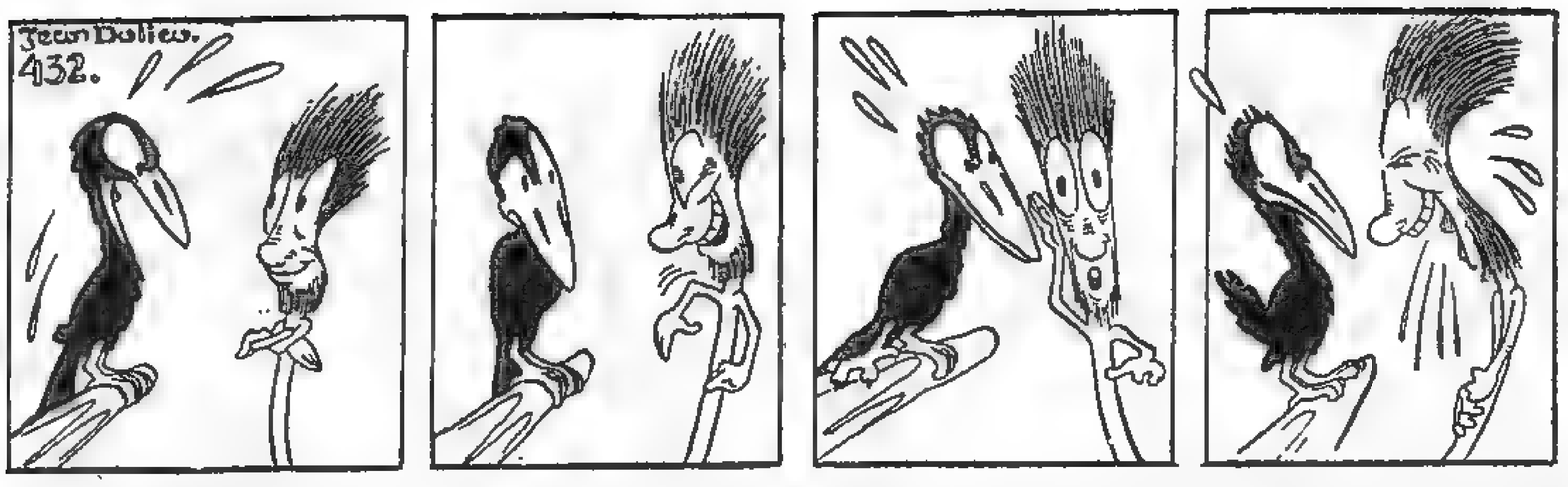

432) „Waarom trek je zo'n ongelovig gezicht, het is toch heus echt waar wat ik je vertel! Dertig slechtvalken schoten van alle kanten op me af en ik moest ze met de augurk om de oren slaan, mijn snavel is er helemaal van afgestompt, zó goed heb ik hem gebruikt en als ik niet zo verschrikkelijk dapper was geweest hadden ze me stellig overrompeld en waarom geloof je me nu niet, niemand wil me geloven, Paulus keek ook al zo raar en het kunnen best vijftig slechtvalken geweest zijn!" „Ach Krakras, hou toch op met die verhalen, zoveel slechtvalken zijn er op de hele wereld niet, weet je niets beters te vertellen? Kan jij me niet zeggen waarom Gregorius zo raar doet, jij weet toch immers zo veel?" lachte Dorus. Krakras knipperde met haar linkeroog, keek erg geheimzinnig en fluisterde: „Ja zeker ken ik het geheim van Gregorius, hij is verliefd en ik wil je wel zeggen op wie!" En met een kleur tot achter haar oren fluisterde ze Dorus Bezem in het oor: „Op mij!"

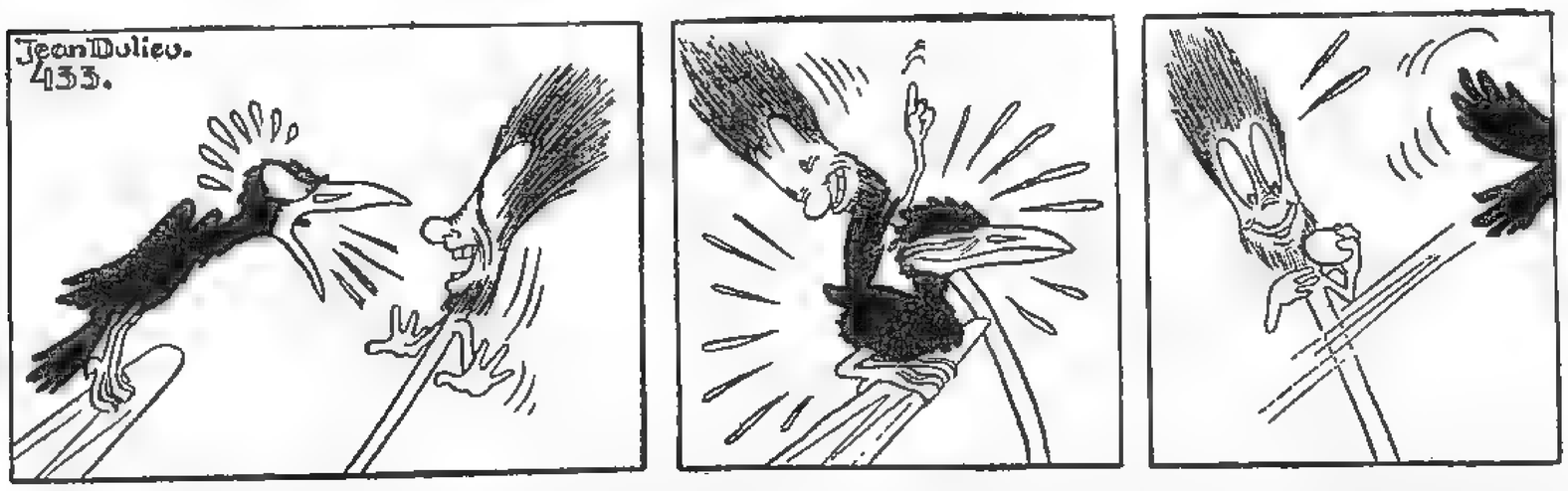

433) Dorus Bezem kreeg een verschrikkelijke lachbui op de vreemde mededeling van Krakras. „Verliefd op Krakras!" schaterde hij, „Gregorius verliefd op zo'n ouwe lelijke kraai..." Maar nu werd Krakras ontzettend boos. „Ouwe lelijke kraai! Hoe durf je! Gemeen prikhoofd! Ik ben nog jong en ik ben mooi en waarom zou iemand niet verliefd kunnen worden op mij, ik — ik...!!!" Krakas knapte haast van kwaadheid, schold Dorus uit voor alles wat lelijk was, wond zich zó op dat al haar veren overeind gingen staan en opeens begon ze te kreunen en te steunen, trok een heel erg benauwd gezicht, perste uit alle macht en legde toen van louter opwinding een ei, het eerste ei dat ze in haar hele kraaienleven had voortgebracht! Met een laatste kwaadaardige schreeuw, — het kon echter ook van opluchting zijn geweest, dat was niet duidelijk — vloog ze weg, Dorus Bezem achterlatend, die het verse kraaienei met vreugde van alle kanten bekeek en dadelijk een grote leegte in zijn maag ontwaarde.

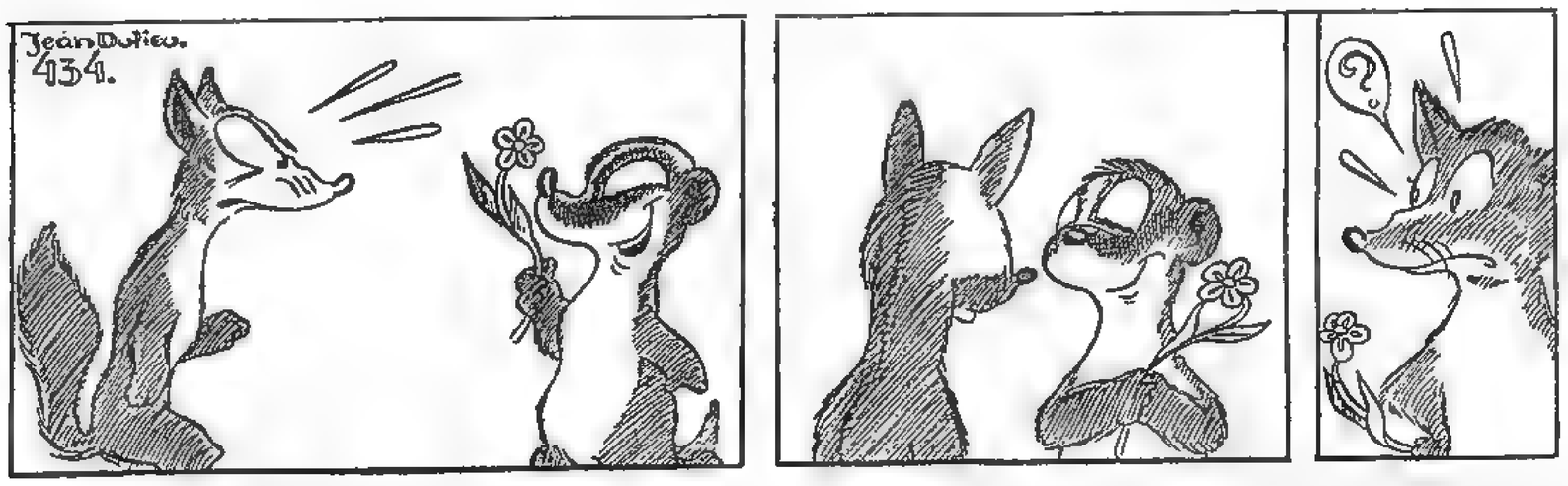

434) Onbewust van de verwarring, die hij in de gemoederen van zijn vrienden had veroorzaakt, zette Gregorius zijn slaapwandeling voort. Hij zong het hoogste lied en droeg een bloem voor zich uit, waaraan hij van tijd tot tijd met een verheerlijkt gezicht snuffelde. Daar stond opeens Rein de vos op zijn weg. Die bekeek de dromende das van top tot teen en vroeg zich verbaasd af waarom Gregorius het niet op een lopen zette. „Halt!" riep hij bars, „wat moet dat hier en sinds wanneer ben jij niet meer bang voor mij?" Gregorius stond een ogenblik stil en zei zacht maar nadrukkelijk: „Ik bemin je, mijn geliefde!" „Hè?" zei Rein, die zijn oren niet kon geloven. Gregorius knikte plechtig. „Ik bemin je!" herhaalde hij, snoof nog een keer heel diep om de geur van de bloem te ruiken, drukte hem aan zijn hart met een diepe zucht en bood hem toen Rein de Vos aan met een sierlijke buiging. Wat stond die vos raar te kijken!

435) Nadat Dorus Bezem schichtig om zich heen had gekeken, haastte hij zich een vuurtje te maken en er een grote koekepan met een flinke kluit boter erin op te zetten. „Ik zal dat kraaienei maar zo gauw mogelijk bakken en opeten", mompelde hij, „Als Paulus het wist, zou ik het natuurlijk aan Krakras moeten teruggeven en daar zou ik helemaal niets voor voelen en... oh hemeltje, daar komt Gregorius weer aanlopen, die heeft natuurlijk de boter alweer geroken, misschien wordt hij nu wel wakker van die geur!" Maar Gregorius werd nog niet dadelijk wakker. Hij liep snuivend en snuffelend om de koekepan heen, hield zijn dassenbuikje vast, waarin hij zeker al net zo'n knagend gevoel kreeg als Dorus Bezem had en ging toen rustig in de pan met hete boter zitten! Een luid gesis weerklonk, het begon heel vies te ruiken naar verbrande dassenhaartjes en toen vloog Gregorius opeens als een vuurpijl de lucht in met een vervaarlijke gil en... werd wakker!!

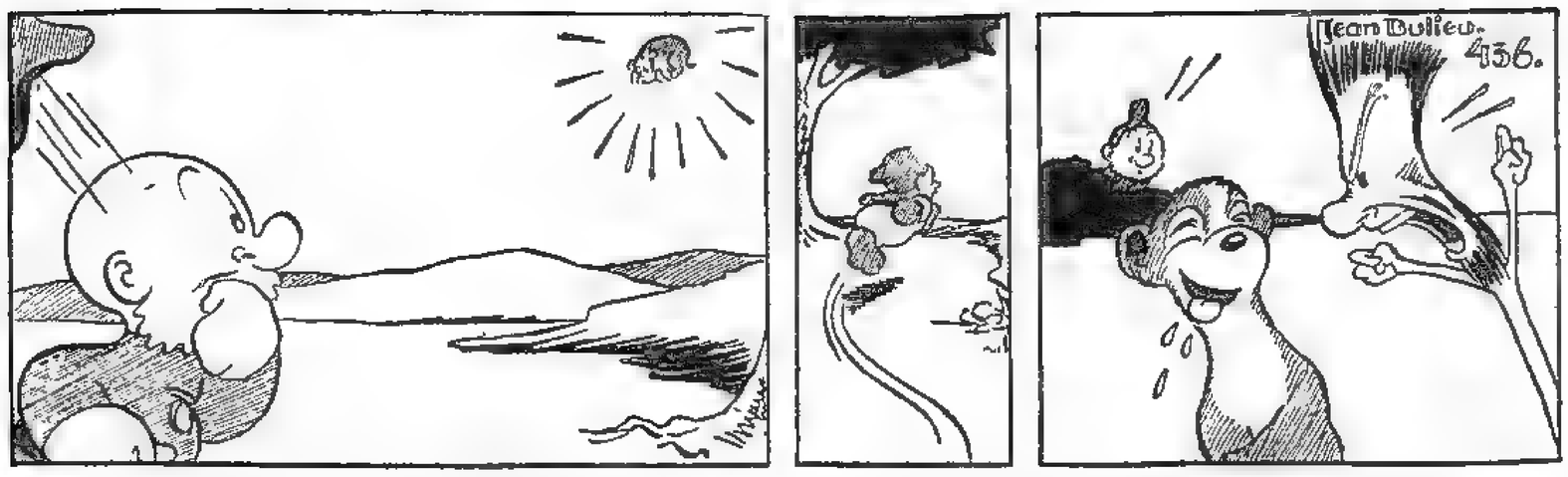

436) Paulus was juist aan het wandelen. Hij liep te piekeren over de wonderlijke toestand van zijn vriend Gregorius toen hij de laatste opeens omhoog zag schieten en een kort ogenblik aan de hemel zag hangen als een nieuw soort komeet. Een vergissing was evenwel niet mogelijk, want de komeet schreeuwde, dat het een aard had en plofte als een steen naar beneden. „Wat is er in 's hemelsnaam met Gregorius gebeurd?" vroeg Paulus zich bezorgd af en meteen zette hij het op een lopen in de richting van het vreemde verschijnsel.

Met een smak was Gregorius vóór Dorus Bezem op de grond neergekomen en had dadelijk het kraaienei ontdekt, dat deze in de hand hield. Toen Paulus zijn kopje door de struiken stak, hoorde hij Dorus tieren: „Wat zijn dàt voor manieren aha! Een schandaal — hum! — is het!" „Smak smak!" deed Gregorius en likte zich de lippen af. „Geef terug dat ei, je hebt het van mij gestolen!!" schreeuwde Dorus buiten zichzelf

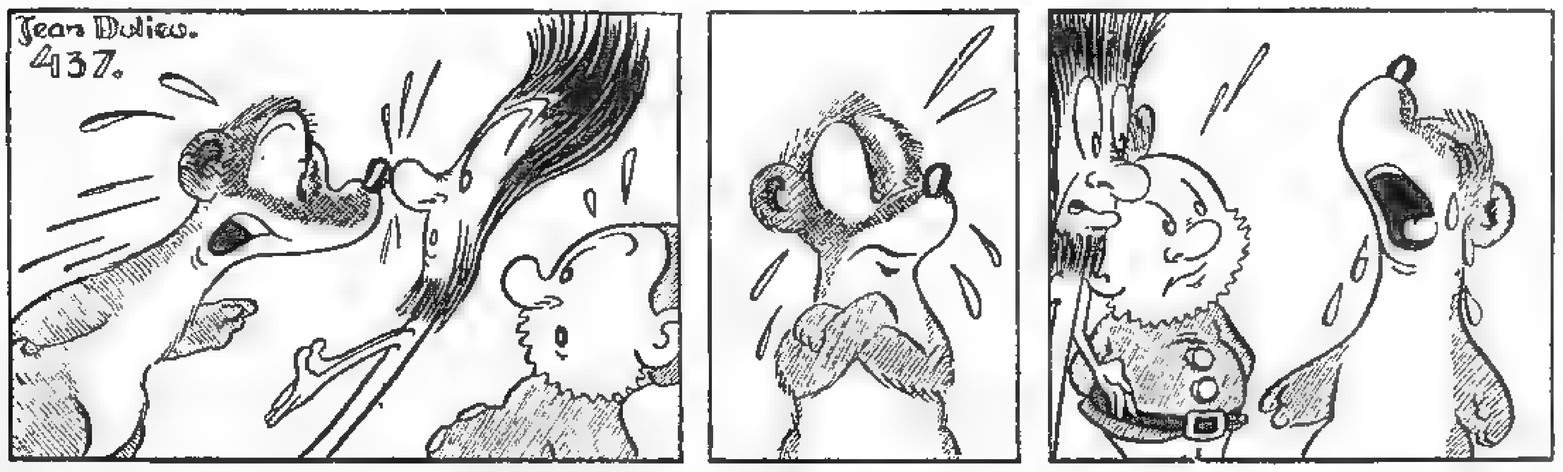

437) Nauwelijks had Dorus uitgeroepen: „Je hebt het van mij gestolen!" of Gregorius scheen een geweldig licht op te gaan. Wild keek hij om zich heen en gilde toen: „Rosa, Rosa, waar is mijn geliefde?!! Jullie hebt haar gestolen, jullie hebt mijn Rosa gestolen! Geef terug! GEEF TERUG!!!" Dorus wist niet hoe hij het had en Paulus, die op een holletje naderbij was gekomen zei: „Wat mankeert je nu, Gregorius? Er is helemaal geen Rosa en er is ook nooit een Rosa geweest!" Toen Gregorius dàt hoorde, werd hij zó kwaad, dat hij eerst geen woord kon uitbrengen. Hij kruiste de voorpoten over elkaar en bekeek zijn vrienden of hij ze zó wou opeten, werd helemaal rood van boosheid perste en kreunde van woede, zodat het klamme zweet hem uitbrak! En daarna barstte de arme das opeens los in een klagelijk gejammer: „Rosa, mijn Rosa! Ik wil met haar trouwen! Waar is ze gebleven, waarom hebben jullie haar weggehaald?!" Zó aangedaan was Gregorius, dat hij zich in geen enkel woord vergiste!

438) De wanhoop ten prooi verliet Gregorius zijn vrienden en begon luid snikkend te zoeken naar zijn grote liefde. Hij liep door het bos en door de duinen, keek achter alle bomen en in alle konijnenholen, maar hij vond zijn Rosa niet. En overal, waar Gregorius gelopen had, bleven dikke dassentranen als dauwdroppels aan de bloemen hangen. Nu zag hij het zelf ook en hij snotterde: „Ach ja, ik zal wat ploemen voor haar blukken!" Doch nauwelijks was hij daarmee bezig, of Eucalypta kwam met een geweldige sprong uit de struiken te voorschijn en lachte de droevige das vriendelijk toe. „Waaaarrrom zo verdrrietig Grrregorius? Wat scheeeelt eraaaan?" Gregorius vertrouwde de heks wijselijk niet en was vastbesloten om haar niets over zijn Rosa te vertellen. Doch daar hij voortdurend hardop had lopen praten, wist Eucalypta reeds alles van zijn liefde af. „Trrreur maar niet hoooorrr!" zei ze medelijdend. „Ik kan je helpen om Rrrrrosa te vinden!"

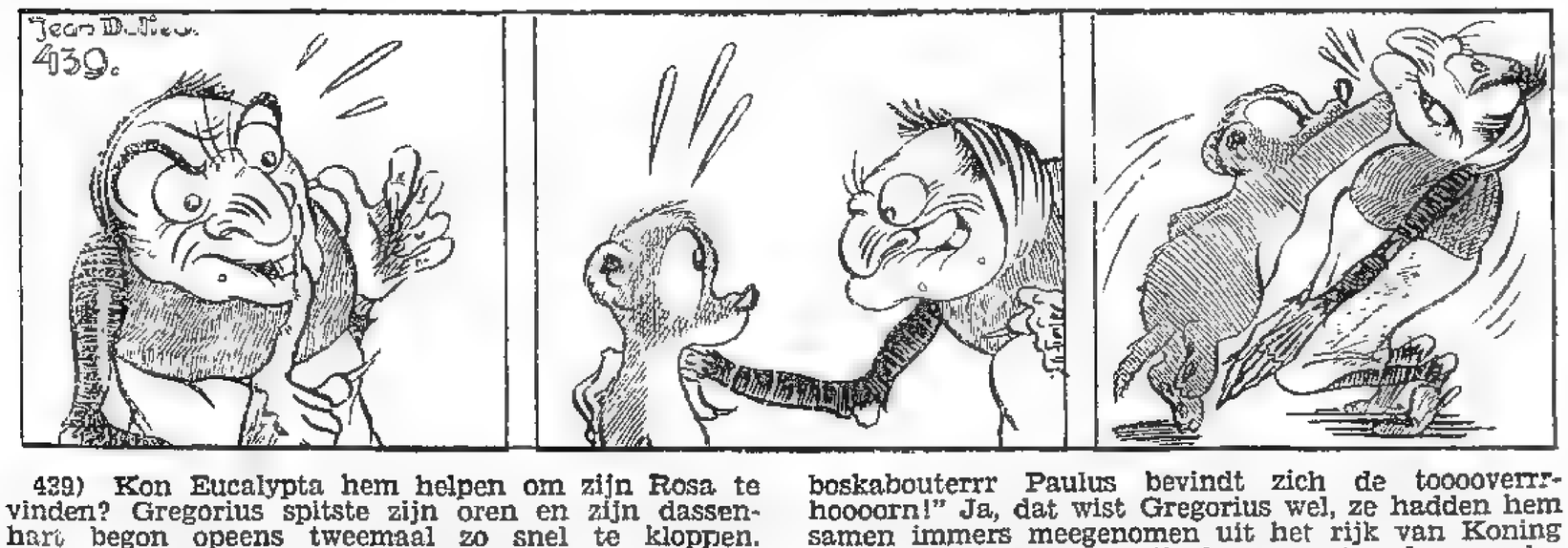

439) Kon Eucalypta hem helpen om zijn Rosa te vinden? Gregorius spitste zijn oren en zijn dassenhart begon opeens tweemaal zo snel te kloppen. „Ja Gregorius, ik kan je helpen, maar je moet er met niemand over sprrreken, beloof je me dat?" Gregorius knikte en nu legde Eucalypta een van haar magere heksenklauwen op zijn schouder en sprak: „Ik zal zorgen, dat jij met Rrrosa kunt trrrouwen. Maar je moet mij ook een beetje helpen! Luister goed!" Eucalypta liet haar stem dalen tot een geheimzinnig gefluister en vervolgde: „In het bezit van de boskabouterrr Paulus bevindt zich de tooooverrrhooooorn!" Ja, dat wist Gregorius wel, ze hadden hem samen immers meegenomen uit het rijk van Koning Wortelneus? „Jij moet die hooooorn steeeelen, zonder dat Paulus en ierts van merkt en als je hem mij dan hebt gebracht, zal ik zorgen, dat jij met Rrrosa trrrouwt!" „Wat zeg je? Van Staulus pelen? Lelijke heks, ik denk er niet over, alsjeblieft, pak aan!" En met die woorden gaf Gregorius haar de stomp van zijn leven!

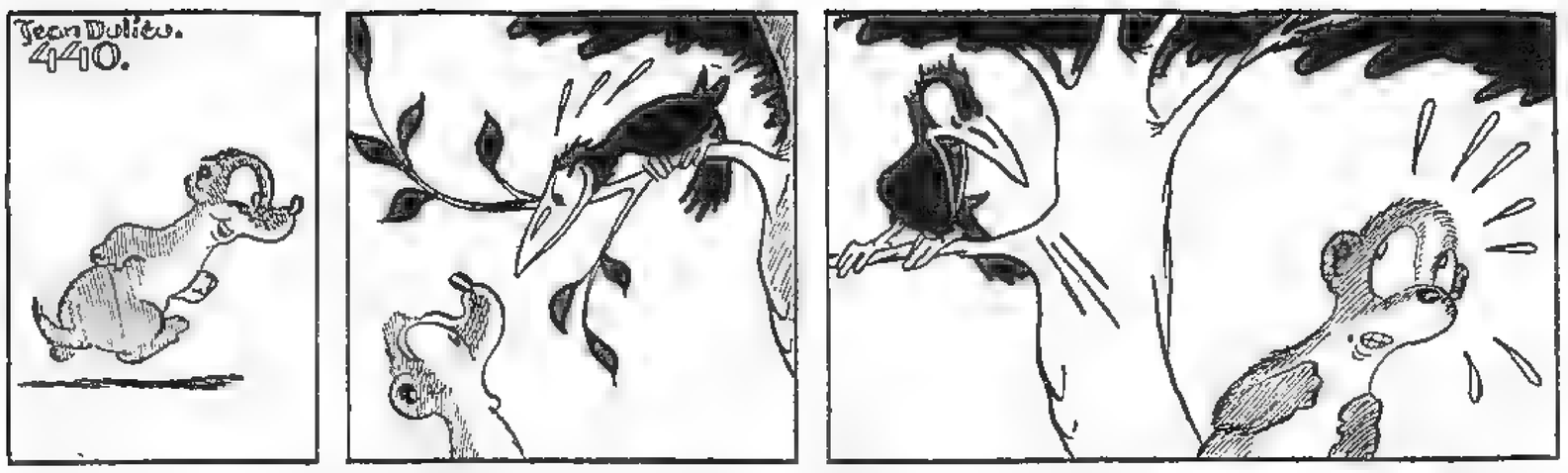

440) Na zijn glanzende overwinning op Eucalypta ging Gregorius er met een vaartje vandoor Wat had hij een plezier! Eucalypta had hem juist het geschikte redmiddel aan de hand gedaan. De toverhoorn! Dat hij daar niet eerder aan gedacht had! Natuurlijk zou hij hem niet stelen, maar eerlijk aan Paulus te leen vragen!

Maar opeens klonk er een stem boven zijn dassenhoofd, die riep: Wacht maar, hier is zij, die je zoekt!" Toen Gregorius verbaasd opkeek, zag hij Krakras, die hem allervriendelijkst toegrijnsde. „Is Rosa daar?" vroeg Gregorius ademloos. „Nee dommerd, ikzelf, Krakras! Ik ben het, die je zoekt. Het was voor mij geen geheim, Gregorius, dat je op mij verliefd bent en bij deze geef ik je mijn jawoord! Wanneer trouwen we?"

„Wat, trouwen met jou?" Gregorius schrok zó van dat idee, dat hij begon te klappertanden en toen hij hals over kop vluchtte, barstte Krakras in een stroom van verwijten los. Je hebt me bedrogen!" schreeuwde ze, „je hebt mij, een eerlijk meisje, bedrogen!!"

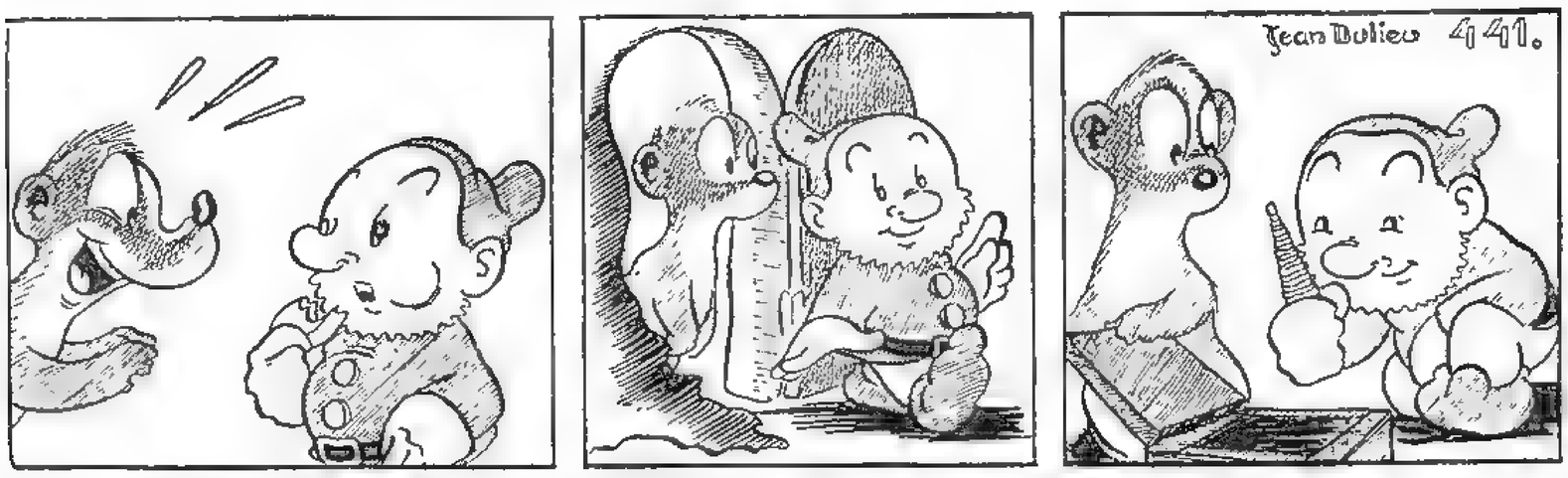

441) „Paulus! Paulus! Ik heb het gevonden!" juichte Gregorius, toen hij Paulus voor zijn boom vond zitten. Het boskaboutertje verslikte zich haast in de boterham, die hij juist aan het verorberen was en vroeg verbaasd: „Gevonden? Wie, wat? Heb je Rosa gevonden?" Nee zover was het nog niet maar Gregorius vertelde hem zijn avontuur met Eucalypta en hoe hij door middel van de toverhoorn zijn geliefde dacht te vinden. Paulus keek bedenkelijk. „Kijk eens, Gregorius, ik heb de toverhoorn zorgvuldig opgeborgen, want zoiets is een gevaarlijk bezit. Iedere wens, die je uit, wordt onmiddellijk vervuld en ik ben bang, dat je domme dingen zou doen met die hoorn!" Doch toen Gregorius in alle toonaarden verzekerde, dat hij er erg voorzichtig mee zou zijn en toen hij eindelijk Paulus smeekte, hem de hoorn te lenen, omdat zijn levensgeluk er van afhing, kreeg Paulus medelijden, nam Gregorius mee in zijn boom en haalde de wonderhoorn uit het kistje, waarin hij hem opgeborgen had.

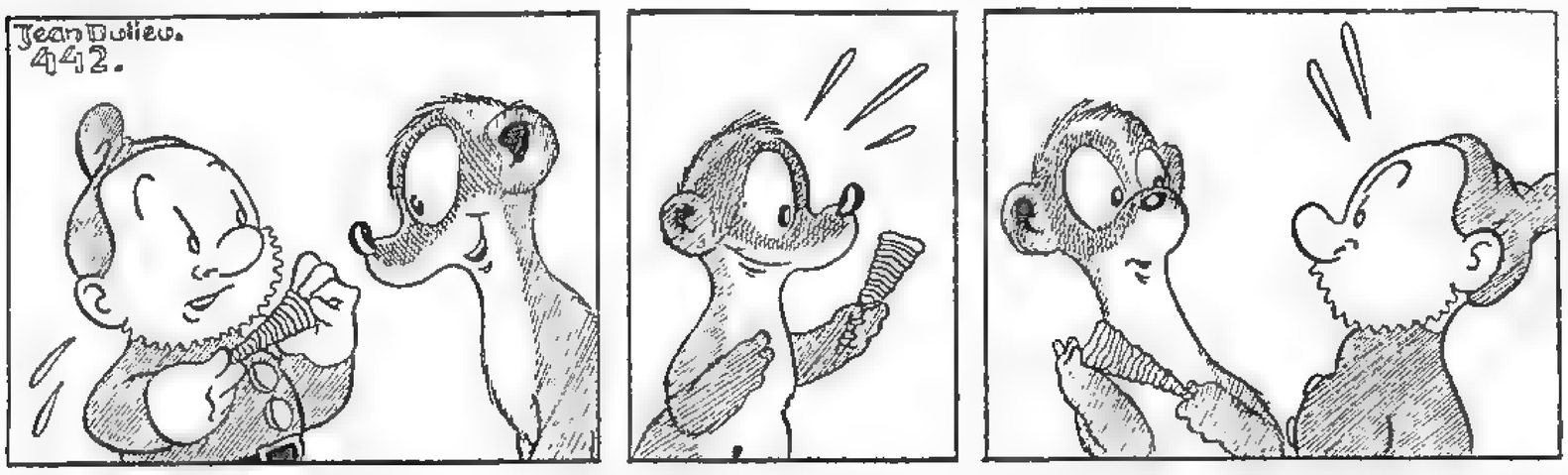

442) „Dit is de toverhoorn van Koning Wortelneus!" zei Paulus plechtig. „En als je me belooft, dat je hem alléén zult gebruiken om je geliefde Rosa te vinden, zal ik je hem lenen Maar ik druk je nog eens op het hart: wees erg voorzichtig en overdenk goed ieder woord, wat je gaat zeggen want iedere wens wordt onmiddellijk vervuld!" Gregorius wilde alles beloven, wat Paulus hem vroeg, als hij nu maar dadelijk de toverhoorn kreeg. „Haha!" sprak hij, „nu zal ik eindelijk mijn dassenvrouwtje zien! Rosa, Rosa, het blikken oog is gekomen. Ik bedoel: het ogenblik is gekomen dat we, dat we, Rosa .. ik bedoel eh... wil je mijn vrouw worden eh... ik heb nog wat vergeten, ik zou, ik dacht..." Paulus begon ongeduldig te worden. „Schiet je nu een beetje op met je hartewens, Gregorius? Zeg nu even kort, maar krachtig, waar het om gaat en je wens wordt vervuld!" „Jaja," zei Gregorius, keek een beetje verlegen naar Paulus en zei: „Ik wou, dat je me nu maar even alleen liet."

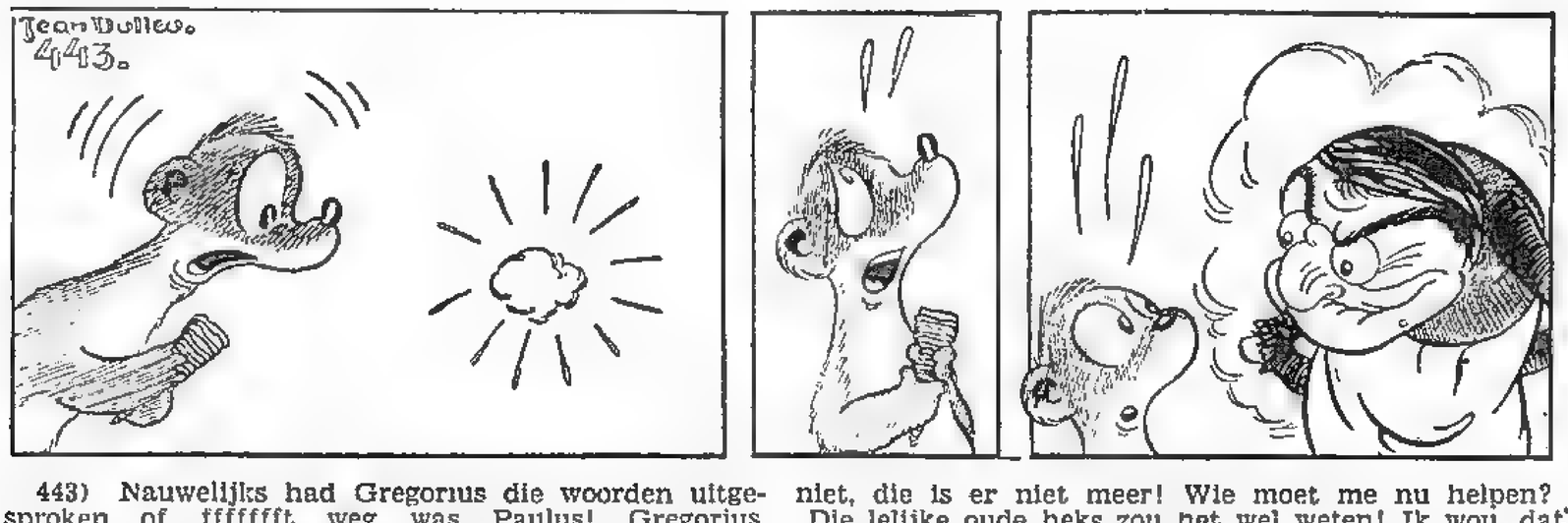

443) Nauwelijks had Gregorius die woorden uitgesproken of ffffffft weg was Paulus! Gregorius schrok ervan. „Hu, hè, hihihi, dat gaat gauw!" lachte hij zenuwachtig. „Die toverhoorn werkt best. Eens even denken wat ik nu zeggen moet!" En Gregorius klemde de hoorn aan zijn borst, hief een paar smekende ogen omhoog en stamelde: „Lieve Rosa, ik wou dat je, ik wou dat je nu eh hè hè, wat is het moeilijk om precies te zeggen, wat je wilt. Als ik het even aan Paulus vroeg? Oh, nee, dat gaat niet, die is er niet meer! Wie moet me nu helpen? Die lelijke oude heks zou het wel weten! Ik wou, dat ze maar even hier was!"

Ffffffft! Uit het niets verrezen stond Eucalypta vóór hem. Ze was de kaakslag nog niet vergeten, die ze van Gregorius gehad had, maar daar praatte ze nog niet over. „Zozoooo Gregorius, heb je de toooverhoorn voor mij gestoooolen?" huichelde ze, „dat vind ik aardig van je. Geef hem maar gauw hier!!"

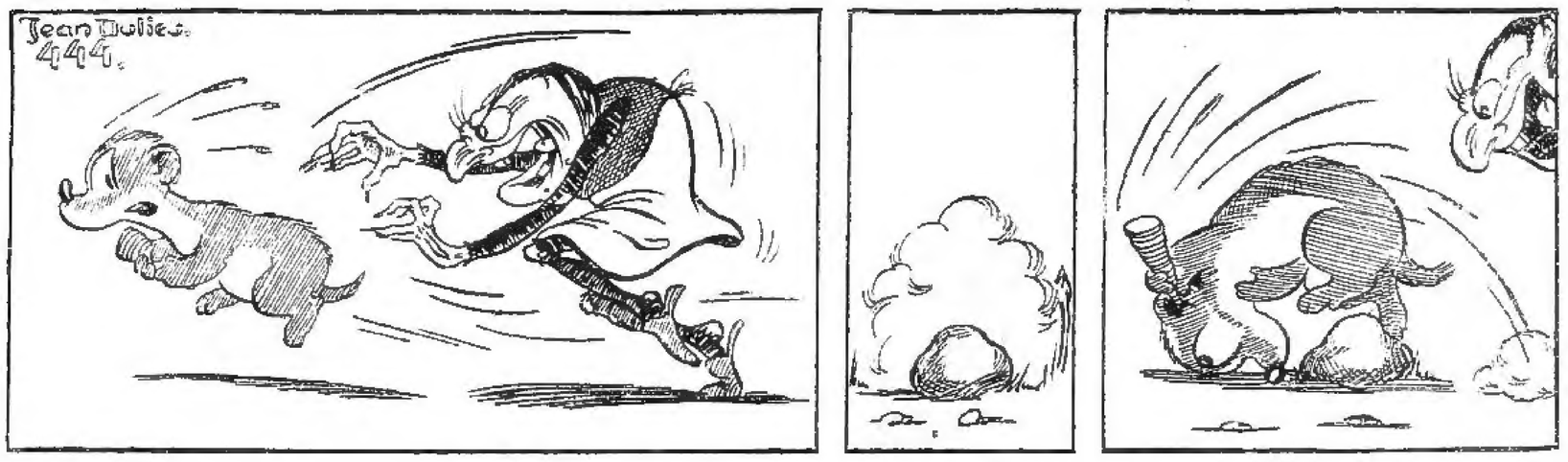

444) Gregorius dacht er evenwel niet over om de toverhoorn zó maar aan Eucalypta af te staan! Met een luide kreet nam hij de benen en liep, liep zoals nog nooit een dikke luie das gelopen heeft. „Hahaaaa!!" gierde Eucalypta vlak achter hem, „tracht maar niet te ontkoooomen, ik haal je wel in, mannetje, ik haaaal je wel in!!" Gregorius twijfelde niet aan dat laatste, hij rende wat hij kon, maar een das is toch niet zo vlug als een heks. De toverhoorn hield hij krampachtig voor zich uit en opeens bedacht hij, dat hij maar te wensen had en alle gevaren waren geweken! Angstig keek Gregorius achterom, de heks kon hem ieder ogenblik inhalen! Hij trachtte een wens te bedenken, maar kon er zo gauw geen vinden. Eucalypta moest gestuit worden in haar achtervolging, maar hoe? Daar schoot hem iets te binnen. „Ik wou, dat er een grote steen op de weg lag!" hijgde hij. Fffft! Daar lag een grote steen en boemeldeboems! daar viel Gregorius er languit overheen!

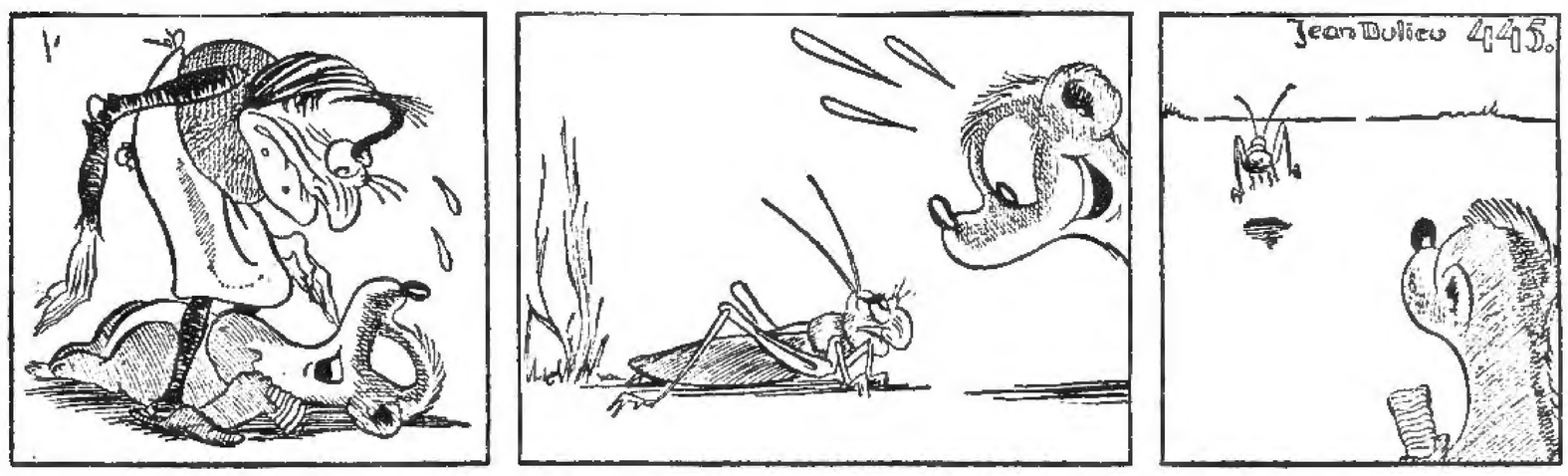

445) De arme Gregorius kwam met een smak op zijn bol terecht, maar ondanks de klap was hij toch zo verstandig, om de toverhoorn goed vast te houden. Eucalypta boog zich over hem heen en staarde begerig naar de hoorn. Nu moest ze heel voorzichtig te werk gaan want als Gregorius een wens uitsprak, kon het voor háár te laat zijn! Ze probeerde het dus met vleierijen. „Je bent een beste brave das hoor!" zei ze, „als je mij nu die hoorn geeft, krijg je een heel maal sprinkhanen van me!" Dat was precies het idee, dat Gregorius nodig had. „Ik wou dat jij een sprinkhaan was!" bromde hij en ffft! Het was al gebeurd!

„Hoera!" riep Gregorius, „zo'n grote vette sprinkhaan heb ik van mijn leven nog niet gegeten, o wat lekker!" Maar voor hij kon toehappen, was Eucalypta al weggehipt. De das keek haar spijtig na en likte zijn bek nog eens af. „Hm, jammer! Maar van die lelijke heks ben ik af! Wat staat me nu te doen?"

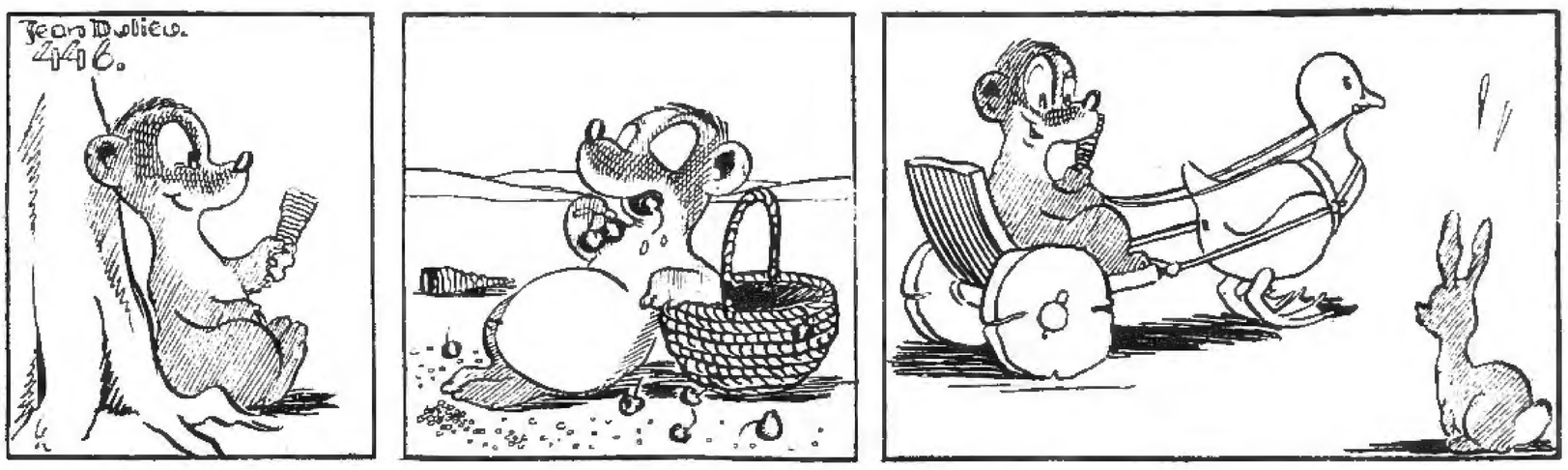

446) Na heel lang denken, welke wens hij nu toch wel uit zou moeten spreken, kwam Gregorius tot de ontdekking, dat hij een verschrikkelijke lege maag had. Het leek hem dus beter de komst van zijn geliefde Rosa nog maar even uit te stellen en eerst eens wat te eten. Maar wat voor eten? Na een hele poos besloot Gregorius zich met een mand kersen tevreden te stellen en, hij had het nog niet gewenst of de mand stond vóór hem! Natuurlijk duurde het niet lang of de mand was leeg en het buikje van Gregorius vol en nu werd het dus tijd om weer aan Rosa te denken. „Het beste is haar op te gaan zoeken," vond Gregorius en daar had hij gelijk in, want als je een dame om haar hand gaat vragen, moet je eerst naar haar toe gaan. En daar de das veel te dikgegeten was om te lopen, wenste hij een wagen met bespanning en spoedig begaf hij zich op weg in een mooie ganzenkar, tot grote verbazing van Wipper, die hem toevallig langs zag rijden.

447) Gregorius had nog niet ver gereden in zijn nieuwe wagen, toen hij tot zijn schrik Krakras zag aankomen, die hem eerst om persoonlijke redenen de huid vol schold en hem toen vroeg dadelijk bij Salomo en Oehoeboeroe te willen komen. „Het is erg dringend!" Voegde Krakras eraan toe en dus liet Gregorius zijn wagen in de steek en liep hard naar Oehoeboeroe, die hem ongeduldig opwachtte. „Wel wel," zei Oehoeboeroe plechtig, „ik begrijp niet goed, hoe jij aan die mooie wagen komt en wat je daar voor hoorn bij je hebt, en nu ja, het gaat me ook eigenlijk niet veel aan, maar wat ik je vragen wou: „WAAR IS PAULUS GEBLEVEN??" Gregorius keek heel verbaasd. Was Paulus dan weg? Nu stapte ook Salomo naderbij. Ja, Paulus was spoorloos verdwenen en Gregorius zou misschien weten, waar hij naar toe was? Paulus ergens naar toe? Nee, Gregorius had er geen idee van. Hoe zou hij nu weten... maar wacht eens even, had hij Paulus niet weggewenst? „Jaja, zo is het, ik heb hem weggewenst!" zei Gregorius opgelucht.

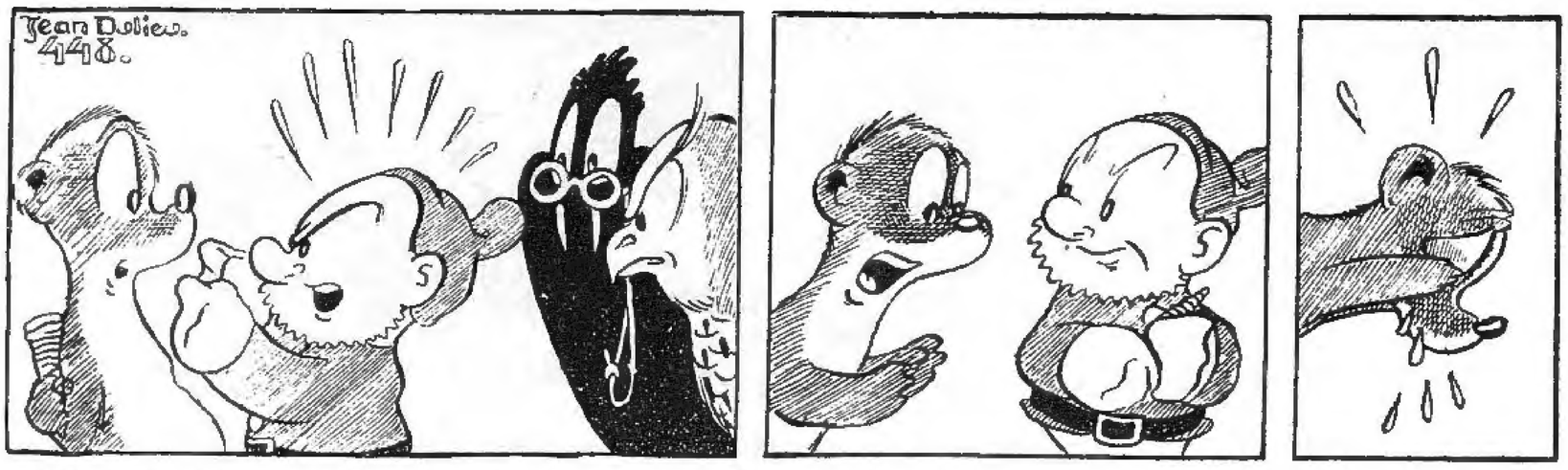

448) Oehoeboeroe en Salomo begrepen er niets van, maar Gregorius herinnerde zich opeens alles. Nu, dat was gauw verholpen. Hij hoefde Paulus maar terug te wensen en daar stond de kleine boskabouter al, rood tot achter zijn baardje van boosheid! Hij schudde zijn beide vuisten voor de neus van de domme das en riep uit: „Het is me wat moois, ik leen hem mijn toverhoorn en dadelijk wenst hij me weg! Nooit had ik je dat ding moeten geven!" „Ik-ik..." stamelde Gregorius. „Geef terug die toverhoorn, dit is de laatste maal geweest, dat ik jou een tovermiddel leen begrepen?" Toen Paulus hem de hoorn afnam, slaakte Gregorius een kreet van schrik. „Ik ben nog niet klaar met wensen! Rosa is er nog niet, mag ik hem nog even hebben, Paulus?" Maar Paulus was onverbiddelijk. „Geen ogenblik krijg jij die hoorn meer in je dikke domme dassevingers!" bromde hij en toen barstte Gregorius in luide snikken los. „Mijn Rosa, snuf snuf!" jammerde hij.

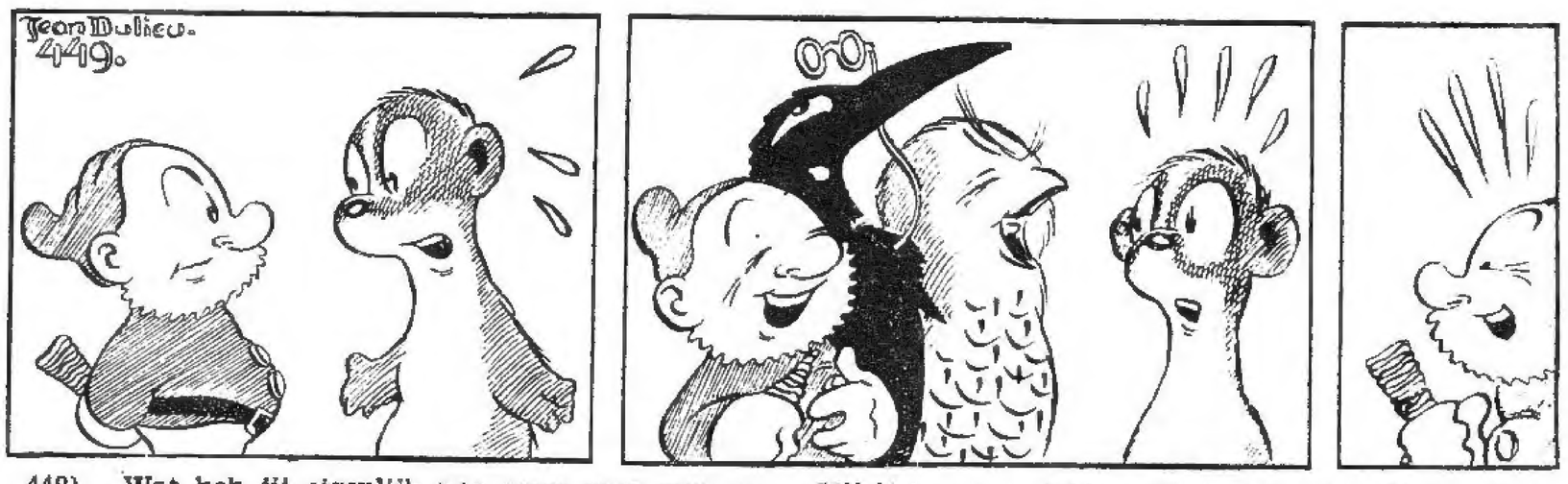

449) „Wat heb jij eigenlijk nog meer voor wensen uitgesproken!" vroeg Paulus argwanend, toen de das een beetje uitgehuild was. „Eh, niets bijzonders, ik eh heb een mand met kersen leeggesnoept en in een wagentje gereden en, o ja, dat zou ik haast vergeten, Eucalypta heeft geprobeerd me de toverhoorn af te pakken en toen heb ik haar veranderd in een sprinkhaan." „In een sprinkhaan?" riep Paulus uit en toen barstte hij in lachen uit. „Hihihi een sprinkhaan!" En Salomo lachte met zijn kraakstem: „Hòhòhò een sprinkhaan!" en ook Oehoeboeroe schaterde: „Hoe-oe-hoe een sprinkhaan!" „Dàt is nu eens een verstandige daad geweest!" juichte Paulus, „knap gedaan, Gregorius, dat ik dáár niet eerder op gekomen ben! Nu hebben we nooit meer last van die heks en hahaha ik wil haar wel eens even zien! En de toverhoorn omhoogstekend, riep Paulus uit: „Ik wou dat die sprinkhaan hier was!" Nauwelijks waren de woorden uitgesproken of: fffffft.....!

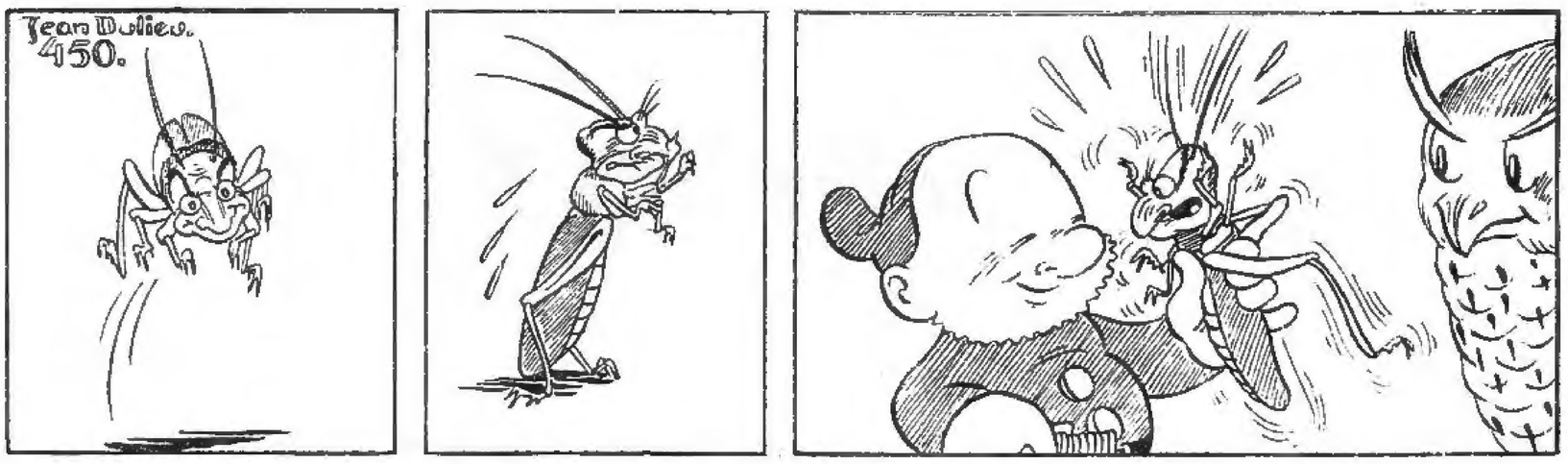

450) Hop hop hop! Daar kwam de vreemde sprinkhaan aangesprongen. O wat was Eucalypta boos! Zolang ze in dierengedaante was, hadden al haar toverspreuken geen macht. Maar thuis in haar heksenhut stond een zalfje, dat haar dadelijk weer in haar heksengedaante zou hebben teruggetoverd. Bijna had ze haar hut bereikt, toen Paulus de wens uitsprak, die haar dwong terug te springen, want de toverhoorn was nu machtiger dan zij. Buiten adem kwam ze bij Paulus en zijn vrienden aan en zwaaide dreigend haar voorste pootjes, toen ze van alle kanten uitgelachen werd. „Wacht maaaarrr, wacht maaaarrr!" grauwde ze, „ik zal het jullie allemaaal in peperen! Hoe durven jullie een oude zachtmoedige vrouw zó voor de gek te houden?!" Maar Paulus pakte haar op en zei: „Ik had er eerst nog over gedacht om je weer vrij te laten en je weer terug te wensen in je oude gedaante, maar als je zo gaat dreigen, is het maar beter om je een sprinkhaan te laten blijven!"

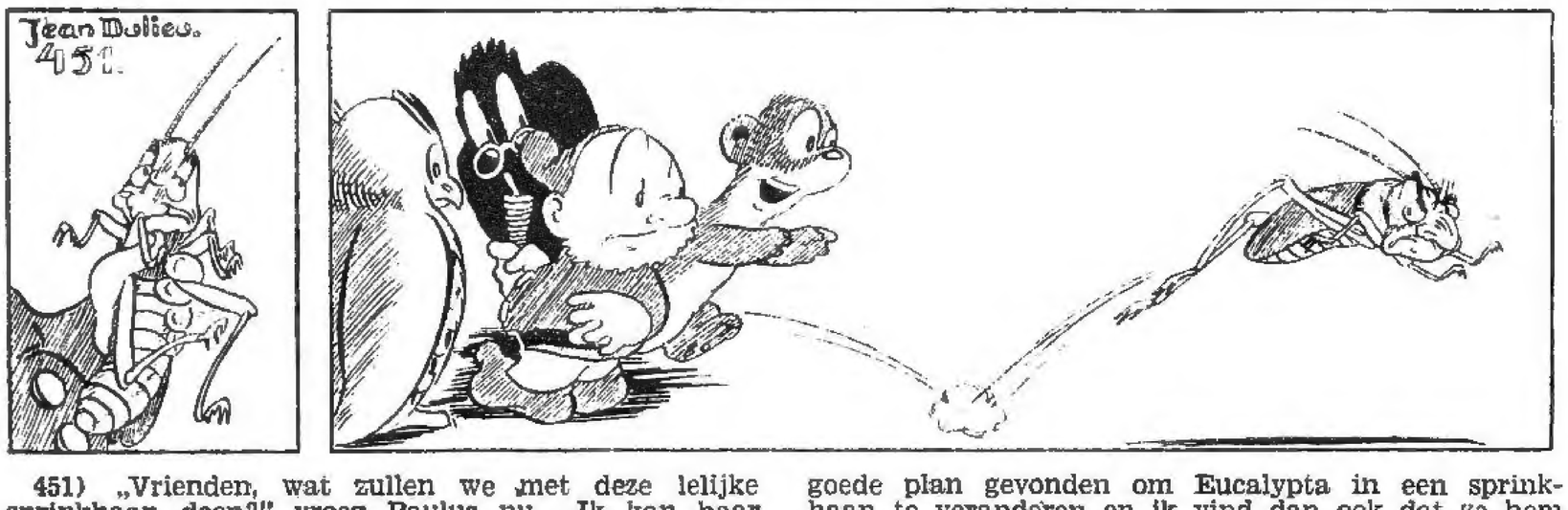

451) „Vrienden, wat zullen we met deze lelijke sprinkhaan doen?" vroeg Paulus nu. „Ik kan haar wel gebruiken als bladwijzer in mijn boeken!" verklaarde Salomo. „Een bladwijzer!" zuchtte Eucalypta. „Je moet haar drogen en opzetten!" vond Oehoeboeroe. „Droooogen en opzetten!" huiverde de heks. „Ik wil haar opeten," zei Gregorius nu, „het is een dekkere likke hinkspaan, een lekkere dikke klikspaän, eh ik bedoel..." „Hm, het idee is niet kwaad!" viel Paulus hem in de rede. „Gregorius heeft het goede plan gevonden om Eucalypta in een sprinkhaan te veranderen en ik vind dan ook dat ze hem eigenlijk toekomt. Wat denken jullie ervan? Oehoeboeroe en Salomo vonden het uitstekend, maar Eucalypta niet! Voordat Paulus haar aan Gregorius kon overhandigen, die zich al de lippen aflikte, rukte ze zich los en hopte er met grote sprongen vandoor. „Hé daar, Springkaleuka ontsnapt!!" gilde Gregorius en deed een greep naar de springende heks.

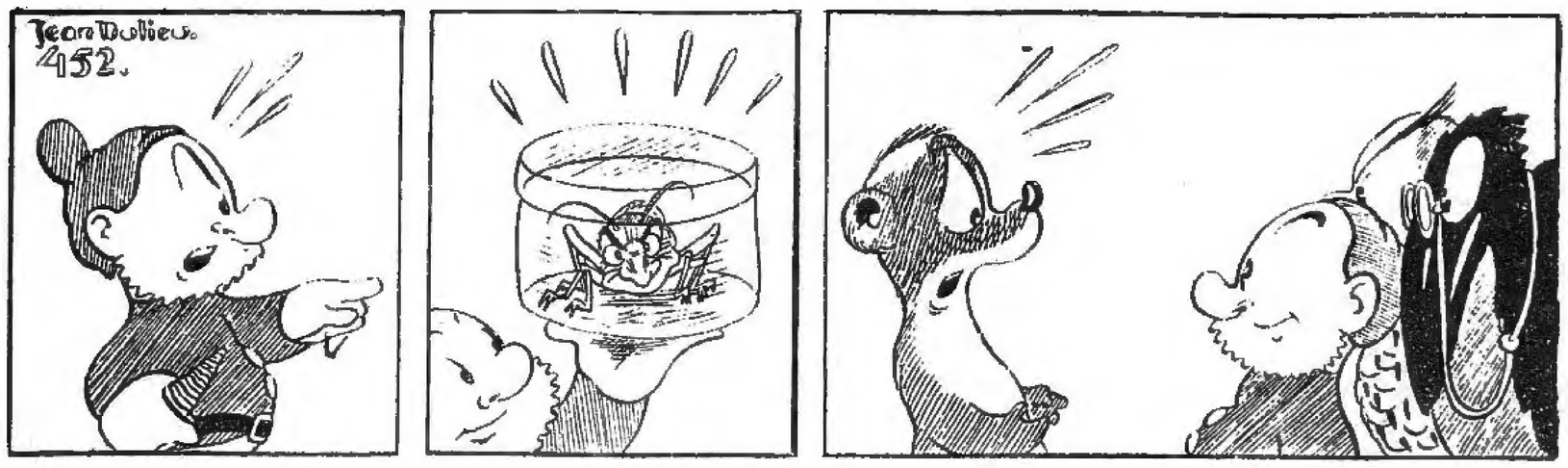

452) Gregorius was niet zo vlug, dat hij een vluchtende sprinkhaan in kon halen, maar Paulus kon haar met zijn toverhoorn gauw terugroepen. „Ik wou dat die sprinkhaan weer terug was en in een glazen doosje zat!" riep hij uit en dadelijk daarop had Paulus een rond glazen doosje op zijn hand met een sprinkhaan erin, die scheel keek van kwaadheid. „Zlezo, nu kan ze voorlopig geen kwaad doen!" zei hij, „en ik vind het toch ook eigenlijk niet goed, als Gregorius haar opeet. Hoe vaak heb ik je niet verboden, om sprinkhanen te eten, Gregorius? Nee hoor, we laten haar rustig opgesloten zitten!" Gregorius keek erg op zijn neus en beteuterd sprak hij: „M-m-maar Paulus, nu heb ik mijn Rosa niet gekregen om mee te trouwen en nu krijg ik zelfs Eucalypta niet om op te eten!" „Dat is waar!" zei Paulus nadenkend en zich toen tot de wijze vogels wendend, voegde hij eraan toe: „Zullen we Gregorius dan maar met Rosa laten trouwen?"

453) Zo werd besloten. Gregorius had het bos immers een grote dienst bewezen door de heks uit de weg te ruimen? En daarvoor moest hij toch ook beloond worden! Maar Paulus gaf hem de toverhoorn niet meer in handen. Hij zou nu verder alle wensen wel doen en omdat hij vond, dat Gregorius niet in zijn dagelijkse huid het huwelijk in kon gaan, wenste hij hem eerst in trouwcostuum. Toen zorgde hij ervoor, dat de bruidegom een mooie bruidsbouquet kreeg om aan zijn bruid te geven, daarna liet hij alle dieren uit het bos komen om de plechtigheid bij te wonen. De kleine egeltjes kregen mooie strikken om, omdat ze bruidsjonkertjes zouden zijn en tot slot riep Paulus uit: „Ik wens, dat Rosa hier nu zal verschijnen!" Dadelijk verscheen er een snoezig dassenbruidje en Gregorius riep zielsgelukkig: „Hoera, daar is zij! Rosa, wil je met me trouwen?" Rosa knikte bescheiden, terwijl een blosje van verlegenheid haar wangen kleurde.

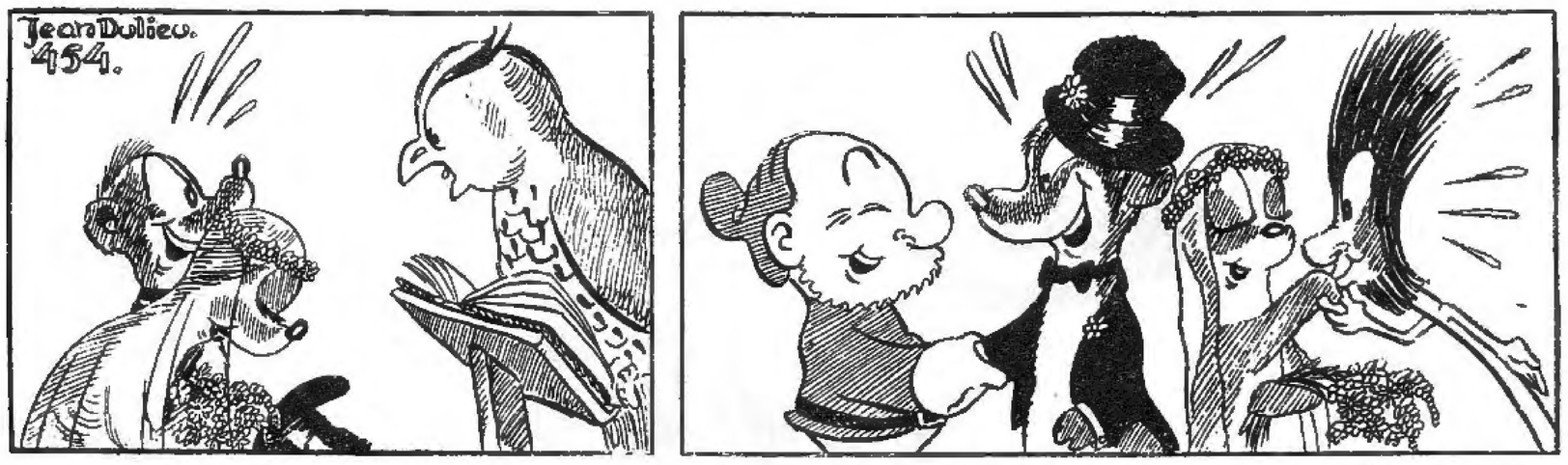

454) Toen werd het huwelijk ingezegend door Oehoeboeroe, de wijze uil en Gregorius deed niet anders dan hevig knikken en ja zeggen, en toen Oehoeboeroe hem plechtig vroeg, of hij Rosa tot vrouw wilde hebben, zei hij van zenuwachtigheid natuurlijk: „NEEN". Maar dat kon iedereen zich begrijpen en het werd Gregorius dan ook niet kwalijk genomen. Bruid en bruidegom gaven elkaar de hand. Ringen konden ze natuurlijk niet dragen, omdat dassen zulke korte vingertjes hebben, dat een ring er toch niet aan zou blijven zitten. Toen waren ze een paar en namen nu de gelukwensen in ontvangst van alle aanwezigen. Paulus feliciteerde Gregorius als eerste en zei: „Ik hoop, dat jullie erg gelukkig met elkaar zult worden!" „Nee dank je wel, dat is heus te veel!" zei Gregorius toen, maar hij bedoelde natuurlijk wat anders! Dorus Bezum gaf de bruid heel galant een handkus en daarmee voelde Rosa zich erg vereerd.

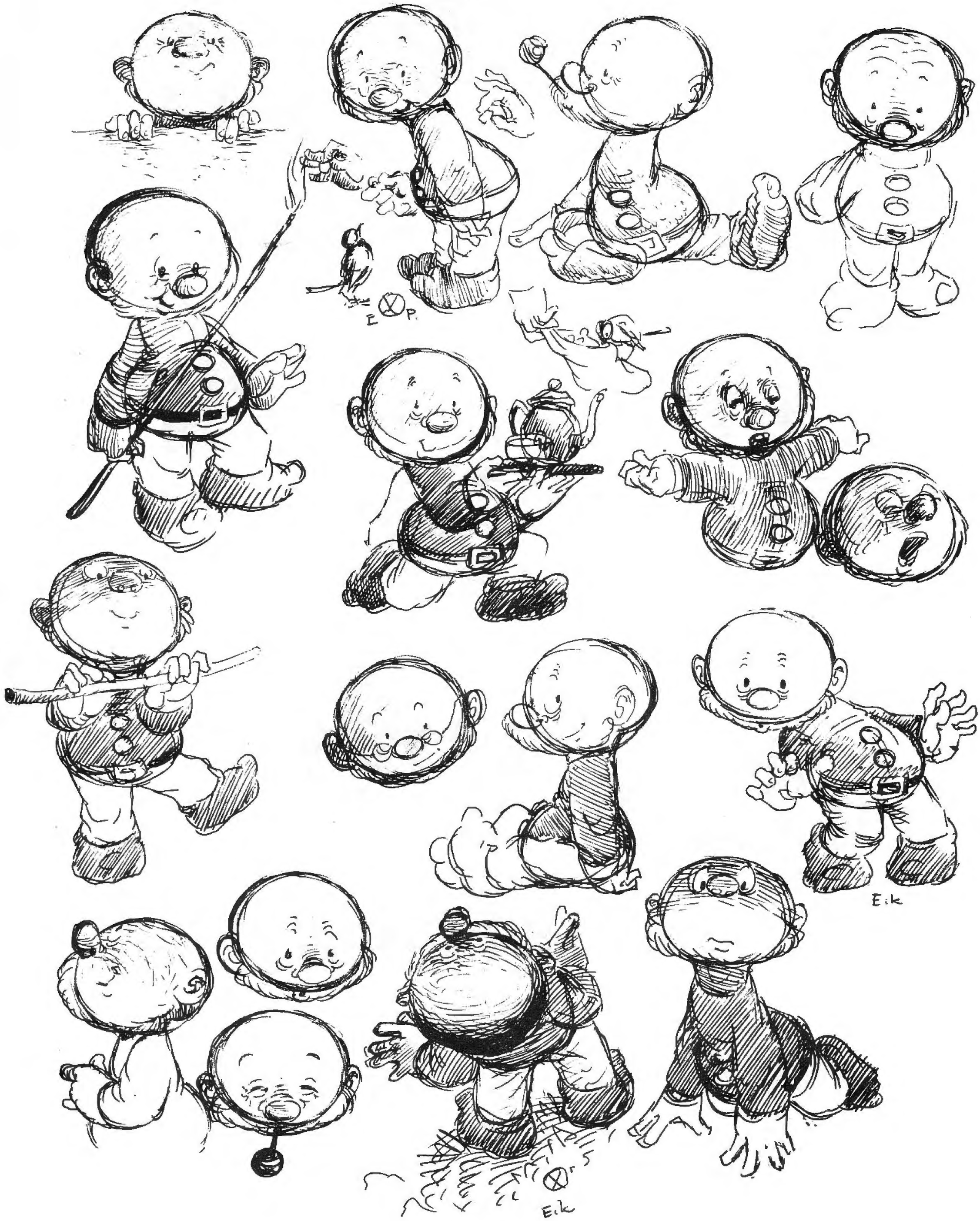

bijvoegsel stripschrift nummer 19,1970